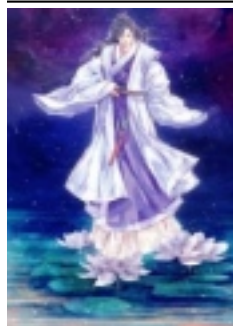

Tướng Công Hảo Ngoan Ah

Contents

Tướng Công Hảo Ngoan Ah	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	52
9. Chương 9	60
10. Chương 10	68

Tướng Công Hảo Ngoan Ah

Giới thiệu

Độc Cô Thanh Ưng - một cao thủ võ công cao cường nhưng lại ko có tiếng tăm gì trên giang hồ kỳ n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-hao-ngoan-ah>

1. Chương 1

Hôm nay là ngày đại lễ thành thân.

Mỗi cánh cửa sổ của phòng tân hôn đều được dán các chữ song hỉ đỏ thắm, trên giường là đôi gối được thêu hình uyên ương cùng long phượng, ngồi ngay ngắn ở trên giường tân hôn là tân nương tử Quan Ngọc Nhi, khăn hỉ che mặt, ko phải là khuôn mặt vui mừng mà là khuôn mặt đầy sợ hãi.

Mười ngón tay ngọc thon thả run run trắng bệch, vén nhẹ khăn hỉ hé mắt nhìn qua cửa sổ, trăng lên càng cao, sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt.

Bầu không khí trong đêm động phòng hoa chúc này cứ phảng phất sự căng thẳng nặng nề, làm cho thân mình nàng hơi run run, mỗi một khắc chờ đợi, đều là thêm một khắc phải chịu đựng khổ hình với nàng.

Bình tĩnh a Quan Ngọc Nhi!

Nàng nói với chính mình, ninh thọt tử bất ninh thọt nhục (giải thích: thà chết còn hơn bị người ta làm nhục). Hôn nhân này vốn là bị áp bức, hạnh phúc chung thân của nàng tuyệt không thể để người ta đem ngân lượng ra mua bán đổi chác.

Chính là phụ thân tốt của nàng đã đem tất cả ngân lượng của gia đình ra ngoài đánh bạc, cũng nhất định đã nhả tâm lý thân nàng ra gán nợ.

Nàng không chịu nhận mệnh, cho nên đã đào tẩu, lại bị tên hán tử ở sòng bạc truy đuổi bắt lại, giam giữ nàng.

Nàng vạn nhất vẫn không biết những người này muốn dẫn nàng đi chỗ nào? Đã vài lần thử đào tẩu, nhưng đều bị tróc hồi (giải thích: bắt lại), sau lại hành hạ nàng, bữa cho nàng ăn cơm, bữa lại bỏ đói nàng, ý đồ làm cho nàng không còn khí lực mà đào tẩu nữa.

Cuối cùng, nàng bị buộc mặc áo tân nương đỏ thắm, đội mũ phượng, khăn hỉ phủ đầu, bái thiên địa, thành thân.

Từ đầu đến cuối, nàng cũng chưa gặp qua tân lang, cũng không biết ai đã thú (BS: cưới) nàng, chỉ biết chính mình bị bán cho người ta làm vợ.

Nghĩ đến việc chính mình bị một nam nhân xa lạ xuất ngân lượng ra mua về, tìm nàng không khỏi thất lại vì sợ hãi. Vì vậy đối phương cũng không phải là hạng nam nhân tốt lành, để cho nam nhân như vậy cưỡng đoạt, chi bằng cố ra sức mà chống lại....

Tối nay, dù rất muốn nàng vẫn là ko đủ khả năng bỏ trốn!

Môn (BS: cửa) thốt nhiên bật mở, nàng sợ tới mức cả người run lên, rồi đông cứng bất động, tâm nàng trở nên lạnh lẽo như đông hàn tuyết, và chủy thủ (BS: dao găm) đang được giấu trong ống tay áo cũng bất giác lặng lẽ được nàng nắm chặt lại.

Thấy đối phương cước bộ tới gần, hô hấp của nàng gần như ngưng lại, khăn voan hồng đột ngột được vén lên, nàng sợ hãi ngược đôi mắt xinh đẹp lên nhìn, rồi cuộc cũng thấy được chân diện của đối phương.

Đó là một nam nhân cao lớn tiêu sái vô cùng.

Dáng người anh tuấn, lưng hùm vai gấu, gương mặt lãnh ngạo uy nghiêm càng nhìn hấn càng thấy hấn thêm phần uy vũ mãnh liệt.

Cánh tay trắng kiêu kia cơ hồ gấp đôi tay nàng, chỉ đứng đó thôi, khí thế cũng đủ dọa người, ở trước mặt hấn, nàng cảm giác được chính mình nhỏ bé, không thể cử động được dù là một ngón tay, bị đôi mắt sắc sảo như chim ưng của hấn làm cả người nàng thốt lạnh từ đầu đến chân.

Điều đầu tiên là, Quan Ngọc Nhi đã bị nam nhân bị nam nhân trước mặt làm cho 1 trận kinh sợ.

Ôi, lão thiên ah, một nam nhân như vậy, nàng có thể nào dùng chủy thủ nhỏ nhỏ đó đủ khả năng chống cự lại?

Từ trên cao nhìn xuống đôi mắt hồ thu trong suốt, sâu thăm thẳm của nàng, hấn không dám tin nữ nhân này lại có dung nhan xinh đẹp động lòng người đến nhường ấy.

Tân nương tử tinh tế ngũ quan xinh xắn, cả cuộc đời này hấn chưa bao giờ gặp qua đôi mắt to tròn trong vắt, đôi môi đỏ mọng mê người, nàng tựa như một viên ngọc tinh xảo, trong suốt, thuần khiết.

Giải thích: Ngũ quan là 5 bộ phận trọng yếu trên khuôn mặt :

- Hai lông mày gọi là Bảo thọ quan
- cặp mắt gọi là Giám sát quan
- Hai tai gọi là Thám thính quan

- Mũi là Thảm biện quan
- Miệng là Xuất nạp quan .

Dưới ánh nhìn chăm chú của hần, Quan Ngọc Nhi căng cứng cả người, nàng thật hoài nghi, mình có thể nào hạ gục nam nhân này mà tránh được một kiếp nạn hay không?

Nàng cúi đầu, ép buộc chính mình định thần lại, lặng lẽ hít sâu một hơi, rồi đứng lên, chịu đựng ánh mắt của hần, chậm chậm đi đến bàn rượu trước mặt.

Bàn tay nhỏ bé run run cầm lấy bầu rượu, rót đầy ly rượu giao bôi, sợ hãi nhẹ bước tiến đến trước mặt hần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vẫn thủy chung cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng mắt hần, bởi vì sợ hãi sẽ bị đối phương nhìn ra trong lòng mình đang có quỷ kế.

Rượu đã bị nàng hạ độc.

Lúc trước, khi nàng bị giam cầm, bị nhốt vài ngày ở một căn phòng, không thể trốn ra ngoài nhưng vừa may trong góc phòng lại có đặt một ít thuốc diệt chuột, nàng đã vụng trộm cất dấu một chút.

Muốn đào tẩu khỏi phòng tân hôn đêm nay, nàng biết chỉ có thể lợi dụng vào thuốc diệt chuột đó mà thôi.

Nàng bỏ một chút thuốc vào rượu, sử dụng liều lượng rất ít, không đủ để độc chết người, nhưng ít nhất có thể làm đối phương hôn mê.

Chỉ cần như vậy, tân lang uống xong, nàng có thể thừa dịp hần hôn mê mà bỏ trốn.

Nam nhân đột nhiên chụp bàn tay nhỏ bé đang cầm rượu của nàng, làm nàng thót kinh hoàng, vội ngược mâu quang khiếp sợ nhìn thẳng vào hần, cơ hồ muốn chạy thẳng ra ngoài.

Lão thiên a! Hần phát hiện ra rồi sao?

Đang lúc nàng sợ tới mức thất kinh, nam tử đã mở miệng –

“Cẩn thận, coi chừng đổ rượu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt sừng sốt, vẫn chưa kịp hoàn hồn, chỉ biết giương mắt nhìn hần tiếp nhận chén rượu, không nói thêm một lời, uống một hơi cạn sạch, thì ra là vậy, nàng đã hiểu, nguyên lai hần sợ nàng run quá sẽ làm đổ, nên hội đồ tay nàng!

“Sao ngươi vẫn chưa uống?”

“Thôi...”

Hần chỉ chén rượu. “Đây là rượu giao bôi, ngươi cũng nên uống.”

“Ta...ta không thể uống rượu, ngươi cứ tự nhiên uống đi.”

Trong rượu toàn là thuốc diệt chuột, nàng không dám uống, nàng chỉ muốn thuyết phục hần uống hai, ba chén thôi, hần là có thể làm hần ngã xuống, cũng sẽ không gây chết người, nghĩ vậy nàng cầm lấy bầu rượu châm thêm rượu cho hần.

“Tân nương tử phải uống rượu giao bôi chứ.” Tân lang cầm lấy chén rượu, đưa ra trước mặt nàng.

Nhìn trừng trừng vào chén rượu trước mặt, nàng lặng lẽ nuốt nước miếng.

Uống rượu này, đừng nói một chén, nửa chén thôi cũng có thể làm nàng bủn rủn tay chân, còn đào thoát được sao? Đừng hòng, nàng sẽ không uống đâu!

“Ta thật sự không thể uống được rượu này, một giọt cũng không được.” Nàng cất giọng cầu khẩn, ngữ khí mang ý khẩn cầu, hy vọng có thể lừa gạt hần.

Đôi lông mày rậm nhíu lại “ Một giọt cũng không được?”

Nàng gật đầu. “Một giọt cũng không được, chỉ cần uống rượu, ta sẽ bất tỉnh nhân sự ngay lập tức, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, tướng công chắc không hy vọng thiếp bất tỉnh như vậy chứ?”

Nàng giả bộ cúi đầu xấu hổ, kỳ thật nội tâm vô cùng bất ổn, hy vọng hắn đừng ép buộc nàng uống.

Lời này làm cho ánh mắt kia đột nhiên lóe lên? Tâm hắn như bốc hỏa. “Được rồi.”

Quan Ngọc Nhi lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, thật là may mắn, công sức cố gắng lừa gạt hắn giờ đã thành công. Liền lúc đó lại nghe đối phương cất giọng.

“Vậy để ta uống giúp ngươi.”

Nàng ngay cả ngăn cản cũng không kịp, chỉ thấy tân lang khí khái cầm lấy bầu rượu, chén rượu cũng không dùng đến, nâng bầu rượu lên môi, từng ngụm, từng ngụm uống hết.

Uống xong, hắn buông bầu rượu, lau miệng, sau đó nhìn nàng ôn nhu, mày rậm khẽ nhếch lên.

“Ngươi sao vậy?”

Quan Thoại Nhi trương miệng, trừng mắt, run run chỉ tay vào hắn.

“Ngươi uống hết cả bầu rượu?”

“Nga, uống hết.” Hắn còn dốc ngược bầu rượu lại cho nàng nhìn, một giọt cũng không còn.

Tâm nàng chợt lạnh, nguyên bản chỉ tính làm cho hắn uống hai, ba chén là được rồi, ai ngờ thiên đường có lối không đi, địa ngục bỗng mang lại bước vào, hắn tự mình uống hết cả bầu rượu độc.

Nàng cũng không muốn giết hắn, chỉ muốn làm cho hắn hôn mê mà thôi.

Giữa lúc nàng còn đang khiếp sợ, đột nhiên bị hắn ôm chặt lấy.

“A! Ngươi...ngươi...ngươi....người định làm gì?” Thân hình nhẹ nhàng mảnh khảnh của nàng đang bị siết chặt, nàng sợ tới mức vội vàng hoảng loạn vùng vẫy tay chân. “Động phòng.” Nam nhân trầm giọng ngăn gọn trả lời, rồi nhanh chân bế nàng tới hi sàng (BS: giường cưới)

Vừa nghe đến hai chữ ĐỘNG PHÒNG, nàng lại sợ đến mức hồn phi phách tán.

Hắn nhẹ nhàng đặt nàng lên hi sàng, tháo đai lưng, tự cởi quần cùng giày của mình, cho đến khi trần như nhộng, trắng trợn đứng ở trước mặt nàng.

Quan Ngọc Nhi trương miệng, trừng mắt nhìn tiểu huynh đệ (giải thích: cái ấy của nam nhân, nằm ngay bụng dưới,...xấu hổ quá, giải thích tới vậy thôi, ai hiểu thì tốt, không thì thôi) của hắn ngạo nghễ oai phong đứng đứng lên, làm cả người nàng chấn động.

Đây là lần đầu tiên trong đời, nàng chính mắt nhìn thấy cái kia của nam nhân.

Cả người nam nhân trần ngáp khí lực, thân thể cường tráng phát ra dã tính, làm nàng chỉ biết ngây ngốc giương mắt nhìn mà không thể nào quay đầu đi chỗ khác được.

Quá mức kinh ngạc, nàng nhất thời quên ý muốn chạy trốn, vẫn cứ mù mịt nhìn thẳng vào nam nhân, để yên cho hắn nâng vạt áo, tính thoát y phục cho nàng, đột nhiên.... chớp mắt một cái....nàng hoàn hồn trở lại.

“Uy...uy...chờ ta một chút...!” Đôi tay nhỏ bé kinh hoàng khép chặt xiêm y lại....

Nam tử anh tuấn đứng yên bất động, nhúu đôi mày ngài, ra vẻ cực đoan không muốn trì hoãn thêm bất cứ thời khắc nào nữa, nhưng cuối cùng vẫn là cố gắng nhẫn nại...

“Chờ cái gì?”

“Ta...ta....sẽ tự mình thoát xiêm y!”

Nghe vậy, hắn dừng tay, nhưng đôi mắt sáng quắc vẫn nhìn thẳng vào nàng, giống hệt như chim ưng theo dõi chim nhỏ, chờ nàng tự cởi áo tháo thắt lưng.

Quan Ngọc Nhi tâm hoảng ý loạn, cảm thấy may mắn vô cùng với sự ưng thuận của hắn, bởi vì hiện giờ trong tay áo nàng còn giấu chủy thủ, nếu bị hắn phát hiện ra thì nguy khốn rồi.

Đôi tay nhỏ nhắn chậm rãi tháo mũ phượng, dỡ xuống khăn quàng vai, động tác vô cùng chậm rãi, ý đồ kéo dài thời gian, chờ độc kia phát huy, vậy mà đôi mắt nam nhân vẫn thủy chung sáng ngời hữu thần, một chút cũng không có gì bất thường, điều đó làm cho nàng càng thêm nóng vội, hơn nữa dáng điệu của hắn phảng phất như muốn “ăn” nàng.

“Người tránh ra một chút, ta đang rất then thừng, người...người xoay người lại được không?”

“Ta không muốn vậy.”

“Người cứ nhìn ta, ta không thể nào thoát y phục được, vẫn là....người phải xoay người lại thôi.”

Hắn nhìn thẳng nàng, một chút cũng không nghĩ tới việc buông tha xuân quang (BS: aizzz..... là cảnh nàng thoát y đấy mà) đầy hứa hẹn sắp sửa lộ ra ngay trước mắt.

“Thiếp thật sự hồi hộp lắm, đây lại là lần đầu tiên, van cầu chàng, xoay người lại được không?” Nàng đáng thương ủy mị nói.

Ôi, giọng nói êm dịu thổ lộ cầu xin, quả nhiên làm cho đối phương không thể kiên trì, mặc dù không muốn, nhưng cuối cùng vẫn là đáp ứng thỉnh cầu của nàng, quay đầu xoay lưng lại về phía nàng.

Thừa cơ hội này, Quan Ngọc Nhi lặng lẽ rút chủy thủ ra, run run nắm chặt trong tay từ từ giơ cao lên.

Chủy thủ giơ càng lúc càng cao, ánh dao bén ngót ghê người.

Đời này, nàng chưa từng thương tổn bất cứ kẻ nào, chứ đừng nói tới việc lấy dao giết người.

Nàng sợ hãi, do dự, chậm chạp không dám xuống tay, cơ hồ có thể nghe được tim mình kịch liệt đập liên hồi như tiếng trống dồn trong ngực, mà nàng vẫn bất động không thể xuống tay.

“Nàng xong chưa?”

Hắn đột nhiên lên tiếng, khiến nàng giật mình kinh sợ tới mức rút cả chủy thủ, nàng hoang mang rối loạn muốn nhặt lại, vừa lúc đó hắn cũng xoay người lại, làm nàng cả người cứng đờ.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt lợi hại sắc bén của hắn làm nàng đổ mồ lạnh rùng rùng.

Lão thiên a, bị hắn phát hiện rồi sao?

“Sao người vẫn còn mặc xiêm y?”

“Ta...ta...” Nàng kinh hãi lắp bắp không thốt nên lời, tinh thần bán loạn, may mắn hắn vẫn chưa nhìn thấy, nhưng cũng đủ làm nàng bị dọa đến lạc mất hồn phách, nàng vội vàng lấy tay áo che chủy thủ lại khuất tầm nhìn của hắn, rồi thừa cơ lấy chủy thủ nhét dưới gối uyên ương.

Nhìn bộ dáng mỹ lệ đang ngượng ngùng của nàng, hắn càng thêm phần kích động, khẩn trương, sóng tình cuộn cuộn làm hắn thật sự càng muốn nàng, rốt cuộc không chịu nổi, hắn duỗi đôi tay ra, ôm chầm lấy người ngọc.

“A! Người làm cái gì?” Nàng kinh hoảng hô lớn.

“Ta đến giúp người.”

Thân hình nóng rẫy hừng hực bao phủ lấy nàng, nam tử tráng kiện chờ không kịp đưa tay trợ giúp.

“Chờ....chờ chút...”

Nàng hoảng loạn ngăn cản, nhưng thật sự là nam nhân này a, không thể chờ thêm một khắc nào nữa. (BS: tí tí **, đang hừng hực như vậy, ai mà chờ được...=.)

Hắn là một nam nhân thô thiển, đã cô đơn rất lâu, ngấm lại cũng nên nạp thê sinh tiểu hài tử rồi, Triệu chương quây ở khách điểm của Ngọc Thành trấn nói, có một nữ nhi cùng khổ vì sinh kế muốn bán mình lo cho gia đình, ai chịu xuất ngân lượng ra mua, nàng sẽ đáp ứng, muốn nạp nàng làm thê hay thiếp đều được.

Vừa khéo, hắn cũng muốn thành gia lập thất, bởi vậy đã xuất ngân lượng ra đáp ứng, đợi ngày hoàng đạo tới đón dâu.

Đối với thê tử, hần không có yêu cầu chi nhiều, chỉ cần sinh cho hần tiểu hài tử khỏe mạnh là được.

Mặc kệ đẹp xấu béo gầy, chỉ cần sinh cho hần tiểu hài tử mập mạp đáng yêu, hần đã cảm thấy thỏa mãn rồi, lại không ngờ trong nháy mắt xốc khăn voan hồng lên, hội nhìn thấy một khuôn mặt mỹ miều tú lệ.

Nương tử của hần, cư nhiên là một mỹ nhân a!

Càng nhìn nàng, dục hỏa càng bốc lên, nàng là thê tử của hần, hần muốn nàng...

Dưới công phu nhanh nhẹn của nam nhân, quần áo nàng xộc xệch, hần gấp rút động thủ đem y phục của nàng nhanh chóng thoát ra hết.

Chỉ trong chốc lát, trên người nàng chỉ còn cái yếm cùng tiết khố (BS: đại để giống underwear, thoát 2 món này ra nữa là 100% nude nha *cúi đầu, đỏ mặt, tay che mắt, hé hé nhìn*), toàn bộ da thịt gần như lộ hết ra, trâm cài tóc cũng bị hần gỡ ra, mái tóc huyền đỏ xuống làm xuyên xao cả lòng người, hần bất giác nín thở.

Dưới thân người hần, nàng kích động sợ hãi nhưng vạn nhất không biết làm sao để khống chế, bất lực nhìn hần.

Đôi mắt nồng cháy bốc hỏa, khóa chặt vẻ mỹ lệ của nàng, hần đoán vẻ mặt khiếp sợ trong đêm động phòng hoa chúc của nàng biểu thị cho sự ngưỡng ngùng.

Đôi môi hồng ướm mọng chúm chím hé mở hàm răng ngọc nhỏ xinh, đáng vẻ ngây thơ thuần khiết, toàn thân hần muốn bốc hỏa, thân dưới hần căng cứng, gắng gượng chờ phát động.

Hần không thể chờ thêm một phút nào nữa, nương tử **, ta thật muốn ăn nàng ngay lập tức.

Giương tay muốn thoát luôn yếm trên người nàng thì đôi tay bé nhỏ sống chết ngăn cản hần.

“Đợi chút a!”

Còn chờ? Một chút hần cũng không muốn chờ, chỉ muốn cẩn thận thưởng thức nàng từ đầu đến chân, nhắm nháp nàng suốt đêm nay.

Trước khi cưới, nhìn tân nương tử yếu đuối, thân hình mảnh mai, làm cho hần hoài nghi đáng vẻ nhu nhược này có thể nào hay không giúp hần sinh ra hài tử mập mạp?

Nhưng mà, sau khi thoát y phục của nàng, hần phát hiện ra thân thể nàng rõ ràng đầy đặn hơn so với sự tưởng tượng của hần, hần lập tức quyết định, muốn để cho nữ nhân này sinh ra hài tử cho hần. (BS: ối, Ưng ca, chưa động phòng nữa mà đã bắt đầu nghĩ tới hài tử rồi..... *khử khử khử*)

Quan Ngọc Nhi rối loạn, vội vàng cố gắng tìm biện pháp kéo dài thời gian một cách tuyệt vọng. Chết tiệt, nam nhân có phải là người không, trúng độc này giờ sao vẫn chưa ngã xuống? (BS: *nghe mặt, tròng mắt nhìn* tỉ tỉ **, hạ độc người ta rồi còn bảo người ta không phải là người là sao / Ưng ca: nha đầu, tránh ra, sao dám tròng mắt với nàng / BS: lão thiên a, đau khổ quá!)

Rõ ràng, cả bầu rượu độc đều đã uống hết, người bình thường sớm đã sùi bọt mép, đau đớn dẫy dựa trên mặt đất, nhưng hần thì lại chẳng có chút dấu hiệu khó chịu nào mà trái lại tinh thần hần còn vẻ như hưng phấn hơn gấp trăm lần?!

Hần là cái thứ gì vậy?

Đang lúc nàng tuyệt vọng đến độ muốn bật khóc, hần đột ngột bất động, sắc mặt có chút chuyển biến.

“Rượu vừa rồi có vấn đề.” Hắc mâu tỏa sáng, nhìn thẳng về mặt sợ hãi của nàng.

Thật hay a, chẳng những không làm hần hôn mê bất tỉnh, ngược lại còn để hần phát hiện ra!

Chắc chắn hần sẽ giận tím mặt, sau đó đả thương nàng, phía trước chỉ còn đường tử, hần nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ đánh chết nàng!

Nàng sợ hãi run rẩy, tối nay, nàng sẽ chết thảm dưới bàn tay sắt của nam nhân này, có ai không, tới cứu nàng nha!

“May mắn là người không uống rượu.”

Di?

Nàng sững sờ nhìn hấn trừng trừng, chỉ thấy hấn đứng thẳng dậy, sờ sờ bụng, sau đó đi tới góc phòng, nhắm mắt lại, hít thở vận công, dồn khí xuống đan điền, đem mọi thứ ở trong bụng phun vào bồ lí (BS: chắc giống cái thùng rác, hay cái thau để bỏ rác gì ấy, chứ không phải cái bồ thiết đâu, hehehe đang cảnh lãng mạn, chen cái bồ vô không phải là cụt hứng lắm sao)

“Ta chắc chắn rượu có vấn đề, uống xong trong bụng không thoải mái, vừa rồi ta đã vận công nôn hết ra, ta không có việc gì nữa rồi”

Quan Ngọc Nhi ngây ngốc nhìn hấn.

Vận công? Không có việc gì?

Sao lại có thể như vậy? Nam nhân này uống cả bầu rượu độc lại cứ nhiên không có việc gì? Hơn nữa giờ lại đang thần nhiên nhấp ngụm trà nóng, hoàn toàn không thấy dấu hiệu té xỉu?

Nam nhân buông chén trà, mâu quang lại hướng về phía nàng, tràn đầy hỏa dục, nàng nhìn không được, bất giác rung mình một cái, nín thở chằm chằm nhìn hấn đang chậm chậm bước tới gần.

Nàng cảm giác được, đến giờ phút này, nam nhân thật sự muốn khiết (BS: có nghĩa là ăn nha) nàng.

Quan Ngọc Nhi tuyệt vọng lùi lại, nhưng giờ đang trên giường, nàng có thể nào bỏ chạy?

Mắt thấy hấn trèo lên giường, thân hình cường tráng nhích tới gần nàng, hơi thở thiêu đốt hoàn toàn bao phủ lấy nàng.

“Khoan...” Nàng chỉ thốt được một chữ, đã bị hơi thở nóng rực của hấn làm nghẹn lại.

Hấn không muốn chờ, cũng không thể chờ, chỉ muốn ôm tấm thân nhuần ngọc (BS: ý là vừa mềm vừa trắng đầy mà) của nàng, thưởng thức hơi thở, hương thơm trên từng tấc da thịt nàng.

Toàn thân hấn như bị thiêu đốt, vươn tay vuốt ve làn da mềm mại trắng nõn mê người của nàng.

Không! Không thể được!

Nàng tuyệt nhiên không thể bị hủy hoại trinh tiết trong tay của nam nhân này!

Tinh thần hỗn loạn, đôi tay nhỏ bé mồmắm dưới chằm (BS: gối) uyên ương, lần tìm chủ thủ.

Lúc này đây, nàng tuyệt đối không thể mềm lòng, liền ngay lúc đó dùng hết sức mình đâm thẳng dao vào người hấn!

Hấn giật nảy mình, đôi mắt thẳng thốt, trừng mắt nhìn thẳng nàng vô cùng gay gắt, nhưng trong mắt hấn tuyệt nhiên không thấy một tia sợ hãi nào.

Dao nhỏ không dính tí máu nào, bởi vì dao không hề phạm được vào người hấn.

Ngọc Nhi không thể tin vào mắt mình, cứ nhìn trừng trừng vào bụng hấn, hai tay run run không ngừng. (BS: vậy ra Nhi tỉ tính đâm vào bụng Ứng ca,...haizzz....nguy hiểm **, dao mà trượt xuống chút xíu nữa là T.T)

Không thể nào! Nhất định là ác mộng! Nhất định là vậy!

“Người đang làm cái gì?” Hấn nheo mắt hỏi.

Nàng đột nhiên giống như phát điên, mạnh mẽ hướng dao về phía hấn đâm túi bụi, không tin không thể đã thương được hấn.

“Giết chết người! Giết chết người! Giết chết người!”

Không giết được hấn, nàng sẽ không thể trốn thoát!

Trốn không thoát, sẽ bị hấn làm ô danh xú tiết!

Nam nhân này quả thật rất đáng giận!

Hại phụ thân nàng đem nàng gán nợ!

Hại mẫu thân nàng phải tự sát!

Hại hai đệ muội nàng bị bán đi!

Hại nhà nàng tan đàn xẻ nghé!

Nàng muốn bảo toàn trinh tiết, thà rằng tử, cũng tuyệt không để cho ác nhân này cưỡng đoạt!

Hận ý ngập tràn cùng sợ hãi phút chốc bùng nổ, làm cho nàng mất lý trí, điên cuồng chém giết đối phương.

“Dừng tay!”

Nam nhân chụp lấy cổ tay, ngăn cản cơn điên cuồng của nàng lại.

Quan Ngọc Nhi kinh ngạc, sững sờ nhìn thân thể nam nhân trước mặt, cả người chấn động.

Sao lại như vậy?

Nàng nhất định đang nằm mơ!

Chủy thủ sắc bén bị gãy làm đôi, vậy mà hắn thì tuyệt không có một vết thương nhỏ.

“Vì sao ngươi muốn giết ta?” Đôi mắt phẫn nộ của hắn bốc hỏa, tàn nương tử của hắn vì sao lại lấy chủy thủ ám toán hắn?

Bị bàn tay gọng kìm của hắn siết chặt, cổ tay trắng ngần của nàng tê dại.

“Nói!” Hắn gầm giọng.

“Vì cái gì ngươi không bị thương tổn chút nào?”

“Bởi vì ta đao thương bất nhập.”

Nàng lại thập phần sững sờ, nhìn trừng trừng hắn như là nhìn một quái vật.

Nàng có nghe qua, có loại công phu lợi hại nhất trên giang hồ, khi luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể đao thương bất nhập. Nàng chỉ được nghe qua, nhưng chưa từng được thấy, vẫn nghĩ chuyện chỉ là đồn đãi trên giang hồ, nay tận mắt chứng kiến, trong một lúc nàng bị dọa choáng váng.

Nếu giết không được hắn, chẳng phải nàng không thể trốn thoát?!

Nam nhân đáng sợ này hội sẽ đối phó với nàng như thế nào?

Nam tử đột nhiên bình tĩnh, giác ngộ ra, giận dữ mâu thuẫn híp lại, “Ngươi đã hạ độc vào rượu?”

“Đối! Ta muốn giết ngươi, ta hận không thể giết chết ngươi!”

Khó trách hắn cảm thấy rượu là lạ, nguyên lai là bị nàng hạ độc.

“Ngươi hạ độc ta vô dụng, ta bách độc bất xâm.”

Nàng há hốc miệng, kinh ngạc, cả hồi lâu nói không nên lời.

Dùng dao không giết được hắn, hạ độc không bức tử được hắn, vậy tới nay trinh tiết của nàng nhất định bị ác nhân này cưỡng đoạt.

Không! Ninh thọ tử bất ninh thọ nhục! (BS: thà chết chứ không để bị làm nhục)

Cổ sức rút tay đang cầm dao lại, ý định dùng nửa dao còn lại tự vẫn, xong hết mọi chuyện.

Nhưng nàng chưa kịp xuống tay đã bị hắn nhanh nhẹn đoán biết, bắt lấy tay nàng, gạt dao ra.

Hắn không thể không sợ hãi nha, một khắc trước, hắn thật phẫn nộ khi nữ nhân này cứ nhiên muốn giết hắn, ngay sau đó nàng lại muốn lấy dao tự vẫn? Thiệt là làm hắn muốn hồ đồ mà.

“Để cho ta chết!” Nàng muốn cướp lại dao nhỏ, lại dễ dàng bị hấn ngăn lại, dùng 1 tay khóa chặt 2 tay nàng ra phía trước.

Không ngăn nổi dòng nước mắt tuyệt vọng, nàng giãy dụa, thậm chí cắn hấn.

Ôi, da hấn dày như da trâu, cứng như sắt, không thể cắn thương hấn, ngược lại còn làm đau răng chính mình. (BS: nguyên văn là: da dày đặc tượng-da dày như da voi, nhưng mình chỉnh là da trâu cho nó gần gũi hơn)

Nam tử nhăn mặt nhàu mày, nhìn lệ nàng tuôn rơi, tâm hấn chợt xao động, dù vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì, hấn vẫn chắc chắn không để cho nàng có cơ hội làm tổn thương chính mình.

“Người không được phép chết!”

“Vì sao ta không được chết? Ta đã hiểu, bởi vì người muốn cưỡng đoạt ta, chà đạp ta, khi dễ ta không thể nào đánh lại người!”

“Sao lại thốt ra những lời bậy bạ như vậy? Chúng ta đã thành thân, người là thê tử của ta mà!”

“Ta không phải! Là các người cưỡng ép ta! Ta không muốn thành thân, là các người bức ta! Đem ta nhốt lại, tra tấn ta, không cho ta đào tẩu, ta tuyệt nhiên sẽ không để cho các người hoàn thành ý nguyện!”

Nàng vừa khóc, vừa đánh, vừa đá, phát ra những lời đầy ủy khuất thương tâm, nghĩ đến tình cảnh đáng thương của mình, cộng với việc mất đi thân nhân, cơ hồ khóc không thành tiếng.

Lời của nàng, thật ngoài sự dự đoán của hấn.

“Người không phải tự nguyện sao?”

“Các người hại ta tan cửa nát nhà, hại nương ta tự sát! Giờ lại đem ta đi bán! Ta thà chết chứ không chịu khuất phục!”

Về mặt nam nhân nghiêm túc trầm mặc, tùy ý nàng đánh chửi, cùng không chống đỡ, đem mỗi câu nàng nói suy nghĩ thấu đáo, bàn tay to lớn nâng cằm nàng lên, nhìn đôi dòng lệ ràn rụa trên mặt ngọc, đôi mắt trong vắt đẹp xao lòng người, lại nhìn hấn đầy hận ý.

Trong đó có vấn đề.

Hấn trầm tư, nếu nàng không tự nguyện, vậy là có người lừa hấn.

Nam nhân ôn nhu lau đi dòng lệ trên mặt nàng, động tác này làm nàng ngẩn ra, trong mắt có tia nghi hoặc.

Hấn đứng lên, mặc lại quần áo vào, nàng vẫn ngồi tại giường kéo cao chân, che khuất chính mình trên người chỉ mỏng manh chiếc yếm thắm, kinh nghi bất định trừng mắt nhìn hấn.

Trang phục chỉnh tề xong, nam tử trầm giọng nói với nàng.

“Chờ ta ở đây.” Nói xong, hấn liền mở cửa bước nhanh ra ngoài.

Quan Ngọc Nhi hoảng sợ, vẫn che chắn bản thân trong chăn, không khóc nữa, không rõ nam nhân kia vì sao liền ly khai? Hơn nữa trước lúc hấn đi, còn lau lệ cho nàng.

Vì cái gì? Hấn đi đâu? Có quay về không?

Thu lu người trên giường, nàng biết mình không thể nào đào tẩu, bên ngoài có người gác, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, càng không thể mặc trang phục tân nương mà đào tẩu.

Nghĩ đến thân thể bị thăm của mình, nước mắt lại tuôn rơi, một giọt rồi một giọt rơi xuống, rồi nàng khóc nức nở không kèm chế được.

Nàng nhớ mẫu thân, nhớ phụ thân, càng lo lắng cho đệ muội, không biết cả hai bị bán đi đâu? Có được cho ăn uống đầy đủ hay không?

Nhớ thuở ấy, hai đệ muội đáng yêu u của nàng rất thích nàng chơi đùa, tuy rằng cuộc sống kham khổ, nhưng thực hạnh phúc.

Giờ, rốt cuộc không được ở cạnh nhau nữa.

Không được ở cạnh nhau nữa.

“Đại gia, xin tha mạng a!”

Từ ngoài cửa truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết, làm Ngọc Nhi kinh sợ đến mức giật mình, ngẩng vội đầu lên nhìn ra cửa, liền tiếp theo nghe được một tiếng khóc thét hãi hùng.

Nàng mặc vội xiêm y, sợ hãi tiêu sai bước đến cạnh cửa, hé mở ra, nhìn xem đó là tiếng ai.

Vừa lúc, tân lang quay đầu lại nhìn vào nàng, chỉ vào kẻ đang quỳ trên mặt đất, trầm giọng lên tiếng.

“Người làm hại gia đình người tan tác, có phải là hắn hay không?”

2. Chương 2

Đối với nam tử đã cùng nàng bái đường thành thân, nàng không biết tí gì về hắn cả.

Chỉ biết, hắn được gọi là Độc Cô Thanh Ưng, ngoài ra, hắn còn có võ công rất cao cường.

Trước sân, ngoài phòng hoa chúc, có một đám nam tử bị đánh nằm úp sấp trên mặt đất, làm cho Quan Ngọc Nhi đang đứng sau cửa nhìn thấy liền choáng váng.

“Độc Cô đại gia, xin tha mạng”

Triệu chương quỳ quỳ rạp trên mặt đất, thống khổ ai bi rống to, bởi vì hắn đang bị Độc Cô Thanh Ưng hung hăng dẫm lên ngực hắn.

“Người nói là nương tử của ta là cô nương cùng khổ muốn bán mình kiếm ngân lượng để đỡ đần gia cảnh qua cơn khốn cùng, kết quả là gạt người.”

“Ai nha nha nha..., xin đại gia đại nhân đại lượng hạ thủ lưu tình nha!...”

“Người đúng là đồ thối ta, đem cô nương khuê các lừa bán lấy ngân lượng, thật là đáng chết mà!”

“Oan uổng, oan uổng lắm! Đại gia, tiểu nhân thật sự không có lừa ngày, khẳng định là do con nha đầu thối tha kia ... á....”

Triệu chương quỳ cất tiếng heo kêu thảm thiết! Cơ hội toàn bộ lực phủ ngũ tạng của hắn đang bị đánh bầm dập!

“Người nói ai thối tha?”

“Không...không... là ta thối tha....”

“Biết vậy là tốt, theo ta thấy, đó là cái miệng thối của nhà ngươi, đã gạt cô nương nhà lành, lại gạt bạc của ta.”

“Không có, đại gia ơi, là cô nương muốn bán thân để dưỡng gia, tiểu nhân chỉ là hảo tâm thành toàn, cũng nhân lúc đại gia muốn thú (BS: nghĩa là cưới) thê tử, nhất cử lưỡng tiện, nên tiểu nhân ra tay làm việc thiện mà!”

Độc Cô Thanh Ưng hừ lạnh, không thể tưởng được Triệu chương quỳ khách điểm của trấn lại cư nhiên dám mua bán dân nữ.

Ngũ trảo vươn ra nắm lấy cổ áo Triệu chương quỳ kéo thẳng lên một cách dễ dàng, rồi chớp mắt vặn hai tay hắn ra sau, làm cho đối phương cất giọng heo thét chói lói.

“Độc Cô Thanh Ưng ta đây, không phải là dạng cường đạo thú dân nữ nhà lành, người chẳng những hại ta bất nghĩa, còn hại ta không thể động phòng, tội của người vạn nhất không thể thứ tha.”

Trong nháy mắt, Độc Cô Thanh Ưng vặn ngược hai chân Triệu chưởng quỳ quặt lên vai, rồi bẻ tay hấn quặt xuống đùi, chỉ trong nháy mắt bị một người lại bị hấn xuất thủ thành nhân cầu, mà động tác của hấn lại vạn phần dễ dàng, thuần thực. (BS: quả bóng người, hơi khó giải thích, mọi người chịu khó tưởng tượng 1 chút nha, đại để như Ưng ca bẻ vặn chân tay, vo người lão Triệu thành 1 cục tròn như quả bóng người ý, hình như đây là tuyệt chiêu của Ưng ca, mỗi lần Ưng ca ra tay thường hay xuất tuyệt chiêu này lắm)

Khi hấn ra tay, xương cốt của Triệu chưởng quỳ vang lên răng rắc làm mọi người chấn động.

Quan Ngọc Nhi đứng sau cửa, sưng sờ nhìn màn trừng phạt kinh dị đó.

Những người ngoài sân chính là đám ác nhân đã bắt giữ nàng, giam cầm nàng, lúc đó đám hung thần ác sát bao nhiêu thì nay lại nhu nhược, sợ hãi bấy nhiêu, kẻ nào kẻ nấy toàn thân đều run rẩy không ghìm nổi, sợ hãi túm tụm một góc với nhau, trở mắt nhìn cảnh nam nhân trước mặt dường như không cần vận sức mà chỉ trong phút chốc biến lão đại của bọn họ thành ra một nhân cầu.

Mọi người sợ tới mức xanh xám cả mặt mày.

Có kẻ lén lút tính trốn vì nghĩ ở đây có nhiều người sẽ không ai để ý tới hấn.

Độc Cô Thanh Ưng không thêm liếc mắt, tích tắc rút đai lưng lão Triệu, vung tay lên, đai lưng thoáng chốc như linh xà sống động, cuốn lấy chân người nọ, tươi sống tha trở về.

“Muốn chạy trốn? Không dễ dàng như thế đâu.” Độc Cô Thanh Ưng, một tay bắt lấy chân người nọ, quăng mạnh hấn ra trước mặt, lửa giận phùng phùng.

“Oa...tha mạng! Đại hiệp! Tha mạng nha!”

Độc Cô Thanh Ưng không nói thêm lời nào, một lần nữa xuất chiêu, đem tên hấn tử thân ngũ thước bẻ quặt lại thành một nhân cầu nữa, rồi quăng qua một bên.

Một đám nam nhân, đầu-mông lẫn lộn, miệng sùi bọt mép, trợn mắt trắng dã, một đám hấn tử đều sợ đến mức hồn phi phách tán, chấp tay lạy rồi rít, không ngừng quỳ gối dập đầu van xin. (BS: hihihi, tại bọn họ quỳ lạy rồi rít, liên tục chống mông dập đầu xin tha mạng nên mới có cảnh này)

“Tha mạng a đại hiệp!”

“Chúng ta có mắt như mù, thỉnh cầu đại hiệp khai ân tha thứ!”

“Chúng ta không dám nữa!”

Biết không đủ sức đối chọi, chỉ còn lại duy nhất đường tử nên tất cả đều cố sức dập đầu trước mặt hấn, cầu xin lòng từ bi mà tha cho họ.

“Người mà các người nên dập đầu tạ tội là nương tử của ta.”

Độc Cô Thanh Ưng vừa dứt lời, đám nam tử đang quỳ lạy nhất loạt đều quay đầu nhìn về phía Quan Ngọc Nhi, làm cho nàng bất giác ghen thở.

Cả đám hấn tử nổi đuôi nhau lết lết đến trước mặt nàng, rồi quỳ gối dập đầu lạy liên hồi.

“Tha mạng nha, cô nãi nãi!”

Lúc trước, đám ác nhân này còn giương nanh múa vuốt hoành hành bá đạo, hiện tại như bầy chuột nhắt, gương mặt tái nhợt, hướng phía nàng khóc rống xin tha mạng.

Độc Cô Thanh Ưng, vẻ mặt đang âm trầm nhưng khi hướng về phía nàng, vẻ sát khí thoáng chốc biến mất không còn chút tăm hơi.

“Ta giúp người giáo huấn những người này, không biết người có cao hứng chút nào không?” Hấn cố ý dùng ngữ điệu ôn nhu, lấy lòng hỏi, chỉ sợ tình cảnh này giờ dọa nàng sợ hãi.

Cao hứng?

Quan Ngọc Nhi nhìn đám người này, lại hồi tưởng đến một tháng qua đã phải chịu đựng nhiều ủy khuất, có những đêm sợ hãi tội cùng không dám ngủ, ngày ngày sống giữa sợ hãi, nàng như thế nào bây giờ lại có thể cao hứng được?

Cho dù giáo huấn những người này thì thế nào? Nương của nàng rốt cuộc cũng không thể sống lại, đệ muội của nàng cũng không biết lưu lạc phương nào, thật là thống khổ!

Đôi mắt buồn sa xuống, lệ cũ chưa kịp khô, lệ mới đã tuôn trào, từng giọt từng giọt rơi rơi rất thương tâm. Nàng khóc.

Độc Cô Thanh Ưng cứng người lại, hoàn toàn không biết phải làm gì, hàng ngàn ý nghĩ lướt qua, thần kinh căng lên, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn một cách, chính là trừng trị tên đầu sỏ để nàng hả giận.

Cố gắng dứt ánh nhìn khỏi đôi mắt buồn đầm lệ, hắn nhìn trừng trừng vào bọn chúng đầy sát khí, càng làm cho bọn chúng thêm phần kinh hoảng, ra sức dập đầu lia lịa.

“Tha mạng nha! Chúng ta đã làm sai rồi!”

“Cô nãi nãi! Người.....người đừng khóc!”

“Chúng ta lần sau không dám nữa!”

Quan Ngọc Nhi nước mắt rơi như mưa. “Ta không cần các người quỳ lạy! Các người mau rút hết đi!”, đau khổ bưng lấy mặt, nàng quay gót quay trở vào phòng.

Ôi, nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc đau đớn thương tâm, đúng là đau lòng người mà, tựa như hàng ngàn mũi dao đâm vào ngực, toàn là do lỗi người thối tha này ban tặng. Gương mặt Độc Cô Thanh Ưng thâm trầm, hung hăng nhìn thẳng vào đám hán tử hèn hạ, hắn bẻ các đốt ngón tay kêu răng rắc, khanh khách cười vang.

Chỉ trong thoáng chốc, tiếng heo kêu thảm thiết nổi lên khắp bốn phía, hắn làm cho từng người từng người thành nhân cầu, trực tiếp hạ thủ từng tên, không tên nào may mắn thoát khỏi.

Nàng rất rất đau lòng, lệ tuôn như suối.

Cũng không biết bao lâu, trong người mệt mỏi, tựa hồ như toàn thân mất sức, nàng nhẹ người nằm lên giường hỉ, trong phút chốc mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Được ngủ một giấc dài, không mộng mị, khi tỉnh lại, tinh thần nàng đã tốt hơn nhiều.

Cả ngày hôm qua, nàng chưa được ăn tí gì, thoang thoang có mùi đồ ăn, bụng nàng bắt đầu kêu lên thành tiếng. Nàng vội ngồi dậy, đang lúc hoang mang nửa mê nửa tỉnh, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra.

“A, người đã tỉnh rồi **.”

Một vị đại thẩm bưng bát cháo tiến vào, vừa thấy nàng liền tươi cười khả ái tiêu sái.

Gặp đối phương là một vị phu nhân, hơn nữa hòa ái dễ gần, làm cho Quan Ngọc Nhi yên tâm không ít, đồng thời cũng dùng thái độ hòa nhã mà đáp lại.

Đại thẩm đem cháo cùng nước ấm đặt lên bàn, rồi cười nói “Người tối qua cũng chưa ăn cơm, chắc chắn là đói bụng lắm rồi, đến đây nào, rửa mặt mũi, chải đầu, rồi ăn chút cháo cho ấm bụng nhé!” Thấy vẻ mặt ngờ ngạc của Quan Ngọc Nhi, thẩm thẩm cười giải thích, “Ta là Lưu thẩm, chuyên cho thuê phòng trọ, Ung gia thuê phòng này của ta để ở, tạm thời dùng làm phòng hỉ, phu nhân cứ việc an tâm nghỉ ngơi.”

Quan Ngọc Nhi nghe xong, thấy an lòng không ít, rồi cất tiếng hỏi, “Hắn đâu?”

“Phu nhân hỏi Ung gia a, sáng sớm nay hắn đã đi đến nha môn rồi.”

“Đến nha môn?”

“Là vì tối hôm qua Ung gia bắt được vài người, bọn chúng chuyên buôn bán dân nữ nhà lành, khẳng định cùng thổ phỉ có liên quan, hắn là tỉnh thành lân cận cũng đang truy nã bọn chúng, nên Ung gia đưa chúng đến nha môn lĩnh thưởng.”

Nói đến đây, dường như không nhận được, Lưu thẩm giờ ngón cái lên.

“Thật là bội phục Ung gia, những người đó a, trước giờ chuyên làm điều xằng bậy, nhiều người trong thành có oán không dám đòi, có khổ không dám báo, không ai dám đụng chạm đến Triệu chương quỳ cùng nhóm người kia, vậy mà chỉ trong phút chốc, bất chấp tất cả, Ung gia liền bắt giữ những người đó, thật sự là hả lòng hả dạ.”

Hắn đem bọn người đó đến nha môn, không phân phó ai giám sát ở đây, nàng có thể đào tẩu?

Hơn nữa hiện tại hắn đến nha môn, nhân lúc này nàng có thể lợi dụng cơ hội mà rời khỏi đây?

Quan Ngọc Nhi suy tính, vạch kế hoạch, nghĩ rằng trong thời gian ngắn, Độc Cô Thanh Ưng hẳn là sẽ không mau chóng quay lại, nếu nàng muốn trốn thoát, trước tiên là phải ăn cho no bụng đã.

Nghĩ là làm, nàng nhanh chóng rửa mặt chải đầu, đi đến trước bàn, ngồi xuống, cầm lấy đũa, ăn cháo cùng đồ ăn. Nhân lúc nàng đang ăn, Lưu thẩm đi đến giường sắp xếp mền gối, vừa làm vừa nói.

“Ung gia mỗi hai tháng thì đến thành này một chuyến, thuê phòng của ta ở, không ngờ lần này lại để cưới nương tử, đại thẩm thật là mừng cho các người ...úi...?”

Quan Ngọc Nhi dừng đũa, quay đầu lại nhìn Lưu thẩm, thấy trên mặt thẩm thẩm có nét xấu hổ.

“Không có gì, không có gì.”

Lưu thẩm như là đang che giấu gì đó, bất chợt nhìn thấy bị đan trên tay thẩm thẩm (BS: cái mền), Quan Ngọc Nhi lập tức tỉnh ngộ, nhẹ giọng nói “Đêm qua, chúng ta không hề động phòng.”

Nàng hiểu được, Lưu thẩm vì không thấy lạc hồng cho nên trong lòng kinh ngạc. (BS: hihhi, bạn nào đọc nhiều chắc cũng biết đây là gì, dành cho bạn nào chưa biết, ngắn gọn thôi, là dấu tích để lại của virgin sau khi động phòng)

Sự nghi hoặc lẫn bối rối trên mặt Lưu thẩm khi này liền tan biến, bà gật gù “Đúng rồi, trí nhớ của ta thật tệ a, đêm qua Ung gia đi đánh bọn người xấu, chắc chắn là mệt muốn chết rồi, không quan hệ gì, không quan hệ gì, động phòng đêm nay cũng được mà.” Nói xong, liền trải lại mền lên giường.

Nàng sẽ không cùng hắn động phòng.

Quan Ngọc Nhi thấp đầu, trong lòng suy nghĩ, dự tính lát nữa sẽ trốn đi, đương nhiên, việc này không thể nói cho Lưu thẩm.

“Thẩm thẩm a, ta có thể nhờ người giúp một việc hay không?”

“Phu nhân, xin đừng khách khí, có việc gì, cứ nói một tiếng, ta sẽ giúp ngay.”

“Đa tạ, người có thể cho ta mượn một bộ xiêm y đơn giản không, bởi vì ta không có bộ y phục nào khác để thay cả.” Muốn chạy trốn, trước hết nàng phải thay bộ y phục tân nương lộ liễu này ra đã.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, nếu phu nhân không ngại, có thể mặc đồ xiêm y của nữ nhi ta!”

“Đa tạ”

Có xiêm y đơn giản, làm gì cũng sẽ dễ dàng hơn.

Nàng vừa ăn xong, liền thấy Lưu thẩm đem tới hai bộ trang phục nữ nhân, còn nói muốn đem nước nóng cho nàng tắm (BS: tắm), nhưng nàng đành từ chối.

Cuối cùng, thật rất vất vả nàng mới nói khéo cho Lưu thẩm ân cần, hiểu khách để nàng lại một mình, tính ra cũng đã mất một khoảng thời gian không ngắn, khả năng Độc Cô Thanh Ưng sắp trở về rất cao. Nàng nhanh chóng thay đổi xiêm y, mặc vào bộ trang phục mộc mạc, búi mái tóc dài óng ả mượt mà, dùng khăn bao lại, trông đáng vẻ của nàng lúc này cứ như một thôn cô (BS: dịch đơn giản là gái quê ý, bởi vậy để thôn cô nghe cho có vẻ thần bí)

Thừa dịp Lưu thẩm và con gái bận bịu ở nhà bếp, nàng len lén ra ngoài, đi thẳng đến cổng chính, nhẹ nhẹ nhàng nhàng mở cửa, len ra ngoài không một tiếng động.

Đi từ ngõ nhỏ ra đường lớn, nhìn xung quanh, không có chút gì quen thuộc, nàng liền hỏi thăm một người qua đường, cuối cùng cũng hiểu ra mình bị Triệu lão đại cùng bọn chân tay đưa đến đây, gọi là Ngọc Thành trấn, chỗ này rất là xa nhà nàng.

Từ đây về đến nhà nàng ở Hàng Châu, đường xá thật xa xôi cách trở, nàng phải suy tính kỹ càng mới được.

May mắn làm sao, khi thành thân, trên người nàng có vài món trang sức, lúc lên trốn khỏi nhà trọ, nàng cũng thuận tiện cầm theo, nếu đem cầm mấy món này, hẳn là có thể được không ít bạc.

Tuy rằng không biết rõ Độc Cô Thanh Ứng là người thế nào, nhưng hôm qua hẳn đã cứu nàng, hẳn cũng không phải là người xấu, chắc chắn sẽ không so đo, tính toán ít trang sức món này với nàng.

Cùng lắm thì chờ nàng hồi gia, sẽ tìm cơ hội trả lại cho hẳn sau cũng được.

Vận khí của nàng quả là tốt, cầm trang sức xong, vừa lúc gặp được đoàn thương nhân chuyên vận chuyển hàng và đưa người tới phương Nam

Trên mã xa (BS: xe ngựa) ngoài nàng ra còn có rất nhiều lão nhược phụ nhụ (BS: lão nhược-người già yếu, phụ-người lớn, nhụ-con nít, từ này khá hay, chỉ 4 chữ đã chỉ được rất nhiều người), tất cả ngồi túm tụm cả lại, tuy rằng rất bất tiện và khó chịu nhưng ít ra cũng là có bạn.

Xe ngựa từ từ ra khỏi thành, lăn bánh trên đường cái quan, Quan Ngọc Nhi cùng mọi người chen chúc trên xe, chừng nào mệt thì ngủ gà gật, chừng nào đói thì ăn tạm bánh bao nguội lạnh đã chuẩn bị sẵn từ trước, thật mệt nhọc nha.

Mấy ngày đầu tiên, xe khá êm ả, nhưng sau ngày thứ ba vừa đi tới núi Tử Lộ, đường đi trở nên xóc nảy rất nhiều.

Quan Ngọc Nhi say xe dữ dội, bao tử co thắt, không ngừng nôn mửa, khổ sở không nói ra lời.

Chạng vạng, thương đội dừng lại, quyết định tạm thời nhóm lửa nghỉ lại ở bên dòng suối, nhờ đó nàng mới có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại chút hơi sức.

Xuống xe ngựa, nàng đi ra bờ suối rửa mặt, được dòng nước mát lạnh vỗ nhẹ vào mặt tất cả mệt nhọc dường như đẩy lui.

“Quan cô nương, người có khỏe không?”

Quan Ngọc Nhi ngược mặt, thấy một nam tử, ngày thường luôn nhã nhặn tuấn lãng đang đứng ở một bên, nàng nhận ra đó là đại đương gia của thương đội – Lí Mạo Duẫn.

Nàng đứng lên, thấp đầu nhẹ giọng trả lời, “Ta khỏe lắm, cảm tạ Lí công tử quan tâm.”

Lí Mạo Duẫn đã chú ý đến nàng từ lâu, tuy rằng nàng cố ý che dấu, ăn mặc thật giản dị, nhưng vẫn làm cho hẳn không thể tự chủ được mà luôn để ý đến nàng.

Giờ được nhìn thấy nàng đem mặt tẩy tịnh, được thấy rõ ràng vẻ kiêu tư diễm dung của nàng.

Thấy ánh mắt nhìn chăm chú của hẳn, Quan Ngọc Nhi thập phần không được tự nhiên, nàng cảm thấy Lí công tử có chú ý đặc biệt tới nàng. Đi cùng nhóm thương nhân, không chỉ có một mình nàng là nữ nhân, nhưng Lí công tử lại chiếu cố đặc biệt tới nàng, không muốn bị chú ý quá nhiều như vậy, cho nên nàng cần thận bào trì khoảng cách với Lí công tử.

“Cô nương đang trên đường hồi hương phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tại hạ thấy hình như sắc mặt cô nương không được tốt lắm, chen chúc chật chội cùng mọi người, ắt hẳn rất khó chịu, hay là ta an bài cho cô nương đến đoàn xe ngựa đằng trước, xe lớn hơn, muốn nằm muốn ngồi đều thuận tiện hơn nhiều.”

“Cảm tạ hảo ý của công tử, tiểu nữ tâm linh (BS: biết ơn), nhưng ta ở cùng mọi người cũng quen rồi”

Sau khi đáp lời Lí công tử, Quan Ngọc Nhi liền xoay người cất bước, làm cho Lí Mạo Duẫn hụt hẫng, ngay cả cơ hội được cùng nàng trò chuyện cũng không có chỉ có thể tro mắt nhìn theo bóng lưng của giai nhân, cứ đứng ngây ngốc mà nhìn theo.

“Đừng nhìn nữa, nước miếng chảy tùm lum kia, người ta đã đi rồi, còn nhìn cái gì?” Lí Mạo Vinh thăm dò bước tới, vỗ vai hắn vừa cười vừa nói, cũng đưa mắt theo hướng nhìn của hắn.

Lí Mạo Dẫn liếc hắn một cái sắc như dao “Muốn nghỉ ngơi thì ra kla mà nghỉ, đừng làm phiền ta.” (BS: nam tử cũng bày đặt liếc, hứ...)

“Đó là ta quan tâm ngươi nha, đại ca.” Lí Mạo Vinh cố tình bĩu môi, chỉ về hướng Quan Ngọc Nhi “Đại ca coi trọng nữ nhi kia à?” (BS: chứ gì nữa, heheheh, ta khoái chọt)

“Nhiều chuyện.”

“Ha...ha....Không thể tin được, đi chuyến nam hạ này, đại ca cứ nhiên động phạm tâm, đối với rất nhiều thiên kim tiểu thư thì đại ca đều chướng mắt, nguyên lai đại ca thích thôn cô nha.”

“Nàng không phải là thôn cô bình thường.”

“Sao đại ca biết?”

“Khí chất của nàng cùng các cô nương khác không giống nhau.”

“Nha? Không giống thế nào?” Lí Mạo Vinh tò mò hỏi.

“Mấy ngày qua, ta đã quan sát nàng rất kỹ càng, mỗi khi chúng ta dừng mã xa, phân phát lương thực ọi người, các thôn dân đều như ong vỡ tổ nhao nhao tới nhận, còn nàng thì cứ lẳng lặng ở một bên chờ đợi, đợi ọi người lĩnh xong hết, mới tiến tới nhận, hơn nữa khi nhìn cái miệng nhỏ của nàng khiết (BS: ăn), cử chỉ thập phần tao nhã, không thấy chút nào là hành vi của thôn cô cả.”

“Hắc, nghe những lời huynh vừa nói, hình như cũng đúng nha.”

“Không những vậy nàng còn luôn chiều cổ người khác, dù già dất trẻ, chính mình khiết vẫn chưa no, vẫn đem thức ăn chia sẻ cho lão nhân gia hoặc tiểu nhụ nhi, ta hỏi qua, nàng cùng những người đó, hoàn toàn không có chút quan hệ gì.”

Lí Mạo Vinh gật gù. “Nghe qua, quả thật thấy cô nương này quả có khí chất hơn người.”

“Các người nói ai a?”

Một tiếng nói thanh thúy dễ nghe từ phía sau hai huynh đệ truyền đến, vừa nghe thấy tiếng quay lại đã thấy người, Hướng Tịnh Tuyết đi đến bên cạnh hai huynh đệ, tò mò hỏi.

Ngày thường nàng luôn vui vẻ hoạt bát nhanh nhẹn. Cùng với các tiểu thư khuê các bình thường khác có chút bất đầu, nhưng cùng với nam nhi thì lại hào sảng vô cùng.

“Đại biểu ca, nhị biểu ca, ta tìm các người đã lâu, hai người trốn ở đây chi vậy?”

“Lý do tại sao trốn người để ý làm gì, rốt cuộc cũng bị người tìm được rồi.” Lí Mạo Vinh chọc nàng.

“Hướng Tịnh Tuyết liếc hắn một cái, rồi quay qua hỏi đại biểu ca.

“Các người vừa nói tới vị cô nương có khí chất hơn người nào đó đó?”

“Người mà chúng ta nói tới là Quan cô nương, không phải nói người.” Lí Mạo Vinh chia sẻ qua đáp.

“Thối Lí Mạo Vinh, người muốn chết à, dám chọt ta.”

Nàng bậm môi, phùng má, nhướn mày trừng mắt nhìn hắn, Lí Mạo Vinh thấy vậy càng cười vui vẻ.

“Nhìn coi, vừa nói người một câu, liền giương nanh múa vuốt, người nên học Quan cô nương, ôn nhu một chút mới giống nữ nhi.”

“Hứ, nàng chỉ là một thôn cô bình thường.”

Cho dù là thôn cô, nhưng người ta vẫn được hoan nghênh hơn, nhìn xem, nam nữ lão ấu, mọi người ai cũng đều thích nàng.”

“Ai nói mọi người? Ta không nằm trong số đó.”

“Quan Ngọc Nhi không trêu chọc người, tại sao người lại không thích nàng?”

“Tuy nàng không trêu chọc ta, nhưng người thì lại chọc tới ta.”

“Nha, ta đã hiểu, nguyên lai người đang uống dấm chua nha! Vậy sao không nói sớm, người yên tâm a, so sánh người với nàng, ta thích biểu muội người nhiều hơn một chút.” (BS: uống dấm chua: đại để là ghen tỵ đó mà)

“Lí Mạo Vinh, người muốn chết a!”

Đứng là oan gia, vừa đụng mặt, nói không quá hai câu đã bắt đầu đấu võ mồm, Lí Mạo Vinh luôn luôn thích chọc ghẹo biểu muội này, nhìn bộ dáng nàng thở phì phò tức giận, càng làm hắn thập phần khoái trá.

“Các người đừng âm ỉ, thiên thanh bạch nhật, thật là không ra thể thống gì cả.” Lí Mạo Dẫn mở miệng ngăn lại.

Hướng Tịnh Tuyết dấu miệng kháng nghị, “Đại biểu ca, là hắn khi dễ ta trước.”

“Nhị đệ chỉ muốn đùa với người, đi thôi, quay về xe thôi.” Nói xong, liền xoay người bỏ hai người lại, quay về mã xa.”

Hướng Tịnh Tuyết bắt lực, chỉ biết tức giận đùng đùng quay lại với nữ quyến trên mã xa.

“Xảy ra chuyện gì? Tịnh Tuyết, xem vẻ mặt tức giận của người kìa.” Một phu nhân trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi phong vận rất u nhã cất tiếng hỏi.

“Còn không phải do tên Lí Mạo Vinh đáng ghét kia hay sao, mỗi lần gặp đều chọc ghẹo nữ nhi không à.” Nàng đem chuyện hồi nãy nói ầu ầu thân nghe.

“Nha?” Hướng mẫu để lộ ánh mắt lấp lánh sáng ngời, vui vẻ nói “Xem ra nhị công tử đối với rất người rất có ý tứ.”

Hướng Tịnh Tuyết vừa nghe xong, lập tức kháng nghị, “Nữ nhi không thích hắn, lúc nào cũng buông lời chọc ghẹo, phiền chết a”

“Im miệng!”

Mẫu thân đột nhiên nghiêm giọng, làm cho nàng co rúm người lại “Dạ, nương”

“Hành trình lần này đến Hàng Châu kéo dài ít nhất cũng hơn nửa tháng, nương thật sự rất vất vả mới thuyết phục được Lí gia ẹ con ta đồng hành, trên danh nghĩa là đi Hàng Châu tìm người, nhưng thật chất là tạo cơ hội cho người nhân dịp tốt này mà tiếp cận hai huynh đệ Lí gia. Hy vọng đem người gả ột trong hai người đó, chỉ cần như vậy, gia tài bạc triệu của Lí gia sẽ nằm trong tay hai mẹ con ta.”

Hướng Tịnh Tuyết cắn cắn môi dưới. “Nhưng mà nương à, ta không gả cho ai trong hai người đó hết, có được không?”

Hướng mẫu ánh mắt chuyển sắc bén. “Xâm ngôn, nương dụng tâm bày trăm phương ngàn kế tiếp cận Lí gia, đương nhiên là muốn gả người vào Lí gia.”

“Nữ nhi cũng không phải là không thể lấy được phu quân.”

“Câm mồm! Người nói lại lần nữa xem.”

Khiếp sợ uy nghiêm của mẫu thân, Hướng Tịnh Tuyết chỉ biết cúi đầu. “Không có gì! Nữ nhi chỉ tùy tiện nói vậy thôi.”

“Ta đã quyết định, người vạn nhất chỉ có thể gả vào Lí gia mà thôi!”

Nàng không dám chọc giận nương, tròn mắt đảo vòng suy tính, tìm một lý do. “Nhưng mà nương ơi, nam hạ lần này, lại không chỉ có chúng ta đồng hành, mấy tỷ muội của Lâm gia kia cũng cùng đi”

Vừa nghe nhắc đến Lâm gia, Hường mẫu nghiêng răng cả giận, Lâm gia tỷ muội này cũng là bà con thân thích của Lí gia, tư sắc dung mạo cũng không kém Tịnh Tuyết, mà xem chừng cũng có cùng chủ ý, nam hạ lần này, chắc không chỉ có hai kinh địch đó.

“Vậy người lại càng không thể bại dưới tay của các ả, cái tính quật cường của người cũng nên hạn chế bớt đi, đừng có học người ta lúc nào cũng hành động giống loại dã nha đầu, phải biểu hiện ra hình tượng tiểu thư khuê các, tốt xấu gì chúng ta cũng là hậu nhân của danh môn” (BS: nghĩa tốt là người con gái có cá tính, còn nghĩa xấu là người con gái hoang dã, nghe giọng điệu Hường mẫu chắc chắn là nói nghĩa xấu rồi.)

“Dạ, nương” Hường Tịnh Tuyết thở dài, từ ngày gia đạo sa sút, tính tình nương càng thêm phần trầm trọng, nàng biết nhiều lời vô ích, chỉ hảo ngoan ngoãn câm miệng.

Đoàn xe chậm rãi lăn bánh lên đường, Quan Ngọc Nhi ngồi ở mã xa cuối cùng, mã xa đơn sơ, không giống Nữ quyền mã xa được bố trí thoải mái xa hoa, trên đường lại bắt đầu nảy xóc, mọi người trở nên khó chịu, mệt mỏi.

Thương đội khởi hành ước chừng được nửa canh giờ, đột nhiên ngoài mã xa xôn xao náo động, làm Quan Ngọc Nhi đang mệt mỏi thiêu thiêu phải giật mình tỉnh dậy.

“Có cường đạo! Có cường đạo!”

Bên ngoài mã xa vừa truyền vào tiếng quát tháo, mọi người lập tức trở nên nhốn nháo, sợ hãi.

Khắp nơi vang tiếng “giết...giết”, còn có tiếng nữ nhân thét chói tai, làm ọi người càng thêm rối loạn. (BS: bọn cướp này nhào vào mấy cái Nữ quyền mã xa cướp bóc trước, hehehehe, có tiền không phải lúc nào cũng tốt đâu a!)

Quan Ngọc Nhi mở màn xe ra, hình ảnh trước mắt làm nàng không khỏi sợ hãi.

Lão Thiên a! Thật hỗn loạn! Đoàn xe bị bao vây ở chính giữa, xung quanh vang lên tiếng đánh đánh giết giết, nàng nhìn thấy đoàn xe hộ vệ đang chiến đấu cùng lũ thổ phỉ.

Nguyên tưởng rằng chuyến này có thể bình an về nam hạ, vừa mới thoát khỏi bọn buôn người, lại sa ngay vào trận phục kích của lũ cường đạo thổ phỉ.

Tiếng thét chói tai của nữ nhân cũng tiếng khóc của tiểu hài tràn ngập ở bốn phía, mọi người ôm nhau hoảng sợ, nhau nhau như ong vỡ tổ.

Bọn họ bị đạo phỉ bao vây xung quanh, nhóm bảo tiêu chỉ lo bảo vệ hàng hóa cùng gia quyến, còn lại mỗi Nữ quyền mã xa đều chỉ có hai hộ vệ mà thôi.

Bọn họ chỉ có một nhóm, căn bản so với đạo phỉ số lượng không bằng, chỉ lo bảo vệ hàng hóa cùng nữ quyền đã rất khó khăn, nên hoàn toàn không rảnh bận tâm đến mã xa này.

Không bao lâu, hai hộ vệ đã bị giết, đạo phỉ mở tung màn cửa từng xe, mọi người sợ tới mức chỉ biết ôm nhau mà run rẩy, những đứa trẻ khóc lóc om sòm.

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn, mọi người tản ra, bỏ chạy tứ tán, thật là lành ít dữ nhiều.

Quan Ngọc Nhi thân nữ nhi yếu đuối cũng liều mạng chạy trốn, nhưng đạo phỉ nhiều như vậy, đã sớm bao vây xung quanh, không một người nào hồng thoát được.

Đối với bọn đạo phỉ mà nói, đối phó với những người tay không tác sát dễ như bắt cá trong chậu, bắt chim trong lồng, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

“Có mỹ nhân! Ai nhanh tay thì thuộc về người đó!”

Đạo phỉ nhẹ nhàng cười đùa giả bao vây quanh nàng, Quan Ngọc Nhi sợ hãi tái nhợt, trên mặt không còn chút thần sắc chỉ biết đứng đó bất lực nhìn đám hán tử từng bước từng bước tiến về phía nàng.

“Nữ nhân này là của ta!” Một gã hán tử nhào vào, ôm lấy nàng, vác lên vai.

“Không...không! Buông ta ra....!” Nàng sống chết giãy dụa, tay đâm chân đá.

Thật vất vả trốn được tới bây giờ, nàng không nghĩ lại bị một nam nhân khác xâm phạm, nhưng nàng là thân gái yếu đuối, làm sao mà chống trả lại được?

Không! Ai tới cứu nàng nha.....

Quan Ngọc Nhi nức nở khóc, chẳng lẽ số phận mình nhất định bị thảm thế nào sao? (BS: e hèm..., vì sao con khóc? / Nhi tỷ *liếc...liếc* / BS: dạ...dạ... tỷ ráng đợi chút, cứu viện sắp tới rồi....)

Nàng mơ hồ muốn mất hết hi vọng. Đột nhiên tự nhiên cảm thấy mình bay lên một cái, bên hông không biết khi nào có cái đai lưng đen cuốn nàng lên không trung. Ngay sau đó, nhẹ nhàng rơi vào vòng tay ôm ấp áp áp.

Sau đó, nàng tiếp tục bay bay trong không trung, không đứng, không phải là nàng tự bay, mà có người ôm nàng khinh công.

Đến lúc hoàn hồn, ngược mắt nhìn, nàng sửng sốt người trùng trùng nam tử bên mình.

Ôm nàng này giờ, chính là hắn – Độc Cô Thanh Ưng.

(hết chương 2)

3. Chương 3

“Nàng có bị thương chỗ nào không?”

Thân hình cao lớn cường tráng của hắn đang cẩn thận bao bọc nàng trong lòng, vẻ mặt vô cùng căng thẳng hỏi.

Sắc mặt của hắn so với nàng càng tái nhợt hơn.

Đang trừng đôi mắt trong veo sợ hãi cùng giận dữ nhìn Độc Cô Thanh Ưng, nàng bất ngờ thấy hắn ra tay chưởng bay một tên thổ phỉ vào thân cây.

Bị thương? Toàn thân nàng hình như vẫn còn nguyên vẹn, nhưng tinh thần thì thật sự bị chấn động, hồn phách như đều bay mất.

Thấy nàng vẫn câm lặng, hắn càng sốt ruột, không nói thêm tiếng nào, đột nhiên vươn bàn tay to lớn của mình trực tiếp sờ soạng khắp người nàng, thật là mạo phạm mà. (BS: phi lễ...phi lễ...chớ nhìn a! Theo như ý tứ của Mạc Nhan thì mỗi cử chỉ, hành động của Ưng ca đối với Nhi tỷ rất trong sáng nha, nhưng hồng biết sao, lần nào xuất chiêu nhìn cũng thấy mờ ám hết á, từ từ mọi người sẽ còn lĩnh giáo được nhiều chiêu của Ưng ca nữa.....khử...khử...)

Đang giữa thanh thiên bạch nhật, nam nhân này lại cư nhiên giở trò sàm sỡ. “A! Dừng tay!” Mặt biến sắc, nàng dây dưa không ngừng. “Đừng lộn xộn!” Hắn là một người quê mùa, đơn giản, trong đầu chỉ biết lo lắng cho thê tử, không để ý đến chuyện gì khác, cũng không chút bận tâm tình huống hiện tại đang vô cùng nguy cấp, chỉ biết một lòng suy nghĩ, lo lắng không biết nàng có bị thương chỗ nào không? (BS: *mắt long lanh* ngưỡng mộ...ngưỡng mộ quá *tay chống cằm* nhưng mà thật tình tự nhiên rờ rẫm tùm lum như vậy cũng có vấn đề a / Ưng ca *phóng cái đai lưng* / BS: úi, ta xin lỗi...không có vấn đề, thật sự không có vấn đề *cúi đầu, khoanh tay*)

“Chát...”

Bị nhận một bạt tai vào mặt, hắn vô cùng sửng sốt, dừng tay, kinh ngạc nhìn tiểu thê tử của hắn.

Quan Ngọc Nhi xấu hổ mắng, “Không cho phép người đụng vào người ta!”

Cái tên đáng giận này, cư nhiên kéo vạt áo của nàng ra rồi còn rờ rẫm, làm cho nàng vừa thẹn vừa giận, vội tặng cái tên mặt dày này một cái tát cho hắn tỉnh người. Hức, đánh hắn không thấy hắn bị đau, mà chỉ thêm đau tay nàng thôi.

Độc Cô Thanh Ưng nhíu đôi mày rậm “Ta muốn xem nàng bị thương hay không mà!”

“Cho dù ta bị thương, ngươi cũng không được phép....Á...” Đang nói nửa chừng nàng chợt thét chói tai, bởi vì ngay lúc đó có một tên đao phủ hướng đại đao về phía hai người mà chém xuống.

Độc Cô Thanh Ưng ngay cả liếc cũng chưa liếc qua một cái, lập tức động thủ, đưa tay lên đỡ đồng thời tặng hấn một chưởng, người hấn bị đập mạnh vào vách đá.

“Không được phép cái gì?” Về mặt nghiêm túc, đối với hấn cuộc đối thoại với nàng là quan trọng nhất, còn đối với cảnh đánh đánh giết giết trước mặt, nhìn mà cứ như không thấy.

Sau một phen kinh hồn, nàng hít một hơi thật sâu, rồi nói “Ngươi không được phép nhìn thân thể của ta!”

“Ta là trượng phu của nàng.” Hấn nâng chân, đá bay một tên thổ phỉ không biết sống chết vừa nhào vào, văng xuống chân núi. Tầm mắt vẫn thủy chung nhìn thẳng nàng.

“Ngươi không phải trượng phu của ta. Ta cũng không phải thê tử của ngươi.” Nàng thở phì phì sửa chữa.

“Chúng ta đã bái đường thành thân.” Tay trái đánh bay một tên, chân phải đá văng một tên.

“Cái đó không tính”

Những lời này như ngàn cân đập mạnh vào ngực Độc Cô Thanh Ưng.

Không tính?

Không tính?

Không tính....là sao?

Lúc tên bay qua, đao chém xuống, giữa thời khắc vô cùng nguy hiểm như vậy tuyệt nhiên cũng không làm hấn nhíu mày một cái, nhưng giờ chỉ nghe một câu nói này của nàng, chỉ trong nháy mắt mặt hấn đã biến sắc.

Đã bái thiên địa, rượu giao bôi cũng đã uống, sao có thể không tính gì hết? Hấn kháng nghị a!

“Giết...”

Một tên thổ phỉ giơ đao nhắm ngay đầu Độc Cô Thanh Ưng chém xuống, Quan Ngọc Nhi kinh hoàng ngay cả thét cũng không kịp, chỉ có thể hít một hơi, cứng đờ cả người, mở lớn đôi mắt hoảng sợ, xanh mét nhìn gương mặt dữ tợn của hấn.

Lão Thiên a! Hấn....hấn....hấn...đã chết sao?

Quan Ngọc Nhi run run, lạnh từ đầu đến chân, trong lòng thầm nghĩ chắc chắn tám phần, hấn đã hôn du địa phủ.

Nàng cũng không muốn hấn chết nha! Cũng không phải cố ý làm cho hấn phân tâm! (BS: Tỷ không cố ý nhưng là cố tình a, đang lúc dầu sôi lửa bỏng đôi co với Ưng ca làm gì, Nhi tỷ có tội, có tội, có tội / Ưng ca *rút đai lưng* / BS: hức...hức...ta không có nói gì hết, ta không có nói gì hết)

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kinh hoàng nhìn qua vai hấn, thấy một gương mặt cũng đang kinh hoàng y như nàng.

Tên thổ phỉ kinh ngạc nói không ra lời, bởi vì đại đao của hấn không hề đã thương được đối phương, mà ngược lại đao còn gãy rời, hấn kinh hoảng “Ếc...” lên một tiếng.

Độc Cô Thanh Ưng chậm rãi xoay người, phóng ánh mắt giết người vào tên thổ phỉ đang đứng đằng sau, gương mặt lạnh lùng đầy sát khí, rất giống Địa ngục Diêm la, làm gã thổ phỉ thốt lạnh đến xương.

“Ta đang bận nói chuyện, các ngươi mắc cái chứng gì mà nhào vào làm loạn?” Ngữ khí uy hiếp, tràn ngập mùi thuốc súng. (BS: ặc, từ ngày nguyên văn là của Mạc Nhan nha, ta không có chế)

“Ta...ta...đang là cướp mà” Thổ phỉ sợ hãi nhỏ giọng trả lời, so với giọng điệu hung hăng khí thế hồi nãy thật không giống là của cùng một người.

“Không thấy ta đang bận sao?”

“Hiện tại ta thấy rồi.”

“Đồ chết bầm các ngươi, không có việc gì ở đây cứ hô giết giết, ăn no rừng mỡ đi chọc ghẹo thiên hạ hả?”

“Đối, thực xin lỗi”

Độc Cô Thanh Ưng tiến lên một bước, tên thổ phỉ lại lùi một bước, vẻ mặt run run kỳ lạ.

Quan Ngọc Nhị hồi nãy bị dọa ba hồn bảy vía bay mất, giờ mới hoàn hồn, đứng ở ngay sau lưng hắn, vươn tay, tò mò sờ rầm khắp người hắn! (BS: hé...hé..., Nhị tỷ trả miếng nà)

Không chảy máu.

Ngoại trừ quần áo ở bên ngoài bị rách, trên người hắn, ngay cả vết hằn cũng tuyệt nhiên không có.

Hắn đã từng nói qua, hắn là đao thương bất nhập, hôm đó nàng cũng đã từng dùng chủy thủ đâm hắn vài nhát mà hắn cũng đâu có chết.

Giờ phút này, Độc Cô Thanh Ưng phi thường, phi thường, phi thường bốc hỏa, nổi giận này cần phải được phát tiết, bọn thổ phỉ chết dẫm này cố tình đến làm chương mắt hắn, quấy rầy cơ hội tâm sự của hắn cùng thê tử, vậy thì đừng trách vì sao hắn trút giận lên người chúng à.

“Ai các ngươi không bắt, lại đi bắt thê tử của ta, đúng là muốn gặp Diêm vương mà.”

Đôi mi thanh tú của Quan Ngọc Nhị chớp một cái, chen một câu. “Ta không phải là thê tử của ngươi.”

Cứng đờ!

Thoáng chần động một phen như trời long đất lở, như vạn tiễn xuyên tâm thẳng vào tim Độc Cô Thanh Ưng, làm cho sắc mặt hắn xanh mét, so với người chết vẫn là khó coi hơn. (BS: tội Ưng ca quá, nệm nệm nà, thương thương nà, á..., Nhị tỷ bỏ tai ta ra, đau lắm a, ta không có luyện cái đao thương bất nhập à, hức...hức...bỏ tai ta ra...)

“Bay nà”

Một quyền quét tới, chỉ trong chớp mắt, mấy tên thổ phỉ không biết sống chết dám cười trộm đã bị đánh bay, từng tên từng tên một, chồng chất lên nhau thành một đống.

Nhóm người của Lí Mạo Duẫn nãy giờ đang tập trung hết lực lượng chiến đấu với đám đao phỉ người đồng thể mạnh, nhưng không bao lâu đã có dấu hiệu thua cuộc, cùng lúc phải bảo vệ hàng hóa cùng nữ nhân, thật không phải dễ a. Vậy mà đột nhiên, chỉ trong chớp mắt, các thanh đao trên tay đám thổ phỉ đều bị đánh rơi xuống đất, dường như là bị cái gì cấp đánh tới.

Nhóm Lí Mạo Duẫn vô cùng sửng sốt, chỉ thấy một nam tử lửa giận bừng bừng, chưởng quyền sở đánh, đám thổ phỉ bị đẩy lui, có tên bị đánh văng xuống núi, có tên bị đá bay lên trời.

Người này đi đến đâu, đám thổ phỉ như chẻ tre tới đó, tốc độ của hắn nhanh như quỷ mị, đến nỗi không thể thấy được chiêu thức hắn ra tay, chỉ thấy trong thoáng chốc, đám đao đã nằm rạp xuống.

Chưa bằng thời gian uống một chén trà nhỏ, đám đao phỉ đã bỏ chạy trốn chết, tên nào đủ sức thì chạy, chạy không nổi thì đi, đi không nổi thì bò, còn bò không nổi thì lết...lết...lết..... (BS: hehehe, được rồi ta nhận, đoạn bò và lết là do ta chế)

“Lão Thiên a, đó là ai vậy?”

“Thật là lợi hại nha, hoàn toàn đánh bằng tay không”

“Tốc độ hắn cũng thật nhanh nha!”

“Ôi Thiên à, đao chém vào hắn cứ nhiên bị gãy? Hắn là đao thương bất nhập ?”

“Trên tay hắn có ôm người nào kia!”

“Di? Là Quan cô nương!”

Ngay trước mặt, mọi người đều chính mắt trông thấy vị cao nhân này ôm Quan Ngọc Nhi trong tay, khinh công đi mất trong tích tắc. Một lúc lâu sau đó, tình cảnh vừa rồi đều lưu lại sự nghi ngại trong lòng mọi người. Nhưng rốt cuộc vẫn không hiểu sự tình thế nào cả.

Quan Ngọc Nhi ngồi trên một tảng đá to, hai tay che mặt, khóc rống.

“Không, ta không về.”

Lệ nàng rơi không ngừng, dáng ngọc đầy thương tâm, thật vất vả đào tẩu, mới được vài ngày yên ổn, lại gặp bọn đạo phi.

Độc Cô Thanh Ưng mím môi, thâm trầm lẳng lặng ở một bên, vẻ mặt dửng dăng phi thường hồi nãy biến mất từ lúc nào, hiện tại hắn gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải, chỉ biết giương đôi mắt cam chịu nhìn nàng khóc.

Giơ tay, ngón muốn giúp nàng lau nước mắt, bàn tay nhỏ bé không chút cảm kích gạt tay hắn ra.

“Ta nói là ta không về với người đâu, có nghe rõ chưa.”

“Chúng ta đã bái đường, nàng là thê tử của ta mà” Hắn kiên trì.

Nàng cắn môi, đôi mắt đỏ hoe đầm lệ oán hận nhìn hắn, nhưng trong lòng vẫn hiểu lời hắn nói là sự thật, mặc kệ là nàng tự nguyện hay bị ép buộc, nàng cùng hắn đã thật sự thành thân.

Nhớ đến sự thật đó, trong lòng đau xót, càng thêm thương tâm khôn xiết.

Tự dưng bị người ta đem đi bán, bị người ta mua về làm lão bà, đã bái đường, dù không tự nguyện, nàng với hắn đã thành vợ chồng, chỉ có điều là chưa động phòng mà thôi. (BS: lão bà – vợ, lão công – chồng; mình thấy từ này hay nên giữ lại)

Vì sao mệnh nàng lại khổ như thế, cứ nhiên bị gã ôệt nam nhân xa lạ, trong lòng có những lời ủy khuất khó nói thành lời, mà nam nhân này còn ở bên diễn bộ mặt đau khổ nữa chứ. Thật là chướng mắt mà!

“Nam nhân đều như vậy, chỉ biết khi dễ nữ nhân”

“...”

“Ta là bị buộc thành thân.”

“...”

“Ta muốn trở về nhà”

“...”

Nhìn nàng khóc lóc lê hoa mang vũ bộ dáng, làm vẻ mặt căng thẳng của hắn càng thêm phần trầm trọng.

Hắn phải nhanh chóng nghĩ cách dỗ nàng.

Nhưng mà...dỗ làm sao?

Tuy hắn võ công cao cường, nhưng lại không biết nói làm sao khi đối phó với nước mắt thê tử!

Hắn trời không sợ, đất không sợ, thật vất vả mới cưới thê, kết quả thê tử không chịu nhận nợ, lúc này còn khóc lóc sụt sùi, làm cho hắn thấy thật thương tâm.

Tính lau nước mắt cho nàng, vừa giơ tay, đã bị nàng gạt ra, không cho phép hắn đụng vào.

Muốn nói vài câu dỗ dành nàng, tự hỏi mình cả buổi, rốt cuộc cũng không thể nào phun được một câu.

Cuối cùng, việc duy nhất hắn có thể làm là lẳng lặng canh giữ ở một bên, nàng đi, hắn liền đi theo, nàng dừng, hắn cũng dừng, chỉ biết nhắm mắt theo đuôi nàng.

“Đừng có đi theo ta!” Nàng tức giận cảnh cáo.

“Nàng là thê tử của ta!”

Hắn vẫn là chỉ biết lặp lại câu đó, ý tứ là, hắn sẽ không để thể tử của hắn một mình tại núi non hoang dã này, rất nguy hiểm a, mặc kệ nàng muốn đi đâu, hắn cũng đi theo.

Quan Ngọc Nhi cắn môi, chà chà chân. Không để ý đến hắn, tiếp tục đi thẳng về trước. Hắn muốn đi cùng, mặc kệ hắn, tóm lại, nàng tuyệt không cùng hắn trở về.

Nàng mù quáng tiêu sái, cũng không nghĩ tới mình chỉ là một cô nương tay yếu chân mềm, không có thương hội bảo hộ, đã vậy còn mất hết hành lý, đường về gia hương đường xa xa xôi, biết tới năm nào tháng nào có thể đến nơi.

Giờ phút này, nàng vừa đói lại vừa mệt, mấy ngày liền bôn ba, vốn không được ngủ an ổn, hơn nữa trải qua cơn kinh hãi khi gặp lũ thổ phỉ vừa rồi làm cho nàng cả thể xác lẫn tinh thần đều hoàn toàn suy sụp.

Đi ở ngọn núi hoang vu này đã một lúc lâu, dừng nói người, ngay cả quý ảnh cũng chưa nhìn thấy, cũng không biết cách thị trấn có xa lắm hay không, cứ như vậy hạ sơn cũng không phải là biện pháp tốt.

Suy nghĩ một lúc, nhin không được, nàng quay đầu lại, bóng người khô ngô kia, vẫn như cũ yên lặng theo nàng.

Không biết tại sao, nhìn thấy hắn, nàng cảm thấy an tâm không ít a.

Cứ như vậy đi đã được một canh giờ. Đi đến chân đèo ề ẩm, nàng liền ngồi xuống một tảng đá bên đường nghỉ ngơi.

Nhìn xuống chân mình, đôi hài nhỏ gần như đã hư hỏng hoàn toàn. Nàng hiện tại, vừa đói vừa khát lại vừa mệt.

Giống như đáp lại tiếng lòng của nàng, Độc Cô Thanh Ứng chuyển qua cho nàng một túi nước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang mệt mỏi sừng sốt, ngẩng đầu nhìn gương mặt trầm mặc kia, lại nhìn bàn tay to ngăm đen của hắn đang cầm túi đầy nước đưa cho nàng.

Quan Ngọc Nhi ngáp ngừng do dự, cuối cùng vẫn là không thể nhin được cơn khát, nàng sợ hãi vươn tay cầm lấy, sau đó lại sợ hãi liếc hắn một cái.

Hắn xoay người tránh ra, để nàng có chút không gian riêng tư, đi đến một góc ngồi xuống.

Quan Ngọc Nhi nâng cao túi nước, tu ừng ực từng ngụm lớn.

Nước trong mát vừa trôi qua họng, nàng lập tức thấy thoải mái cực kỳ.

Lau đôi môi hồng bằng tay áo, đôi mắt lơ đãng ngắm nhìn xung quanh, phát hiện ra không biết tự bao giờ bên cạnh có một cái bao gì đó, nàng tò mò cầm lên mở ra, bên trong có một cái gói được bọc bên ngoài bằng giấy dầu, thoang thoảng mùi quế hoa.

Bàn tay thon nhỏ nhắn nhẹ nhàng gỡ từng lớp từng lớp giấy dầu, phát hiện ra bên trong là bánh quế hoa.

Đôi mắt huyền lại hướng về phía Độc Cô Thanh Ứng, hắn biết nàng đói bụng, nên đem thứ này đặt ở cạnh nàng, cho nàng lót dạ?

Nguyên bản, nàng vừa đói lại vừa mệt, chỉ cần có mấy cái bánh quế hoa đơn giản này cũng tựa như nắng hạn gặp mưa rào, tạm thời cũng có thể qua cơn đói.

Cái miệng nhỏ của nàng cắn từng miếng lương khô, cũng nhân cơ hội này vụng trộm đánh giá hắn.

Hướng ánh mắt có chút sợ hãi về phía bóng dáng khô ngô anh tuấn đang ngồi đằng kia.

Nam nhân bờ vai to rộng, trên người phủ báo văn y (BS: bộ đồ màu da báo), thoạt nhìn cũng thập phần uy vũ khiếp người.

Từ bả vai ánh mắt lặng lẽ chuyển qua cánh tay mạnh mẽ, trên cổ tay có đeo băng vải đen. Nàng còn nhớ rõ cảm giác được vòng tay trắng kiện kia ôm ấp trong lòng, rất mạnh mẽ nhưng cũng tràn đầy sự âu yếm, ấm áp, phẳng phất cảm giác mình nhẹ như lông hồng, nhỏ bé trong lòng hắn.

Hướng tầm nhìn lên trên một chút nữa, một mái tóc đen dài, cột lại bằng dây da đơn giản ở sau gáy, vài sợi tóc đi lạc rủ trên vai càng làm bật lên vẻ hoang dã không thể nào che giấu được.

Nhìn hắn bây giờ chẳng giống một cao thủ võ lâm một chút nào cả!

Vậy mà hồi nãy, đám đạo phỉ ở trước mặt hắn giống như giun dế, không phải dễ dàng bị đá văng, thì bị đánh bay, bàn tay nắm đen to lớn kia ước chừng to gấp hai lần tay nàng.

Phảng phất nhận thấy ánh mắt nàng hướng vào mình, gương mặt kiên cường kia thành linh quay lại, vừa lúc khóa trục ánh mắt nàng.

Quan Ngọc Nhi lập tức e lệ quay mặt đi, thấp đầu không dám nhìn hắn.

Quá mất mặt a! Cứ nhiên làm cho hắn phát hiện mình đang nhìn lên hắn? Không tự chủ được, hai má nàng nóng lên, tim đập thành thịch.

Độc Cô Thanh Ưng đứng lên, đi đến trước mặt nàng.

Nàng nghi hoặc mở miệng nhưng chưa kịp nói tiếng nào đã thấy hắn vươn đại chưởng (BS: lòng bàn tay to lớn, thật ra Ưng ca khá to cao, nên mỗi khi đề cập tới Ưng ca Nhi tỷ thường hay dùng từ đại kèm theo, vd: đại chưởng, đại vóc...), giơ ra trước mặt nàng.

Trong đại chưởng có đôi hài nhỏ nhắn xinh xắn, nàng ngẩng đầu nhìn lên người hắn, ngay lập tức phát hiện bộ y phục da báo trên người hắn rõ ràng thiếu mất một mảng.

“Thay đôi này vào, đôi nàng đang mang đã hư rồi.”

Người này cứ nhiên chú ý tới hài của nàng đã bị hư, không mang được nữa, làm chân nàng đau! Chỉ trong chốc lát, hắn đã may cho nàng một đôi hài?

Cảm giác ấm nóng dâng lên trong tim nàng, nhìn đôi hài, đôi tay mảnh dẻ thon thả của nàng cứ nhẹ nhẹ vò vò vật áo, do dự không biết có nên nhận hảo ý của hắn không.

“Giờ mang tạm đôi này, đến thành trấn, sẽ mua đôi hài mới thích hợp hơn”

Sợ nàng không thêm nhận, hắn cố gắng nhẹ giọng trấn an, cứ thế kiên nhẫn đứng chờ.

Nàng biết, hắn nói rất đúng, hài đã hư, cứ tiếp tục hành tẩu tại vùng núi non hiểm trở gập ghềnh này với đôi hài như vậy chỉ là chuốc lấy đau đớn mà thôi, ngập ngừng một hồi lâu, cuối cùng nàng cũng vươn tay đón nhận hảo ý của hắn.

Giao đôi hài cho nàng xong, hắn quay lại chỗ cũ, cách nàng khoảng năm bước chân, ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Cầm hài trong tay, nàng vụng trộm liếc mắt một cái dò xét hắn, rồi cẩn thận đánh giá đôi hài.

Đôi hài hoàn toàn được làm bằng da báo mềm mại, vết cắt may còn rất mới, bên trong là lớp da dê êm ái, dưới đế có lại được may thêm một lớp da dày chắc chắn.

Xác định hắn đã nhắm mắt dưỡng thần, nàng e lệ cởi đôi giày thêu bị mài mòn gần hết ra, để lộ ra một đôi chân nhỏ trắng như bạch ngọc không chút tỳ vết.

Tuy là giày làm tạm nhưng đường chỉ lại rất sắc sảo. Không chỉ vậy, và còn bao gọn chân nàng, cảm giác rất êm ái, không hề khô ráp.

Cột chắc dây da trên hài, nàng thử đứng lên đi vài bước, hài co giãn vô cùng, thoải mái cực kỳ!

Mắt huyền lại lặng lẽ nhìn về phía bên kia, lại ngoài ý muốn phát hiện một đôi mắt bốc hỏa đang hướng vào mình.

Quan Ngọc Nhi thân hình cứng đờ, phát hiện ánh nhìn nóng bỏng của hắn đang chiếu vào chân nàng.

Hai gò má bỗng bừng đỏ lên. “Người nhìn cái gì?”

“Chân nàng đẹp quá.”

Lời này, làm mặt nàng không hiểu sao càng lúc càng nóng, trong lòng cũng bốc hỏa.

Hắn nhìn bao lâu rồi? Cố tình nhìn nàng cười hài, rồi còn giương đôi mắt sỗ sàng đó nhìn vào chân nàng?

“Chân của ta có đẹp hay không, không liên quan gì đến ngươi!” Đáng giận! Hắn cứ nhiên dăm nhìn lên chân nàng!

“Trượng phu nhìn chân thê tử, thiên kinh địa nghĩa a”

“Ta không cho người nhìn, quay mặt qua chỗ khác đi”

Tiểu thê tử kháng nghị, hắn chỉ biết hảo ngoan ngoan quay mặt đi, đừng thấy hắn thân hình to lớn, cường tráng uy vũ mà lầm, chỉ cần tiểu thê tử nhú mày một cái, hắn sẽ liền lập tức trở thành con mèo nhỏ biết nghe lời. (BS: heheheh, Nhi tỷ đúng là biết cách dạy chồng a)

Thật là ngàn lần không thể được!

Quan Ngọc Nhi, cong đầu gối, lui chân, cứ như là nếu bị hắn liếc mắt một cái sẽ thiếu mất một miếng thịt, nhưng nhất thời nhớ lại lời hắn nói, liền bất giác sờ mặt mình, không rõ thế nào mà mặt mình nóng như vậy?

Đáng giận! Nàng không phải là đỏ mặt xấu hổ, mà là đỏ mặt tức giận a!

Nha, nàng hiểu rồi, nam nhân này sở dĩ làm hài cho nàng, là cố ý lừa nàng cười, rồi thừa cơ chiếm tiện nghi của nàng. (BS: ủa trời, ta xui, Ưng ca cực khổ làm đôi hài chỉ để nhìn chân tỷ thôi hả?)

Nam nhân này đúng là tâm nhãn không trong sáng mà!

Suy nghĩ tới đó, nàng vội cười hài ra, hài này, nàng không thêm mang!

Mang trở lại đôi giày thêu của mình, ném đôi hài da báo đi, nàng đứng lên, xoay lưng bước đi.

Nàng vừa đi được vài bước, hắn liền bước theo, nàng giận dữ xoay người, hai tay chống hông trừng mắt nhìn hắn.

Nhìn lên thấy vẻ kiêu giận dung nhan của thê tử, hắn lập tức lùi lại vài bước.

Nói đến cũng thật là tà môn, cũng không rõ là gì, hắn đúng là sợ nàng tức giận nha, mặc dù sợ, nhưng lại là càng nhìn càng thấy đáng yêu.

“Không cho phép đi theo!” Nàng cảnh cáo.

“Nàng là nương tử của ta, ta phải bảo hộ nàng.”

“Chẳng lẽ ta đi ngoài, ngươi cũng muốn đi cùng?”

“...” Lời này làm hắn á khẩu, ủa ớ không nói được tiếng nào.

“Ta cảnh cáo ngươi, cách ta xa một chút, nếu ta phát hiện ngươi cố tình nhìn lên, khẳng định sẽ không buông tha ngươi!”

Nói xong, nàng xoay người bước đi, lần này ước chừng đi một khoảng xa, cách hắn chừng hai mươi mấy bước, vì phòng hắn đi theo, vừa đi vừa quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, xác định hắn vẫn đứng tại chỗ, nàng liền trốn ra sau một bụi cỏ, làm bộ đang bận rộn, kỳ thật là lừa hắn.

Lúc này, hắn quả nhiên không dám đi theo.

Quan Ngọc Nhi lộ vẻ đắc ý cười trộm, chiêu này thật hữu hiệu, đại vóc đúng là nghe lời nàng, đứng tại chỗ không dám vọng động.

Có thể phạt hắn đứng bất động đằng kia như bù nhìn rơm như vậy thật là sướng khoái. Nàng ngồi xuống, cuối cùng cũng có thể được thanh tĩnh ở một mình. Đang say sưa hưởng thực cảm giác tự do tự tại, nhất thời không chú ý đến bên dưới có cái lông xù gì đó hướng đến phía nàng, bò lên chân, qua chỗ rách trên hài thêu bò vào, chỉ chốc lát sau, một trận đau đớn làm nàng nhẹn không được thét chói tai.

“Á....!”

Đường như nàng vừa thét lên, đồng thời một nhân ảnh đã hỏa tốc phóng ngay tới.

“Xảy ra chuyện gì?” Độc Cô Thanh Ứng vội vàng hỏi.

“Có cái gì cần ta!” Mặt nàng xanh mét, một tay giữ chặt chân trái của mình.

Độc Cô Thanh Ứng không nói thêm từ nào, lập tức ngồi xuống, ôm nàng vào lòng, kéo ống quần trái lên, phơi bày da thịt trắng nõn mịn màng. (BS: khử...khử...khử...Ứng ca lại ăn đậu phụ Nhi tỷ....)

“A! Người...người làm gì?” Nàng xấu hổ phát mạnh vào tay hắn. “Không phải chân, mà là bàn chân!”

Độc Cô Thanh Ứng lập tức nhẹ nhàng cởi chiếc hài thêu, để lộ ra bàn chân nõn nà, quả nhiên thấy ngay trên ngón cái có một vết đỏ.

Bị đôi tay hắn nắm chặt bàn chân, làm ặt nàng đỏ hồng xấu hổ, định kháng nghị, thì con nhện vừa nãy cắn nàng từ trong hài thêu chạy ra, tình huống này lại lần nữa làm cho nàng hết hoảng tới mức toàn thân chợt lạnh, không chút suy nghĩ trốn vào lòng hắn.

“Con nhện, con nhện kia...!”

Lão Thiên a! Nàng sợ nhất mấy con lông xù xì!

Độc Cô Thanh Ứng một tay ôm trọn nàng vào lòng, một tay rút ra tiểu đao, phóng chuẩn xác cắm thẳng vào thân nhện, rồi cầm nhện lên, chau mày suy nghĩ.

“Nàng bị nhện độc cắn.”

Lời này làm nàng sợ đến mức hoa dung thất sắc.

“Vậy sao, vậy giờ tính sao?”

“Phải cấp tốc hút độc ra.”

Hút?

Trong lòng nàng lập tức nổi lên một dự cảm bất hảo, đang muốn hỏi lại rõ ràng, Độc Cô Thanh Ứng lại có một hành động kinh người, nâng bàn chân trái của nàng lên, hé mồm, trực tiếp ngậm ngón chân cái của nàng vào.

(hết chương 3)

4. Chương 4

Cả người Quan Ngọc Nhi như bị điện giật, cảm giác run sợ cùng xấu hổ xuyên thấu toàn thân, nhìn trừng trừng sững sốt vào Độc Cô Thanh Ứng.

Hắn...hắn...hắn...hắn cứ nhiên ngậm ngón chân nàng?! (BS: Haizzzz, Nhi tỷ a, người ta quang minh chính đại hút chất độc mà)

Cả người nóng lên, nàng giãy dụa muốn rút chân về.

“Người đang làm gì? Không...không cần!”

“Đừng nhúc nhích.”

“Buông ra nha!”

Bị đại chưởng nắm chắc, bàn chân nhỏ vẫn không ngừng xoay trở.

Độc Cô Thanh Ứng ngẩng lên, nghiêm trang trầm mặc nói “Nếu không hút hết độc chất ra ngoài, chân này của nàng sẽ bị phế!”

Nghe xong lời này, thân hình nàng lập tức trở nên cứng đờ, động cũng không dám.

“Nhưng mà...nhưng mà...” Nàng không biết làm sao, cắn môi ngập ngừng.

Không đợi nàng phúc đáp, Độc Cô Thanh Ưng lại lần nữa quả quyết cúi xuống ngón chân cái của nàng, dùng sức hút cho ra hết chất độc.

“A!”

Quan Ngọc Nhi ngượng ngùng muốn bật khóc, chân nhỏ bị hấn nhìn thấy hết trơn đã thiệt thòi lắm rồi, hiện tại ngay cả đầu ngón chân cũng bị hấn ngậm nữa, nàng xấu hổ đến chết mất thôi, lại càng không thể phản kháng.

Nằm bất động trên bụi cỏ, hai mắt nhắm nghiền, hàm răng ngọc cắn chặt môi hồng, rất sợ chính mình không cẩn thận, có thể phát ra tiếng rên rỉ thì rất là xấu hổ a!

Bị cái miệng nóng ướt ngậm đầu ngón chân mãi cảm, nàng tự dừng có cảm giác lâng lâng bay bổng, làm thân mình nàng phút chốc không kiềm chế được mà hơi hơi phát run, hơn nữa còn càng lúc càng bốc hỏa lên.

Xấu hổ chết mất thôi!

Không biết phải đặt tay ở đâu, nàng vội nắm chặt lấy cổ đại hai bên, bối rối xen lẫn với kinh ngạc, cứ tưởng tượng đến cảnh hấn dùng miệng ngậm ngón chân của nàng, cả người càng thêm xấu hổ, lại không thể cự tuyệt.

Hấn cứ hút độc rồi phun ra, rồi lại cúi xuống tiếp tục hút, cứ như vậy lặp đi lặp lại trong lúc đó tay vẫn giữ chặt cổ chân nàng.

Độc Cô Thanh Ưng một lòng chỉ muốn cứu tiểu nương tử, không rảnh bận tâm đến những việc khác, dùng nói ngón chân. Cho dù là mộng hấn cũng nghĩa bất dung từ. (BS: dạ, chính xác là mộng ạ,...khử...khử.....)

Cứ hút độc, rồi phun độc, lại hút, lại phun, liên như thế liên tục đã hơn mười lần.

May mắn phát hiện sớm, không để cho nọc độc khuếch tán, loại độc của nhện này, độc tính tuy không làm mất mạng, nhưng cũng đủ làm phế chân hoặc tay mà chẳng may bị nó cắn trúng.

Nghĩ vậy, hấn liền đổ mồ hôi lạnh, càng vận dụng nội lực, đề huyết đạo trên đùi của nương tử, tay còn lại tập trung nội lực giữ cổ chân trong khi hút máu độc ra cho bằng hết.

Sau nhiều phen cố gắng, toàn bộ độc chất đã được hút và phun ra hết, an tâm trong lòng, hấn mới ngược đầu nhìn lên nương tử, bất chợt không khỏi ngẩn người ra.

Nương tử nằm trên bụi cỏ, nhắm chặt mắt. Vẻ mặt ửng hồng, mỹ miều đáng ngọc làm lòng hấn nóng lên, dục hỏa dâng lên trong mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng ngượng ngùng của nàng.

“Đã xong chưa?” Thanh âm của nàng giống như muốn khóc.

“Vẫn chưa.” Hấn liền đáp.

Mới đầu, khi nghe tiếng kêu sợ hãi của tiểu thê tử, tâm hấn vô cùng bất loạn, lúc hiểu được nàng bị nhện độc cắn, khẩn trương một lòng hấn quyết giúp nàng hút ra toàn bộ máu độc, lúc đó hấn vẫn chỉ một lòng lo lắng cho nàng.

Máu độc vừa hút ra hết, lại thấy được bộ dáng ngây thơ mê hoặc của nàng, cả người hấn như bị hỏa đốt, luyến tiếc không muốn buông tay, còn muốn tiếp tục ăn đậu hũ (BS: hi...hi....cái này gọi là sàm sỡ a)

Hấn cúi xuống chân nàng, đầu lưỡi ướt át nóng bỏng nhẹ nhàng liếm từng ngón chân một.

“Ân” Mỹ nhân thở dốc, má thêm phần ửng đỏ.

Càng nhìn đáng điệu đề mê của nàng hấn càng không thể buông tay.

Hấn trân quý, tham lam, tiếp tục mút cả bàn chân nàng, không buông tha từ đầu ngón chân nhỏ nhỏ nõn nà đến cả gót chân trắng hồng.

“Ngô”

Hấn vừa liếm những ngón chân xinh đẹp vừa vuốt ve làn da mềm nhẵn non mịn của nàng.

Quan Ngọc Nhi cả người xung động tay chân bủn rủn, phải cắn vào tay mình, mới có thể khắc chế tiếng rên rỉ trong cổ họng.

“Xong chưa?”

“Sắp xong rồi”

Ăn đậu hũ trộm một chút, hần là không sao.

Hần rất thích rất thích mỹ nhân diễm lệ trước mặt nha. Cho nên mới không thể kềm lòng. Nhìn kiều mị dung nhan đang thở gấp, cả người càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

Làn mồ hôi tay, nhẹ nhàng vuốt ve làn da non nhẵn mềm mại như ngọc như ngà, nàng thật đẹp, thật đẹp....làm cho hần càng lúc càng muốn ăn đậu hũ nhiều hơn nữa.

Quan Ngọc Nhi cơ hồ muốn khóc. Không biết vì sao đầu nóng hừng hực. Cả người như tê dại, hơi thở gấp gáp.

Mắt đẹp mơ màng hé mở, bất giác nhìn thấy chân mình đang bị hần hôn môi, vừa hôn vừa liếm nhẹ nhàng, hướng về phía bắp đùi của nàng mà hôn tới.

Di?

Nàng đã hoàn hồn, kinh ngạc nhìn thấy ống quần của mình rõ ràng đã bị hần kéo lên tới đùi, môi hần hiện tại đang đặt trên đùi nàng.

“Người...người...người Cái tên đáng giận này....thừa cơ ăn đậu hũ ta...”

“Ta là trượng phu của nàng” Gương mặt tối sầm, nghiêm trang nhắc nhở nàng.

“Ta chưa cho phép, người làm vậy là mạo phạm ta”

“Nga” Hần ra bộ dạng ăn đậu hũ vẫn chưa no đang biểu tình, thực buồn bã.

Nàng vội vàng mang vào đôi hài thêu, nhưng nhớ lại vừa rồi bị nhện độc cắn, động tác cứng đờ, lại do dự, mắt nhắm lại, vừa vận nhìn thấy đôi hài da báo khi nãy đang nằm trên thất lưng hần.

“Đưa hài cho ta!” Nàng giơ tay, ra lệnh.

Độc Cô Thanh Ưng ngoan ngoãn dâng hài, đôi mắt vẫn chưa hết hi vọng nhìn kiều mị nương tử.

Quan Ngọc Nhi đỏ mặt, giơ tay đoạt lấy hài, dùng tốc độ nhanh nhất mang vào rồi đứng lên, tự dưng cảm thấy chân trái vô lực, đứng không vững, chới với muốn ngã.

Đúng lúc đó, đại chưởng từ bên kia vươn tay ra ôm chặt lấy nàng.

“Buông ra” Nàng xấu hổ kháng nghị.

“Không được”

Nàng giơ tay, ra dáng bộ uy hiếp muốn đánh hần. Đừng tưởng nàng là nữ nhân mềm yếu nhu nhược rồi khi dễ.

Hần sợ nhất tiểu nương tử tức giận, nhưng vẫn cứng đầu, một mực nói “Tuy rằng đã hút độc ra hết, nhưng chân trái của nàng tạm thời không còn sức lực. Ngay cả đi bộ cũng không đủ sức. Nếu cố sức đi, thế nào cũng té đập mông, ta sẽ đau lòng.” (BS: nguyên văn của Mạc Nhan, ta không thêm bớt chỗ nào)

“Không cần ngươi lo, buông ra nha!” Nàng tức giận, đánh hần túi bụi.

“Để nàng bị đau. Không bằng cứ để cho nàng đánh”

“Người...người...”

Một nam tử hần đại trượng phu lại cứ nhiên nói chuyện trắng trợn như thế, dám mở miệng nói chữ đau lòng. Làm nàng bất giác e lệ, tay đang giơ cao tính đánh hần bất giác dừng giữa không trung, đánh không nổi nữa.

Không thể phủ nhận, hần nói đúng, hiện tại chân trái nàng đã mềm nhũn, căn bản không thể tự đi.

Cuối cùng, nàng không cam lòng cũng phải tự nguyện bỏ tay xuống.

“Ta mặc kệ, ta không cho phép người đụng vào ta, cũng không chuẩn cho người ôm ta.”

“Này, làm sao ôm nàng mà có thể không đụng? Hơn nữa trong vòng bán kính trăm dặm quanh đây không thể mướn được xe ngựa.”

“Vậy người nghĩ biện pháp biến ra a.”

“Ta cũng không phải thần tiên, này trước mặt không thôn, sau không điểm, không bằng nàng chịu khó một chút, để ta bế...” Kinh hoàng thấy đôi mắt đẹp thốt nhiên tuôn ra dòng lệ, hần lập tức sửa miệng. “Hảo...hảo...hảo! Ta biến! Ta biến! Nàng đừng khóc!”

Tiểu thê tử, mắt huyền đầm lệ, không vũ khí lợi hại nào sánh bằng, làm cho hần không thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Ai...ai..., thật là thê thảm, cưới được một thê tử, không cho ăn đậu hũ, không cho đụng chạm, không biết kiếp trước hần gây nợ gì a?

Thê tử hần đúng là vô lý mà, nhưng nhìn lại thì càng nhìn lại thấy càng yêu.

Chỉ cần nàng cao hứng. Cho dù suy nghĩ đến nát óc để có thể chiều theo ý nàng, hần cũng sẵn lòng.

Vấn đề là giờ hần có thể nghĩ ra được biện pháp gì đây?

Quan Ngọc Nhi vẫn ngồi trên tảng đá, hai chân song song, khuỷu tay đặt lên đầu gối, tay chống cằm, mắt tò mò nhìn Độc Cô Thanh Ưng tiêu sái đi tới đi lui, đi qua đi lại.

Hần vận nội lực, trong chớp mắt liền bẻ gãy một thân cây, mượn đỡ chủ thủ phòng thân của nàng lột bỏ vỏ cây và lá cây trên các nhánh cây.

Nguyên thân cây và các nhánh cây thô ráp vào tay hần chẳng mấy chốc đã biến thành những thanh mộc còn bóng loáng.

Không bao lâu trước mặt hần có các thanh mộc còn đủ loại: ngắn có, dài có, nhỏ có, lớn có, mỏng có, dày có...thật là làm nàng mở rộng tầm mắt nha.

Hần thuận thực đeo cho hai đầu mộc còn lồi vào, ấn 2 mộc còn vào chỗ lõm, lấy các sợi vỏ cây cột cổ định lại các khớp nối.

Nhìn mấy chục cái mộc còn không đồng nhất đang được nối lại với nhau, tầng tầng lớp lớp, đeo chỗ này, nối chỗ kia, cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Độc Cô Thanh Ưng dụng tâm dụng sức này giờ rốt cuộc cũng “tu thành chánh quả”.

Quan Ngọc Nhi giương mắt nhìn thành quả trong nửa canh giờ của Độc Cô Thanh Ưng, chỉ từ các nhánh cây thô ráp giờ đã biến thành “Bối khiếu y”. (BS: nửa canh giờ = 1 tiếng, bối khiếu y này giống như cái khiếu, nhưng Nhi tỷ bất kể nằm hay ngồi trong này đều thoải mái hết á)

Hần cởi bộ bảo văn y trên người ra, rồi lót vào bên trong Bối khiếu y, xong đeo Bối khiếu y lên rồi đưa lưng về nàng, ngồi xỏm xuống.

“Nàng ngồi lên đi.”

Xem xét khiếu y, nàng cảm thấy thật sự bất ngờ, vẫn là không thể tin được việc hần trong một thời gian ngắn đến như vậy có thể biến ra cái khiếu y, hơn nữa khiếu y còn có mái che nắng mưa trên đỉnh.

Thấy nàng chậm chạp, không có động tĩnh gì, nghĩ rằng nàng sợ hãi, Độc Cô Thanh Ưng vỗ ngực cam đoan. “Đừng sợ, rất an toàn, nàng ngồi lên một lát là biết liền.”

Nghe lời ôn nhu khuyên bảo, nàng cẩn thận ngồi lên khiếu, đợi nàng an tọa, hần liền đứng lên.

“Như thế nào? Thoải mái không?”

“Cũng tạm được.” Nàng hừ nhẹ một câu.

“Vậy thì tốt quá, nếu không còn vấn đề gì, chúng ta xuất phát.”

“Đi đâu?” Vẻ mặt nàng thốt nhiên nghiêm trọng.

“Nàng muốn đi đâu, ta sẽ đưa nàng đi tới đó.”

“Ta muốn hồi gia hương”

“Hảo”

Không ngờ hần lại sáng khoái đáp ứng, làm nàng thật sững sốt a. “Thật sao?”

“Thì nương tử muốn về gia hương, thân là trượng phu của nàng ta tất phải đáp ứng, cũng là nên chính thức đi bái kiến nhạc phụ, hơn nữa còn phải đi viếng linh bài của nhạc mẫu.” Hai người thành thân, hần là hiền tể tất nhiên phải bái kiến, đã vậy còn được điệu nàng ở trên lưng, thật là sáng khoái làm sao.

Nhạc phụ nhạc mẫu? Hần nói vậy sao, nàng vẫn không muốn đáp ứng mà, nàng vẫn thủy chung không muốn thừa nhận hần là trượng phu của mình đâu! Đồng thời, nàng lại nhớ đến việc mẫu thân đã qua đời, càng thêm bi lụy, nhịn không được, hốc mắt lại hoe đỏ, cúi đầu khóc nức nở không thôi.

“Nương tử? Sao nàng khóc?” Hần kinh hoảng bỏ kiệu y xuống, vội vàng quan tâm nương tử.

“Ta nhớ đến mẫu thân”

Lòng chua xót, nước mắt ứa ra, từng giọt từng giọt tuôn dài trên má nhưng vẫn là không kịp rơi xuống y phục của nàng vì ngay lập tức đều đã được đại chương vờn tay lau hết.

“Từ nay về sau, ta sẽ bảo hộ nàng, tuyệt không làm cho bất kể kẻ nào khi dễ nàng, ta thề.”

Nâng hàng mi cong vút nhìn vào mắt hần, ánh nhìn vô cùng kiên định, vẻ mặt thật sự nghiêm túc, làm cho nàng không khỏi động tâm, nhìn hần một hồi lâu, rốt cuộc nàng phải quay đầu tránh khỏi tầm nhìn nóng rực kia, cúi đầu che dấu hai má nóng bừng. “Ta muốn ở một mình.”

Độc Cô Thanh Ưng không nói thêm, chiếu theo lời nàng mà làm, điệu kiệu y có nương tử ngồi bên trong lên vai tiếp tục ra đi, tuyệt không quay lại quấy rầy nàng lần nào.

Quan Ngọc Nhi đặt tay lên ngực, tự vấn bản thân, hồi nãy vì sao mà lại hồi hộp quá chừng? Lúc đó tim đột nhiên đập thật nhanh nha.

Khi hần nói sẽ bảo hộ nàng, tuyệt không để cho bất cứ kẻ nào khi dễ nàng, nghe khí thế ấy, bất giác làm cho nàng cảm thấy thật ấm lòng.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật người này không xấu, cũng rất dễ thương lượng, nàng chỉ là một tiểu cô nương tay yếu chân mềm, đi một mình thật rất bất tiện, huống chi vừa bị đạo phỉ tập kích, tinh thần vẫn còn hoảng hốt, có hần ở bên, cảm thấy an tâm hơn nhiều.

“Nương tử đã đói bụng chưa? Nếu đói thì nói cho ta biết, trượng phu sẽ bắt vịt hoang, nướng cho nàng ăn.”

Phía sau không có lời đáp, vẫn bảo trì trầm mặc, Độc Cô Thanh Ưng có chút lo lắng.

“Nương tử...nương tử ơi, nàng có sao không?”

“Ta đang ngủ, đừng làm phiền ta.”

Nghe nàng đáp lời, Độc Cô Thanh Ưng nhẹ nhàng thở ra, đây là dấu hiệu tốt, ít nhất là nàng cũng không còn khóc nữa.

Quan Ngọc Nhi lau nước mắt, ngồi trong kiệu y, tò mò lấy tay sờ sờ kiệu y, không gian mặc dù không lớn, nhưng cũng đủ để nàng nằm hần cả người xuống. Bởi vì bên trong được lót lớp da báo nên vô cùng mềm mại êm ái, nằm lên thực thoải mái.

Trên nóc kiệu, là cái áo choàng của hần, có thể che nắng dụt mưa, đem áo choàng phủ kín, nghỉ ngơi bên trong lại càng thêm phần kín đáo và yên tĩnh.

Nhìn không ra, người này bề ngoài hung hãn, thô thiển, lại có đôi tay khéo léo vô cùng, đầu tiên là làm hài, giờ lại chế kiểu y.

(BS: haizzz, một nam nhân võ công cao cường, kinh bang cái thế chỉ trong phút chốc đã bị hủy trong tay tỷ rồi, trở thành một baby sister chuyên nghiệp luôn *nói xong, co giò bỏ chạy* tẩu vi thượng sách mờ, hehehehehe)

Nam nhân này đối với nàng thật rất ôn nhu, mặc kệ nàng hung hăng với hắn như thế nào, cũng không hề tức giận, hơn nữa mỗi khi nàng nhỏ lệ, hắn liền khẩn trương ngoan ngoãn nghe lời nàng.

Trừ bỏ lúc nào cũng nói nàng là thê tử của hắn, hắn đối với nàng đúng là con mèo nhỏ ngoan ngoãn nha.

Nàng lặng lẽ cười hài, sờ chân mình, hai má đỏ ửng, cảnh tượng lúc hắn hút độc, hàm râu hắn cọ cọ vào chân nàng lại hiện lên lần nữa.

Trên chân bị nhện độc cắn, gần chỗ vết thương có rất nhiều dấu hôn hồng hồng của hắn, nhất thời hồi tưởng lại cảm giác lúc đó, nàng lại thấy xấu hổ đến nỗi hai tai nàng bắt gặp cũng đỏ hồng. (BS: giải thích thì không biết giải thích thế nào, mà không giải thích thì sợ mọi người không rõ, là thế này trong thể loại ngôn tình TQ, chẳng hiểu sao mấy ca ca này cứ hôn mấy tỷ tỷ xong lúc nào cũng để lại dấu hôn hết á, đó là các dấu bầm đo đỏ trên mỗi chỗ mấy ca ca đã hôn ấy mà)

Cũng may đang tránh ở kiểu y này, không bị hắn nhìn thấy đáng bộ xấu hổ mặt đỏ bừng của chính mình, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Không thể phủ nhận, có hắn ở bên, cho dù trong phạm vi trăm dặm quanh đây không thấy người dân địa phương nào nàng cũng không hề sợ hãi.

Oa,...nằm trên kiểu y nhỏ nhỏ thoải mái này, không bao lâu nàng đã an tâm đi gặp Chu Công. (BS: là ngủ ạ)

Cứ vậy đi liên tục mấy ngày trời, ban ngày thì Độc Cô Thanh Ưng đi như bay, buổi tối thì tìm một nơi tránh gió nghỉ ngơi qua đêm, tuy rằng có Độc Cô Thanh Ưng khi thì thịt vịt hoang, khi lại nướng cá suối giúp cho ba bữa đều no nê, nhưng là một cô nương không quen sương gió, mấy ngày liền ở ngoài trời, dãi gió dầm sương, cũng thật cực khổ vì có nhiều điều không tiện.

Dần dần, nàng cảm thấy ngày càng mệt mỏi, ngay cả ban ngày cũng đều ẩn mình ngủ trong kiểu y.

Nàng cứ chập chờn lúc ngủ lúc tỉnh, thấy hắn vẫn đang đi, rồi lại ngủ lại tỉnh, thấy hắn vẫn còn đi, cứ như thế mấy ngày liền.

Một ngày nọ, nàng giương đôi mắt buồn ngủ mơ màng, nhìn về phía chân trời rực hồng xa xa, trong lòng có chút tò mò. Mấy ngày gần đây, trừ bỏ những lúc phải ngẫu nhiên dừng lại để tìm nước uống, thức ăn hoặc để nàng đi ngoài, tựa hồ như không hề thấy Độc Cô Thanh Ưng dừng lại nghỉ ngơi chút nào, cuối cùng nhìn không được nàng hỏi “Người không mệt sao?”

“Nương tử đã tỉnh? Ngủ ngon không?”

“Đường dẫn xóc quá, sao ngủ ngon được.”

“Nương tử chịu khổ rồi, đợi đến Mai trấn, trượng phu sẽ tìm cho nương tử cái xe ngựa, để nương tử được nghỉ ngơi thoải mái một chút.”

Ngữ khí mạnh mẽ, tràn đầy quan tâm chân thành, làm nàng rất cảm động.

Thật sự nàng cũng không có ý trách móc gì hắn, chỉ là thói quen hay muốn cãi lời hắn mà thôi, tuy vậy hắn vẫn hoàn toàn không tức giận, lại còn quan tâm đến nàng có ngủ ngon không nữa. Trước tầm chân tình đó, nàng bắt gặp mềm lòng.

Nhẹ giọng hỏi, “Người điệu ta đi như vậy bao lâu rồi?”

“Không lâu, khoảng từ trưa hôm qua đến bây giờ thôi”

“Nha, hiện tại là canh mấy rồi?”

“Nhìn sắc trời, chắc gần tới giờ Mẹo rồi” (BS:5h-7h sáng)

“Cái gì? Hiện tại là sáng sớm?”

“Đúng vậy.”

Nàng không thể không sợ hãi nha, nguyên lai hấn đã điệu nàng đi suốt một ngày một đêm mà nàng không hề phát hiện ra, tám phần là do tinh thần nàng đã quá kiệt quệ, còn lại là do chân bị thương làm cho buồn ngủ mê mết.

“Người không mệt hả, sao không nghỉ ngơi một chút nào?”

“Theo lộ trình bây giờ, vi phu phỏng chừng khoảng giữa trưa ngày mai sẽ đến Mai trấn, khi đó nương tử có thể ở khách điểm hảo nghỉ ngơi.”

“Giữa trưa ngày mai? Người...người còn muốn đi đến giữa trưa mai?”

“Nga, đúng vậy.”

“Người là thần tiên à? Sao không chịu dừng lại ngủ chút nào?” Nàng tức giận hỏi.

“Chúng ta không ngựa xe, hành trình chậm, không nghỉ ngơi quá nhiều sẽ có thể vào thành sớm hơn, nương tử chân đang bị thương phải sớm cho đại phu xem qua.”

Nguyên lai là hấn lo lắng chân nàng đang bị thương, cho nên mới kiêu nàng đi suốt không kể ngày đêm. Phần tâm ý này làm ngực nàng dâng lên dòng nước ấm áp dễ chịu, cảm động khôn xiết và trong lòng bất giác cảm thấy thật không đành lòng, dù khẩu khí vẫn mang vẻ lãnh đạm nhưng cũng là ôn hòa không ít.

“Người vẫn là nghỉ ngơi một chút đi.”

“Nương tử lo lắng cho ta?” Trong giọng nói tràn ngập kinh hỉ.

Quan Ngọc Nhi đỏ mặt, mắng liền. “Ai lo lắng cho người, là ta sợ vạn nhất người mệt ngã, sẽ liên lụy ta.”

“Ha ha ha, nương tử yên tâm, đi ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi, đối với vi phu mà nói, là tầm thường, huống chi nơi đây là núi rừng hoang dã, ở bên ngoài nhiều ngày liền, vi phu không sao cả, nhưng nương tử là nữ nhân chân yếu tay mềm, không nên chịu tội này.”

Hấn biết?

Ngọc Nhi trong lòng hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ hấn có thể chu đáo như thế, chú ý cả đến mấy chuyện tế nhị như vậy. Tại đây núi rừng hoang dã, muốn tắm rửa hoặc đi ngoài cũng không tiện, từ khi bị nhện độc cắn, hại nàng cứ mỗi lần có “nhu cầu”, nghĩ đến việc phải len qua đám cỏ dại, lập tức cảm thấy rừng mình sợ hãi, hơn nữa mấy ngày rồi không tắm rửa cũng làm nàng khó chịu không ít.

Không thể tưởng tượng được hấn đều chú ý đến.

Đối với sự săn sóc tận tình như vậy, nàng không thể không động lòng, hấn càng đối xử với nàng tốt, nàng càng thêm phần xúc động, chỉ là ngoài miệng vẫn dùng lời cường ngạnh, cứng rắn đối với hấn mà thôi.

“Dừng tưởng như thế thì ta sẽ cảm kích người”

Độc Cô Thanh Ưng trước sự lãnh đạm của nàng không chút phật lòng, quay đầu nhìn nàng, khuôn miệng mỉm cười trả lời, “Gặp nạn phu đảm đương, có phúc thê đến hưởng, nương tử không chịu khổ là tốt rồi.” (BS: xúc động quá...)

“Người quên đi, không để ý đến người”

Nàng không thêm mở miệng nói nửa lời với hấn nữa, trong lòng lại thấy dâng lên một sự bất nhẫn trước sự chăm sóc tận tâm của hấn.

Không thể hiểu nổi nam nhân này cao hứng vì cái gì, mặc kệ nàng buông lời lạnh nhạt, hấn đều ra vẻ than nhiên, hại nàng cũng không biết phải cư xử sao cho phải.

Gặp nạn phu đảm đương, có phúc thê đến hưởng.

Lời nói chân tình này, nàng tinh tâm nghĩ đến, trong lòng nhẹ nhàng nổi sóng.
(Hết chương 4)

5. Chương 5

Giữa trưa hôm sau, mưa vẫn đổ xối xả, mưa như vậy đã kéo dài từ tối hôm qua tới giờ.

Trong ngõ nhỏ, ngôi nhà to nhất đang hỗn loạn tiếng gõ cửa dồn dập, quần gia vội chạy ngay đến cửa, tháo then cài, mở ra liền nhìn thấy, “Ứng gia”

“Lão nhân gia đâu” Nói rồi, Độc Cô Thanh Ứng mạnh mẽ cước bộ hướng thẳng đến tiền viện, không nói lời nào, trong tay còn có ôm một nữ nhân. (BS: phòng khách)

Quần gia lẫn các người hầu đồng loạt đều kinh ngạc, trợn to mắt, hồi lâu sau mới tỉnh trí, vội đóng cửa lại, cầm ô đuổi theo che mưa cho Độc Cô Thanh Ứng

“Ứng gia, đây là...”

Mắt Đồng Thất quần gia thậm kinh ngạc chớp chớp, hẳn thật sự không có nhìn lầm, Ứng gia đích thực là đang ôm trong lòng một nữ tử.

“Nàng đang bệnh, mau gọi lão nhân gia đến xem”

Lão nhân gia mà hẳn nói đến này giờ là Ngô Văn Lễ đại phu, nơi đây chính là tư gia của Ngô đại phu, Ứng gia là khách quen, tất cả hạ nhân người trên kẻ dưới đều biết.

Cảm nhận được sự khẩn trương trong giọng nói của Ứng gia, biết tình hình nghiêm trọng, tuy rằng tò mò muốn chết, nhưng vẫn là không dám trì hoãn, hẳn vội tiến vào trong, lập tức đi tìm lão gia.

Ngô Văn Lễ đại phu, tại Mai trấn này, cũng có thể coi như là một yếu nhân, được nhiều người biết đến.

Giờ phút này Ngô đại phu đang ở trà viện chiêu đãi khách quý, mọi người đang đàm luận, Đồng quần gia đột ngột tiến vào một cách vội vàng.

“Lão gia, lão gia!”

Mọi người im bật, ánh mắt đều hướng thẳng về phía quần gia.

“Lão gia, không hay rồi!”

“Đồng Thất, có việc gì mà lại rối lên thế, ở đây đang có khách quý, không được thất lễ a.”

“Thật xin lỗi lão gia, nhưng là Ứng gia đến đây.”

“Cái gì? Hẳn đến đây? Ở đâu” Ngô đại phu cao hứng đứng lên.

“Ứng gia tìm lão gia khẩn cấp lắm, Ứng gia còn có ôm theo một cô nương. Hình như là đang bệnh”

“Nha?”

Ngô đại phu thập phần sửng sốt, Ứng lão đệ này luôn luôn một lời như chém đinh chặt sắt, nói khi nào đến thì khi đó mới đến, không sớm không muộn bao giờ, nay so với ngày dự định sớm hơn tới 3 ngày, hơn nữa còn ôm trong lòng một cô nương, điều này làm lão thật hiếu kỳ nha.

Vừa nghĩ tới đó, người đã đứng trước cửa trà viện.

Trong lòng nóng như lửa đốt, không thể chờ đợi thêm một khắc nào nữa, Độc Cô Thanh Ứng trực tiếp ôm Quan Ngọc Nhi đi tìm Ngô Văn Lễ, tiến vào phòng, không mở miệng chào một tiếng, nói thẳng vào vấn đề ngay lập tức “Lão đại phu, xem bệnh cho nàng đi.”

Hai nam bốn nữ hiện trong phòng vừa thấy Độc Cô Thanh Ứng, cũng không khỏi bất ngờ.

“A, là hần!” Hương Tịnh Tuyết kêu lên

Hai huynh đệ Lí Mạo Duẫn cũng ngay lập tức nhận ra đối phương, cảm thấy kinh ngạc không ít, từ hôm ấy khi hai người biến mất, không thể tưởng tượng được sẽ nhìn thấy lại bọn họ tại quý phủ của Ngô đại phu như thế này.

Ngày ấy, sau khi chia tay, đoàn thương nhân của bọn họ tới thành, đưa hàng hóa tới Ngô phủ, vốn tiếp tục định ra đi. Nhưng trước tấm thịnh tình hiếu đãi của Ngô đại phu, nên đã đáp ứng ở lại nghỉ ngơi mấy ngày, không ngờ rằng, nguyên lai Ngô đại phu cùng người này lại có mối giao tình.

Độc Cô Thanh Ưng chỉ nóng lòng lo cho nương tử đang bệnh, không rảnh bận tâm những người khác, liên tục thúc giục Ngô đại phu.

“Nàng sốt cao lắm, người mau cứu nàng đi”

Ngô đại phu liếc mắt nhìn Quan Ngọc Nhi hiện đang trong lòng hần, liền phân phó “Đi theo ta.” Hần dẫn Độc Cô Thanh Ưng hướng đến một gian phòng nhỏ, đồng thời phân phó phu nhân đi lấy hòm thuốc đem lại đây. Huynh đệ Lí Mạo Duẫn cùng nhóm người Hương Tịnh Tuyết lặng lẽ đi theo.

“Hần chính mà Ưng gia mà người đã nói tới?” Lí Mạo Duẫn thấp giọng hỏi.

Đồng Thất hiểu ý, biết nhóm người Lí công tử đối với vị Ưng gia này rất ngạc nhiên, liền giải thích “Vị Ưng gia này, tên là Độc Cô Thanh Ưng, là khách quý của lão gia, cứ cách vài tháng lại đem kỳ hoa dị thảo đến cấp cho lão gia.”

Ngô Văn Lễ không chỉ chẩn trị bệnh, cả đời còn yêu thích thu thập dược thảo để nghiên cứu, Lí Mạo Duẫn lần này mang thương đội nam hạ, trong đó có nhiệm vụ chính là giao cho lão đại phu đông bắc dược liệu.

Trước đó vài ngày mặc dù chạm trán đạo phỉ, may mà hàng hóa cũng không bị tổn thất gì đáng kể, tất cả là nhờ vị cao thủ thần bí này giải vây.

“Nguyên lai hần gọi là Độc Cô Thanh Ưng a, không biết thuộc môn phái nào?” Hương Tịnh Tuyết hỏi.

Lý gia hai huynh đệ lắc đầu, phần đông cao thủ trên giang hồ, bọn họ biết được đại danh của không ít người, lại chưa từng nghe qua hào kiệt Độc Cô Thanh Ưng này, cũng không ít ngạc nhiên, người này vì sao mang Quan cô nương đi? Cùng nàng có quan hệ gì?

Độc Cô Thanh Ưng quen thuộc hướng vào nội phòng. Dem tiểu thê tử đặt ở trên giường, nhìn kiều thê tái nhợt thần sắc, vẻ mặt hần cũng thập phần nghiêm trọng.

Tiểu thê tử nhắm nghiền đôi mắt, trán đổ mồ hôi lạnh, bàn tay nhỏ lạnh như băng, hần vô cùng sốt ruột, tuy rằng đã đem nội lực cấp cho nàng, nhưng vẫn là vô dụng.

Nhìn bộ dáng suy yếu của nàng, làm cho lòng hần đau như cắt.

Những hạ nhân đã sớm chuẩn bị một cái ghế cạnh giường cho Ngô đại phu ngồi, đặt hai ngón tay lên cổ tay Quan Ngọc Nhi, tĩnh tâm bắt mạch.

Quan Ngọc Nhi nằm trên nệm, chỉ cảm thấy đầu óc vô cùng hỗn loạn, nhức như búa bổ, toàn thân vô lực.

Độc Cô Thanh Ưng thật sự chờ không kịp, mắt kiên nhẫn hỏi “Có phải nàng trúng độc hay không?”

Ngô đại phu vẻ mặt sưng sốt, nâng mâu quang hỏi “Ưng lão đệ nói vậy là sao?”

“Bảy ngày trước, nàng bị nhện độc cắn.”

Lời vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ, Lí gia huynh đệ cũng thực lo lắng.

Ngô đại phu gật gù, cẩn thận hỏi. “Sự việc thế nào? Ưng lão đệ kể lại đi, như vậy lão phu cũng dễ chẩn đúng bệnh hảo hốt thuốc hơn.”

Độc Cô Thanh Ưng tự trách nói “Đều do ta, không nên để nàng rời khỏi tầm mắt, núi rừng hoang dã, khó biết trong bụi cỏ ẩn dấu cái gì bất hảo”

Nguyên bản Quan Ngọc Nhi tứ chi vô lực, đột nhiên mở to mắt, nhướn đôi mi thanh tú, nhìn trừng vào Độc Cô Thanh Ưng, trong lòng có dự cảm bất hảo.

Chỉ thấy cái tên thô thiển nam tử này tiếp tục nói “Nàng đang đi ngoài, đột nhiên hét lên một tiếng, ta sợ tới mức hồn phi phách tán, cũng bất chấp nàng có lộ xuân quang hay không, liền cấp tốc phóng tới.”

Đi ngoài?

Xuân quang?

Hắn...hắn...hắn...tại sao có thể nói được được những lời trơ trẽn, trắng trợn, sỗ sàng như thế? Mà trên mặt lại không có chút ngượng ngùng nào.

“Khi ta tiếp cận được nàng, rõ ràng phát hiện nàng đã để lộ ra...”

“Câm mồm!” Quan Ngọc Nhi xấu hổ ra lệnh, ngăn hắn lại.

Độc Cô Thanh Ưng bị nàng nạt ngang, cũng ngây ngốc cả người.

“Khụ...khụ...khụ...” vốn yết hầu nàng vừa nóng lại vừa đau, nhất thời hô lớn nên phát ho không ngừng.

Mỗi tiếng ho của nàng, làm lòng hắn càng đau như xé, nhíu chặt mày, không rõ nường tử vì sao lại kích động như vậy?

“Nhìn nàng kia, nói làm chi để ho như vậy.” Đại chương ôm chầm lấy nàng ôn nhu nói.

“Người — khụ...khụ — người không được nói —”

“Nhưng là đại phu nói muốn nghe, để kê đơn thuốc cho nàng.”

Hắn toàn tâm toàn ý lo lắng cho bệnh tình của nường tử, ngày thường việc gì hắn cũng nghe nàng, mọi việc đều theo lời nàng, nhưng hiện tại là thời khắc liên quan đến sinh mệnh, vì sức khỏe của nàng, cho dù nàng ba ngày không để ý tới hắn, hắn cũng phải cứng rắn mà nói ra.

“Rồi sao nữa?” Có người không nhịn được hỏi, đích thị là Hướng Tịnh Tuyết, nàng là người bộc trực, thẳng thắn, lại rất hiếu kỳ, những người khác nghiêng đầu, kéo dài lỗ tai ra để nghe cho rõ, còn có người hồi hộp đến nỗi tim đập thình thịch thình thịch.

Độc Cô Thanh Ưng nghiêm túc nói, “Kết quả là thấy nàng đã để lộ ra...chân”

A? Nguyên lai là chân.

Mọi người thu lỗ tai về, không biết sao có chút tiếc nuối.

“Ai ngờ, có con nhện độc đã thừa cơ cắn vào bàn chân trắng mịn non mềm một cái”

Trắng mịn non mềm bốn chữ, lại làm ọi người lần nữa kéo dài lỗ tai, ánh mắt nhất nhất hướng vào chân Quan Ngọc Nhi, làm hại Quan Ngọc Nhi không tự chủ được rút chân lại, xấu hổ hệt hơi mắng.

“Chân thì là chân, sao ngươi còn thêm trắng mịn non mềm!”

Độc Cô Thanh Ưng thật thà thiệt tình thành ý trả lời, “Chân của nàng vừa nhỏ nhắn lại trắng nõn nà, giống như bạch ngọc, thật là trắng mịn non mềm mà.”

“Người...”

Hướng Tịnh Tuyết nhịn không được ho nhẹ một tiếng, còn những người khác nghe xong đều cảm thấy ngượng ngùng, vài nha hoàn cần chặt môi dưới, cố nén cười, Hướng Tịnh Tuyết càng thêm tò mò, trực tiếp hỏi, “Kết quả thế nào?”

Độc Cô Thanh Ưng căng thẳng mím môi “Kết quả là nhện độc đã cắn vào đầu ngón chân của nàng.”

Mọi người gật gù, thì ra là thế, nói vậy, Quan cô nường đương nhiên là trúng độc.

Ngô đại phu lắc đầu. “Xem sắc mặt, xét mạch tượng này, vị cô nường này không có dấu hiệu gì là trúng độc.”

Sự tình tiến triển ly kỳ a, không phải trùng độc? Vậy là vì sao?

Độc Cô Thanh Ưng nghe xong, nét mặt nhẹ nhõm được đôi phần, cuối cùng thả lỏng lăm bắm nói, “Vậy là tốt rồi, thật may mắn là ta đã kịp thời hút hết độc chất ở chân nàng ra ngoài.”

Nghe vậy, mọi người lúc này chẳng những lỗ tay kéo dài, còn thốt nhiên hít một hơi, ánh mắt kinh ngạc cùng hướng về hướng Độc Cô Thanh Ưng và Quan Ngọc Nhi.

Hắn hút độc trên chân cô nương?

Đừng nói mọi người nghe xong kinh ngạc, ngay cả Ngô đại phu nghe xong cũng sửng sốt.

Quan Ngọc Nhi nguyên bản mặt mày tái nhợt, bị nam nhân què mùa nhất thời phô bày sự thể, mặt đỏ bừng, mắt đỏ hào quang, xấu hổ mắng xối xả -

“Người...người...tại sao ngay cả sự tình này cũng đều nói ra!”

“A, bởi vì như vậy đại phu mới hảo chẩn bệnh!”

“Người...người...” Nha, nàng hiện tại hận không có cái hố nào để nàng trốn vào, mắc cỡ chết người a.

Hướng Tịnh Tuyết kinh ngạc hỏi, “Người thật sự hút độc trên chân nàng?”

Độc Cô Thanh Ưng không chút bối rối trả lời, “Đương nhiên.”

“Câm mờm, câm mờm, không cho phép nói nữa — khụ...khụ — ta....ta...thực sẽ bị người làm tức chết!”

Đệ nhất mặt dày vẫn thản nhiên hỏi “Vì sao nàng tức giận?”

Hướng Tịnh Tuyết lắc đầu, thật sự không nhin nổi nữa, ngắt lời nói, “Quan cô nương đương nhiên tức giận, nam nữ thụ thụ bất thân, người đã mạo phạm nàng lại còn ra trước mặt người lạ, cô nương hẳn nhiên là phải mắc cỡ chết được, người đứng là đồ ngốc.”

Độc Cô Thanh Ưng nghiêm trang phản bác, “Nàng là nương tử của ta, không có gì phải xấu hổ.”

Lời vừa thốt, mọi người lại cả kinh.

Hướng Tịnh Tuyết kinh ngạc hỏi, “Quan cô nương là thê tử của người?”

“Đối”

Mọi người kinh ngạc, nhìn qua nhìn lại hai người, Quan Ngọc Nhi hiện giờ đã sớm xấu hổ đến nỗi không còn mặt mũi gặp người nào nữa, chỉ muốn kiếm cái lỗ mà trốn thôi.

Từ đó mọi người rốt cuộc hiểu được mối quan hệ của hai người, cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao lần ấy Độc Cô Thanh Ưng vừa xuất hiện đã mang Quan cô nương đi.

Độc Cô Thanh Ưng ngẩng đầu ưỡn ngực. Đại trưởng phu dám làm dám nhận, “Vì thế cho nên, vì cứu nàng, đừng nói là chân, mà dù là mắt, mũi, miệng, móng gì ta cũng...” (BS: khừa....khừa.....ta lại nhận, ba cái bộ phận sau ta chề)

“Câm mờm!” Nguyên cái gối thêu bay vào mặt hắn, nhanh nhẹn tiếp được, kinh ngạc nhìn Ngọc Nhi.

“Nương tử?”

“Câm mờm...câm mờm...câm mờm...câm mờm — khụ...khụ...khụ —”

“Ay da, nàng đừng kích động quá, thấy không, lại ho nữa rồi.”

“Còn không phải tại người gây ra — đi ra ngoài — khụ...khụ — đi ra ngoài —” Đồ đại què mùa, thật tình muốn làm tức chết nàng mà, nắm một cái gối nữa định quăng vào người hắn, nhưng vừa mới giơ tay lên, đầu nàng choáng váng, mắt tối sầm, không gượng lại được mà xụi lơ đổ xuống giường, ho khan liên tục.

Gặp nương tử nổi giận lôi đình kinh khủng như vậy, hắn vội dõ dãnh. “Hảo..hảo..hảo, nàng đừng tức giận.”

“Đi ra ngoài.”

“Hảo...hảo...hảo, ta đi ra ngoài, ta lập tức ra ngoài, nàng đừng kích động, hảo hảo nằm xuống đi.”

Hắn thật sự rất sợ nàng, vội vàng cấp tốc ra ngoài, trước khi đi vẫn không quên dặn dò Ngô đại phu, mau chẩn bệnh viết đơn thuốc cho nàng, nếu không nường tử ho một tiếng, tâm hắn lại nhói một cái.

Ngô đại phu mời hắn ra ngoài trước, chỉ lưu lại phu nhân một bên để phụ giúp, mọi người thấy vậy đều lui ra.

Nguyên lai Quan cô nương đã có trượng phu, Lí Mạo Duẫn trầm mặc, nhìn không ra gì đang có tâm tư gì. Trong khi đó, mẫu thân Hương Tịnh Tuyết cùng Lâm gia tỷ muội trong lòng không khỏi mừng thầm, vì đã bớt đi được một đối thủ cạnh tranh.

Lí Mạo Vinh nhún nhún vai, nhìn đại ca của hắn.

Hương Tịnh Tuyết thì tuyệt không có chút cảm giác nào, bởi vì ngay từ đầu, nàng không có chủ tâm muốn gả cho Lí gia huynh đệ. Ngược lại vẫn một lòng nghĩ tới tình cảnh lúc này. Hai người đó thật xứng đôi nha! Độc Cô Thanh Ưng đối với thê tử vô cùng che chở, quan tâm, nhịn không được, trong lòng nàng có chút hâm mộ Quan Ngọc Nhi.

Lí Mạo Duẫn đứng ở hành lang, nhìn Độc Cô Thanh Ưng vẫn thủy chung hướng mắt vào nội phòng, tiến đến gần, chấp tay nói. “Độc Cô huynh.”

Độc Cô Thanh Ưng quay đầu, nhìn Lí Mạo Duẫn, ánh mắt liền thu hồi cảm xúc, khôi phục vẻ băng lãnh, cứng rắn.

“Tại hạ Lí Mạo Duẫn, ngày ấy hân hạnh được Độc Cô huynh tương trợ, đánh đuổi đạo phỉ, tại hạ còn chưa nói lời cảm tạ.”

Độc Cô Thanh Ưng chỉ là gật gù, rồi quay đầu lại, vẫn như cũ, nhìn vào nội phòng.

Lí Mạo Duẫn tiếp tục nói, “Không biết Độc Cô huynh nguyên thuộc môn phái nào? Bái sư tại đâu?”

“Không thuộc môn phái, độc lai độc vãng.” Nhượng mâu quang Thanh Ưng lãnh đạm nói.

“Tại hạ định mở một bàn tiệc rượu để tri ân Độc Cô huynh cứu giúp, chỉ cần sự có mặt của Độc Cô huynh, tại hạ tất sẽ...”

Độc Cô Thanh Ưng từ chối thẳng. “Không cần phiền toái.”

“Độc Cô huynh...”

“Thê tử bệnh nặng, vô tâm dự tiệc, huống hồ lúc ấy ta chỉ một lòng muốn cứu nội tử, cứu các người chỉ là thuận tiện, cho nên không cần cảm kích ta.” (BS: Ack, Ưng ca nói chuyện thẳng thắn ghê, tạt nguyên xô nước vô mặt Mạo Duẫn luôn.....) Lời ít ý nhiều, cho thấy hắn không hề hứng thú, cũng không có tâm trạng nói lời dài bồi.

Dứt lời, Độc Cô Thanh Ưng liền kéo ghế, ngồi ở trước cửa phòng, nhắm mắt dưỡng thần, tỏ ra ý không muốn trò chuyện.

Thấy nam nhân cố tình cự tuyệt, Lí Mạo Duẫn mím môi không nói thêm.

Người này phát ra khí chất cao ngạo, uy nghiêm, băng lãnh. Lí Mạo Duẫn chỉ biết hắn võ công cao cường, nhưng nhất thời không rõ hắn rốt cuộc là cao nhân phương nào, vẫn là ... không muốn đắc tội, nét mặt cười nhẹ, chấp tay nói. (BS: cười nham hiểm nè)

“Quấy rầy.” Xoay người đi, bất chợt trong tích tắc, ánh mắt Lí Mạo Duẫn hiện lên một tia thâm hiểm rồi biến mất, không ai kịp nhìn thấy.

Lí Mạo Duẫn vừa cất bước, tùy tùng cũng các hạ nhân trong phủ cũng tiến bước theo sau.

Thực chất Quan Ngọc Nhi bị nhiễm phong hàn, Ngô đại phu bắt mạch chẩn bệnh xong, châm cứu trị hàn, ra toa hốt thuốc, phân phó hạ nhân hầu hạ nàng hảo uống thuốc, bởi vì tác dụng phụ của thuốc, sau khi uống xong, nàng ngủ say mê một cả buổi trời.

Khi tỉnh lại, trời đã về chiều, hạ nhân bồi nàng dùng bữa, rồi uống thuốc, sau đó nàng lại tiếp tục ngủ.

Cứ như thế, tỉnh lại uống thuốc, uống xong lại ngủ, tỉnh dưỡng đến tận ngày thứ ba, tinh thần của nàng không còn hốt hoảng mà đã tốt lên rất nhiều rồi.

Nàng đang dùng bữa, chợt nhìn ra thấy Ngô phu nhân đến thăm, nha hoàn vội đỡ Quan Ngọc Nhi dậy.

“Phu nhân.” Ngọc Nhi nhòm người lên tính nghênh đón, Ngô phu nhân đưa tay ngăn lại.

“Không vội, người còn mệt, đừng quá chú trọng lễ nghi, ta tới thăm người xem đã khỏe hẳn chưa chứ không phải để hại người bệnh trở lại đâu”

“Phu nhân quá lời”

Ngô phu nhân cười, nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, trong lúc đó nha hoàn khiêng đến cạnh giường một cái ghế tựa cho nàng.

“Cảm thấy trong người thế nào?”

“Tạ phu nhân quan tâm, nhờ sự chẩn trị của Ngô đại phu, được mọi người giúp uống thuốc đúng giờ, lại nghỉ ngơi đã nhiều ngày, cảm giác đã tốt hơn rất nhiều — khụ...khụ —”

Ngô phu nhân vội hỏi “Ày da, vẫn còn ho, thôi hảo ăn bát cháo nóng, cả người ấm lên, cổ họng cũng sẽ thoải mái hơn.”

“Tạ phu nhân.”

Quan Ngọc Nhi trong lòng vô cùng cảm kích, từ lúc bước chân vào Ngô phủ. Mọi người từ trên xuống dưới, đều cẩn thận chiếu cố nàng rất nhiều, hảo giường, hảo gối, hảo chăn, có hạ nhân chăm sóc, làm cho nàng được nghỉ ngơi đầy đủ, thể lực cũng có vẻ mau chóng được phục hồi.

Nàng chậm rãi húp từng muỗng cháo nhỏ được phu nhân đút cho, cháo thơm ngon được bỏ thêm bát bửu, khó trách làm nàng ăn rất ngon miệng nha.

Nuốt mấy muỗng cháo, nàng giương mắt, chợt nhìn thấy phu nhân cùng bọn nha hoàn, đều tròn to mắt nhìn nàng, làm nàng cảm thấy thập phần quái lạ.

“Có chuyện gì vậy?” Nàng nhìn mọi người khó hiểu, cảm thấy kỳ quái vì sao các nàng ấy lại nhìn mình với ánh mắt như vậy.

“Ngon miệng không?” Ngô phu nhân hỏi.

Mỹ nhân diễm lệ nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười. “Dạ, ngon”

Không biết tại sao, nàng vừa đáp lời, phu nhân cùng bọn nha hoàn không hẹn mà cùng nở nụ cười, trong đó tựa hồ có chút ẩn tình làm nàng càng thêm phần nghi hoặc.

“Xin hỏi, có gì không đúng sao?”

Phu nhân cùng các nha hoàn nhìn nhau đầy hàm ý, một lát sau, phu nhân mới chịu tỏ rõ.

“Ngọc Nhi muội tử, cháo này là do người có tâm ý nấu cho người”

“Ai?”

“Còn có thể là ai, đương nhiên là tướng công nhà người rồi.”

Quan Ngọc Nhi trong lòng kinh ngạc, “Cháo bát bảo này là do hần nấu?”

Ngô phu nhân cười, nói tiếp “Còn không phải sao, Ứng gia vì người, mượn nhà bếp chúng ta để nấu cháo, hần nói người khẩu vị kém, phải bỏ nhiều công sức nấu cho ngon để người ăn được nhiều.”

Nhìn bát cháo trên tay, hương vị thơm ngon thanh đạm, cư nhiên là do hần tự tay nấu?

“Tâm ý Ứng gia không chỉ có bát cháo này, muội tử không biết chứ, ba ngày trời người ở trên giường dưỡng bệnh, hần đều thức trắng đêm, đến tận bây giờ vẫn chưa từng chớp mắt đâu.”

Quan Ngọc Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, “Đã ba ngày rồi hần chưa ngủ?”

“Nha, Ưng gia là lo lắng cho bệnh tình của người, ba ngày liền trấn thủ ở cửa, chúng ta đã khuyên hấn nghỉ ngơi, ở đây đã phân phó tiểu Thúy cùng tiểu Chi, hai nha đầu hội thay phiên gác đêm chăm sóc người, nhưng Ưng gia không chịu, giống như thần giữ cửa, cứ án ngữ ngoài đó suốt ba ngày nay.”

Tiểu Chi ngắt lời nói, “Ưng gia biết phu nhân nhìn thấy hấn sẽ không vui, cho nên đều thừa dịp phu nhân ngủ, mới vụng trộm chạy vào thăm.”

Tiểu Thúy cũng nhịn không được, bổ sung, “Buổi đêm chúng nô tỳ thay phiên nhau trông chừng phu nhân, mỗi khi có gì cần, toàn Ưng gia cướp đi làm, hấn còn vụng trộm nói với chúng ta đừng cho phu nhân biết.”

Quan Ngọc Nhi sững sờ một hồi lâu, nửa ngày vẫn không thốt ra lời. Độc Cô Thanh Ưng thật tâm chiều cố nàng nhiều đến như vậy, cả mấy ngày nay cũng chưa hề ngủ?

“Từ hồi xưa đến giờ, chúng ta chưa từng được gặp nam nhân nào si tình và chu đáo đến như vậy đâu.”

“Vậy đó, cả ba ngày không chớp mắt, mọi người nhìn thấy thật đau lòng a.”

“Ưng gia thật sự có dụng tâm tới người, chúng ta ở một bên cũng thấy cảm động, muội tử à, người cũng đừng tức giận hấn nữa, tha thứ hấn đi.” Ngô phu nhân khuyên nhủ, hai nha hoàn cũng gật gật đầu liên tục, đều vì hấn cầu tình.

Quan Ngọc Nhi vẫn như cũ sững sờ nhìn bát cháo trên tay.

Hấn vì nàng, ba ngày thức trắng?

Mỗi khi nàng say ngủ, hấn đều vào thăm nàng, chiếu cố nàng?

Vì nàng, hấn tử mị bỏ tâm sức nấu bát cháo này?

Bát cháo nóng nóng trên tay, hương vị vẫn còn lưu trên đầu lưỡi, cảm giác ấm áp, ngọt ngào, cảm động ngập tràn trong tâm.

Trước mặt nàng, Ngô phu nhân cùng các nha hoàn còn chớp chớp mắt nhìn nàng, chờ phúc đáp, nàng do dự hít một hơi vào, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

Vừa thấy nàng gật đầu, giống như là công thành cáo trạng, ba người lập tức vui sướng quay đầu nói vọng ra —

“Ưng gia, phu nhân hết giận rồi.”

“Ưng gia, phu nhân nói cháo này ăn hảo ngon nha.”

“Ưng gia, ngài nghe xong có vui không?”

Quan Ngọc Nhi ngây ngốc nhìn ra, thuận theo hướng các nàng ấy đang nhìn.

Cửa nhẹ nhàng mở ra một chút, một cái đầu ló vào, là khuôn mặt Độc Cô Thanh Ưng, nhếch môi ngây ngốc nhìn nàng cười vui sướng.

Hai gò má Quan Ngọc Nhi bắt gặp ửng đỏ.

(hết chương 5)

6. Chương 6

Độc Cô Thanh Ưng bước hấn vào phòng, đôi mắt sáng rực nhìn thẳng vào khuôn mặt đã khôi phục khí sắc xinh đẹp của Quan Ngọc Nhi. Cứ thế si ngốc nhìn hoài, làm nàng phải cúi đầu, gò má nóng bừng.

“Phu thê các người nhất định có nhiều điều muốn nói, chúng ta không quấy rầy nữa.”

Ngô phu nhân cùng hai nha hoàn lập tức thức thời đứng lên, Quan Ngọc Nhi ngay cả ngăn cản đều không kịp, liền như thể các nàng bước đi bỏ nàng lại.

Lúc gần đi, trên mặt ba nàng ấy còn có ý cười trộm nha.

Lập tức, nội phòng hiện tại chỉ còn nàng cùng Độc Cô Thanh Ưng, hai người.

Độc Cô Thanh Ưng cứ như thế đứng yên như tượng, dục hỏa bốc lên trong mắt, trắng trợn không hề có ý che dấu, làm nàng toàn thân không được tự nhiên, cũng không biết nên đặt tay ở đâu, chỉ có thể thấp mặt cố gắng tiếp tục ăn cháo.

Nương tử không đuổi hấn ra ngoài, chính là thuận lòng cho hấn chăm sóc nàng.

Độc Cô Thanh Ưng quyết không thể để lỡ cơ hội, lặng lẽ tới gần, ngồi lên ghế tựa cạnh giường.

Nhớ lại lúc trước, chỉ cần hấn tới gần nàng trong phạm vi năm bước, đôi mắt đẹp kia sẽ nhìn trừng trừng hấn cảnh cáo, làm cho hấn phải sợ hãi mà lùi lại, không như bây giờ. Chỉ cần cứ như thế này, được ngồi ở cạnh nàng, hấn đã thấy hạnh phúc vô cùng.

Thấy nương tử vẫn như cũ thấp đầu, ăn bát cháo bát bảo, thấy hấn tới gần cũng không hề phản đối, Độc Cô Thanh Ưng trong lòng không khỏi reo mừng.

Hai người không trao đổi lời nào, nội phòng im ắng, tràn ngập một bầu không khí ám muội, cảm nhận được sức nóng trong ánh mắt hấn, vẫn thủy chung hướng vào nàng, không hiểu sao, lòng của nàng dâng lên cảm giác hồi hộp khôn tả.

Nam nhân ngồi đó vẫn nhất quyết không nói lời nào, cứ hướng tầm nhìn mãnh liệt như vậy vào nàng, nhất thời làm cho nàng xấu hổ đến nổi tay chân luống cuống, ngay cả cầm bát cháo cũng không muốn xong, run run muốn đổ.

Ngay lập tức, đại chương trước mặt nhanh nhẹn chụp đôi tay thon mềm của nàng để bát cháo không bị đổ vào người nàng.

Quan Ngọc Nhi giật mình nâng mâu quang, bốn mắt giao nhau, ánh mắt e lệ của nàng đang chống chọi cùng ánh mắt nồng cháy của hấn.

Nàng không thích bị hấn nhìn thấy dáng điệu xấu hổ, mặt đỏ bừng của mình, cũng cùng lúc trong lòng hỗn loạn, muốn rút tay về, lại bị nắm quá chặt, không thể rút ra.

“Làm gì vậy? Buông ra!”

Thật vất vả mới được nắm tay nàng, hấn đương nhiên là không dễ dàng buông tay, hơn nữa xét biểu tình của nương tử tuyệt không có ý gay gắt, ngoài ra còn được lửa lòng tiếp sức, có cơ hội mà không thừa cơ được một tác lại tiến thêm một bước, chẳng phải đáng tiếc lắm ru?

“Bàn tay nương tử thật mềm mại mịn màng nha.” Hấn cười hì hì miêu tả.

Nàng nghe xong vừa tức giận lại vừa buồn cười, người này nói chuyện thẳng như ruột ngựa a, không hề biết quanh co lòng vòng, cứ như vậy mà bày tỏ tình cảm với nàng.

Liếc hấn một cái, nhưng vẫn để yên tay cho hấn nắm, không hề giãy dụa. Dù sao giãy dụa cũng vô dụng, người này chính là mặt dày mà, nhưng dù sao....cũng không hấn là kẻ đáng ghét.

Được nương tử thỏa hiệp, hấn vui như nhặt được đồ quý, vui sướng lộ hấn ra mặt, bàn tay thô kệch rắn chắc cứ nắm lấy đôi tay thon mềm nhỏ nhắn, cứ như vậy mà nói, không chừng ngày kia là có thể động phòng a.

“Chỉ cho sờ tay, không cho phép sờ chỗ khác.”

Hấn gật đầu liên tục. “Hảo, chỉ sờ tay, chỉ sờ tay”

Hôm nay sờ tay.

Ngày mai sờ chân.

Ngày kia hẳn là có thể hôn được khuôn miệng anh đào nhỏ xinh, cứ thuận lợi như vậy, nói không chừng ngày kia là có thể động phòng.

Nhất thời nghĩ đến động phòng, hẳn liền động tâm, mơ màng mộng tưởng, chờ mong giờ phút được ôm ấp nữ trong lòng, cho dù bị thiên đao vạn quả cũng cam tâm. (BS: quả có nghĩa là bị róc thịt a, tóm lại câu này là ý dù bị ngàn đao róc thịt cũng cam tâm, dịch ra không hay nên mình giữ nguyên văn)

Đừng thấy hẳn đại quē mùa, dáng bộ giống như cái gì cũng không để ý mà lắm, kì thật rất biết tính toán và có quyết tâm.

Tựa như chim non lần đầu tiên mở mắt nhìn thấy bất cứ động vật nào liền nhận định ngay đó là mẫu thân, hẳn cũng vậy, đêm thành thân đó nhìn thấy nàng như lần đầu tiên mở mắt, đã liền nhận định nàng ngay lúc đó. (BS: bó tay Ứng ca, ví dụ gì mà coi Nhi tỷ như mẫu thân vậy)

Nữ nhân khác hẳn không tưởng đến, chỉ tưởng một mình nàng mà thôi.

Chỉ cần nàng liếc mắt một cái, hồn phách hẳn đều bị câu dẫn. (BS: dụ dỗ, lôi kéo; vẫn là để nguyên văn hay hơn)

Nàng ngượng ngùng cúi đầu, đôi tay nhỏ nhắn được bao bọc trong lòng bàn tay to lớn, thực ấm áp nha.

Trong tâm cảm nhận rõ, hẳn đối với nàng thực tốt, nếu không có Ngô phu nhân nói cho nàng hay, đến bây giờ chắc nàng vẫn không biết, nguyên lai ba ngày đêm rờn rã khi nàng mê man, đều là hẳn tận tâm chiếu cố, thức trắng không ngủ ngồi cạnh bên lau mồ hôi, đắp khăn cho nàng.

Phần tâm ý này thật làm cho nàng ấm lòng.

Khâu hài, làm kiệu, nấu cháo, hầu hạ là chuyện thê tử nên làm, hẳn thì trái lại, làm cho nàng nguyên bản đánh chết cũng không thuận theo ý hẳn, giờ đã dần dần dao động.

Hẳn đối tốt với nàng như thế, chỉ cần nàng yêu cầu gì, hẳn lập tức làm theo. Hẳn hẳn là thật sự có tâm ý với nàng.

“Tướng công”

Độc Cô Thanh Ưng không khỏi kinh hỉ, đây là lần đầu tiên nàng mở miệng gọi hẳn tướng công, vui sướng ngập lòng, vội vàng đáp lại.

“Chuyện gì, nương tử?”

“Thiếp có một chuyện muốn nhờ chàng giúp.”

“Nàng cứ nói, chuyện gì ta cũng đáp ứng hết.” Hẳn rất là cao hứng, buột miệng nói ngay, lời vừa thốt ra, trong lòng liền cảm thấy bất an, khẩn trương bổ sung thêm một câu. “Trừ bỏ việc nàng hưu ta.” (BS: ly hôn ạ)

Nàng bất ngờ, không kiềm được cười nhẹ một tiếng.

Ôi, nam nhân này nha, bản tính rất thật thà, làm nàng không thể nhịn cười được mà.

Hưu hẳn? Nàng còn không có ý nghĩ như vậy đâu.

Xưa nay chỉ có thê tử lo lắng bị trượng phu hưu, tướng công nàng lại sợ hãi cầu xin nàng đừng hưu hẳn.

Thấy nương tử cười, trong lòng hẳn như nở hoa.

“Nương tử cười đẹp quá, thật mê người.”

Hẳn cực kỳ yêu lúm đồng tiền của nàng, so với ngàn vạn đóa hoa trên đời, vẫn là của nàng đẹp hơn hẳn. Đây là lần đầu tiên ở trước mặt hẳn cười xinh đẹp như thế, thật là làm cho toàn thân hẳn bay bổng phiêu bổng.

Hẳn chỉ biết chiếu theo sự thực mà khen ngợi nàng, tuy nhiên lại làm mặt nàng ửng đỏ.

Nhẹ nhàng thu hồi lại nụ cười, dung nhan kiều diễm chuyển sang u buồn.

“Trước khi cùng tướng công thành thân, thiếp vốn ở tại Hàng Châu, bất hạnh lâm vào hoàn cảnh nghiệt ngã, bị ác nhân bắt đi, bức bán làm thiếp, sự việc tới đây hãn tướng công đã rõ.”

Độc Cô Thanh Ưng gật đầu, nghĩ đến nương tử chịu nhiều ủy khuất, hãn thấy đau lòng vô hạn, nhìn nương tử dung nhan ưu sầu, hãn siết chặt tay nàng hơn một chút.

“Đám ác nhân đó, chẳng những làm cho phụ thân thay đổi tính tình, tán gia bại sản không nói, ngay cả hai đệ muội của thiếp cũng bị ép bán đi cho người ta làm nô tài, mẫu thân thiếp không chịu nổi đả kích mà thất cổ tự vẫn.” Nói đến đây, lệ dâng lên mắt, từng giọt từng giọt thốn thức rơi xuống.

Nhìn thấy nước mắt nương tử, Độc Cô Thanh Ưng càng thẳng vô cùng, đối với hãn mà nói thấy nương tử khóc thực so với bị vạn tiễn xuyên tâm, vẫn là nghiêm trọng hơn.

“Nàng đừng khóc nữa, vi phu sẽ giúp nàng đem hai đệ muội về.”

“Tướng công nói thật?” Đôi mắt đẹp đắm lệ ngược nhìn hãn đầy hy vọng.

“Đại trưởng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời.”

Hãn thích được thấy nàng cười, mỗi khi nàng cười, thế giới của hãn trở thành trời cao biển rộng, nàng vừa khóc, thế giới của hãn cũng lập tức mây đen dày đặc, chỉ cần có thể làm cho nương tử nở nụ cười vui, hãn hội hết sức hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Quả nhiên, nương tử nghe xong lời hãn. Ưu sầu tan biến, lại mở miệng cười tươi rói xinh như đóa hoa mẫu đơn sau mưa.

“Khụ...khụ...” Tiếng ho của nàng nhắc nhở hãn đã đến giờ uống thuốc.

“Nàng hảo hảo nghỉ ngơi, ta ra phòng bếp lấy thuốc cho nàng.”

Nàng gật gật đầu, nằm thoải mái lên giường, Độc Cô Thanh Ưng kéo chăn đắp cho nàng rồi đứng lên nhanh chóng rời đi.

Mấy ngày nay Quan Ngọc Nhi nằm dưỡng bệnh trên giường, Độc Cô Thanh Ưng không ngại mình là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, chỉ biết dồn hết sức lực, thức đêm chăm sóc chiếu cố nàng, lòng những mong nàng sớm khỏe lại.

Nhìn dáng điệu vội vã của hãn, Quan Ngọc Nhi không khỏi cảm thấy trong lòng tràn đầy xúc động.

Trải qua mấy ngày liên điều dưỡng, lại được tướng công tận tình chăm sóc, Quan Ngọc Nhi nguyên bản chỉ là do bị nhiễm phong hàn, nay là dần dần khang phục.

Nàng rất nhớ nhà, bệnh cũng đã gần như khỏi hãn, bởi vậy nhân ngày đẹp trời nọ, ra sân ngồi phơi nắng, Độc Cô Thanh Ưng cũng ngồi ở một bên để thuận tiện chăm sóc nàng, hai người ngồi trên ghế đá ở hậu hoa viên, sau khi uống xong được tướng công đưa, nàng buông chén xuống hướng qua tướng công đề nghị

“Tướng công, thiếp đã cảm thấy khá hơn nhiều, chúng ta có thể sớm trở về Hàng Châu không?”

Độc Cô Thanh Ưng cẩn thận suy nghĩ một lát rồi gật đầu. “Cũng tốt, đã quá nhiều lâu ngày ở đây, cũng là nên ra đi.”

Quan Ngọc Nhi trong lòng vui sướng, vội hỏi, “Sáng sớm nay, Hưởng cô nương tới tìm thiếp, rủ chúng ta đi cùng, từ đây tới gia hương của thiếp còn rất xa, nhân cơ hội Lí công tử cũng cùng hành trình, chi bằng chúng ta cứ đi theo thương đội của Lí công tử?”

“Không được.”

Nàng sửng sốt, không ngờ hãn lại từ chối ngay lập tức như vậy.

“Vì sao?”

“Bọn họ đi lộ trình bọn họ, chúng ta đi lộ trình của chúng ta.”

Ngọc Nhi nhíu đôi mày ngài, chu môi hồng nhỏ xinh “Thiếp nói cùng một hành trình, đi theo bọn họ cho tiện, cũng không phải là yêu cầu khó khăn gì, vì cái gì lại không được?”

“Ta sẽ bảo hộ nàng hồi gia hương an toàn, cũng sẽ mượn xe ngựa cho nàng hảo thoải mái, không phải chịu dần xóc.”

“Nhưng là cùng bọn họ đi chung, nhiều người vẫn tốt hơn, chẳng may có chuyện gì cũng có thể hỗ trợ nhau.”

“Không được.” Hắn vẫn như cũ, nhất mực từ chối.

Quan Ngọc Nhi cả giận, rút đôi tay nhỏ khỏi đại chướng của hắn, nhìn trừng trừng, tức giận nói, “Cho dù phản đối, thì cũng phải nói ra lý do chứ?”

Hắn luôn luôn thuận theo ý nàng, đột nhiên lại có thái độ chống đối kiên quyết như vậy, làm cho nàng cảm thấy rất hụt hẫng, nhìn không được nên đổi.

Độc Cô Thanh Ưng hốt hoảng vội vươn ra chụp lại tay nàng, nhưng nàng vẫn nhất mực thu hồi không cho hắn đụng vào, trên mặt còn để lộ vẻ ưu sầu khôn tả.

Thấy thần sắc u sầu của nương tử, trong lòng hắn căng thẳng nhỏ giọng nói ra nguyên nhân.

“Ta không thích tên Lí Mạo Duẫn.”

Nàng cả kinh, không ngờ đáp án của hắn lại như vậy.

“Người ta không hề trêu chọc ngươi, vì cái gì không thích người ta?”

Độc Cô Thanh Ưng mặt tối sầm, trầm mặc hạ giọng. “Bởi vì hắn có chủ ý với nàng.”

Quan Ngọc Nhi nhảy dựng, sắc giọng nói, “Ngươi nói vậy cái gì vậy?”

“Ta không nói vậy, vừa nhìn hắn, ta đã phát hiện hắn nhìn nàng với ánh mắt không bình thường.” Thoạt nhìn hắn có vẻ thô hán tử, nhưng như vậy không có nghĩa là hắn không cẩn thận, đều là nam nhân, chỉ nhìn thoáng qua là hắn đã hiểu.

Ngọc Nhi sắc mặt bình tĩnh lại, ngữ khí trở nên ôn nhu.

“Chàng đừng để ý đến hắn là được, hưởng chi, hắn cũng biết thiếp và chàng đã thành thân, Lí công tử là quân tử, sẽ không làm ra chuyện vượt rào.”

“Không, ta cảm thấy người này có vấn đề.”

“Lí công tử sẽ có cái gì vấn đề?”

“Không biết, dù sao ta cảm thấy hắn chính là có vấn đề, tóm lại, chúng ta cùng bọn họ mỗi người đi một ngã ra đi.”

Nguyên nhân nói ra không hợp lý, rõ ràng là nói xạo, Quan Ngọc Nhi lại lần nữa nghiêm mặt.

“Ngươi chỉ nói xàm, không thích đồng hành cùng bọn họ, nên gán đại một tội danh cho người ta nha.”

“Không phải. Ta chỉ là lo lắng.”

Thấy hắn có vẻ chần chờ, tức giận hỏi dồn, “Lo lắng gì?”

Chăm chăm nhìn hắn đột nhiên nàng bình tĩnh, tức giận. “Ta đã biết, ngươi không tin ta, sợ ta có tư tình.”

Mắt nàng bắt đầu ngân ngấn nước, Độc Cô Thanh Ưng hốt hoảng.

“Ôi, sao lại khóc? Oan uổng cho ta lắm!”

“Lí công tử muốn báo đáp ân cứu mạng của ngươi nên xuất riêng một mã xa cho chúng ta, hơn nữa trên đường sẽ hảo chiếu cố chúng ta, ta cũng là suy nghĩ cho ngươi mới đề nghị như vậy, mà ngươi lại đem lòng hoài nghi ta...”

Hai hàng lệ tuôn dài trên mặt ngọc, biểu lộ thật thương tâm, Độc Cô Thanh Ưng hoảng hốt, vội lau nước mắt cho nàng.

“Hảo...hảo...hảo, theo ý nàng, đừng khóc, là ta có lỗi.”

Nương tử khóc, hân liên mềm lòng, ngoài cảm giác không ổn, vẫn không thể phủ nhận là, hân xác thực có ghen tuông.

Lí Mạo Duẫn kia tướng mạo khôi ngô, nhả nhận khí khái, thật là hoàn toàn trái ngược với vẻ quê mùa thô kệch của hân, nương tử xinh đẹp như thế, lại bị bắt gả cho hân chứ không phải nàng tự nguyện, cho nên hân khó tránh khỏi trong lòng dâng lên nỗi ghen tỵ.

Khó lòng tỏ cho nàng hiểu được suy nghĩ đó của hân, đường đường một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, nhưng lại so đo nhỏ nhặt, lòng dạ hẹp hòi như vậy, bất giác hân cũng tự thấy hổ thẹn trong lòng.

“Cứ theo ý tứ của nương tử, sẽ đồng hành cùng họ, nàng đừng nóng giận nữa được không?”

Vừa dỗ dành vừa an ủi nàng, rồi lại giải thích, chỉ thiếu là không tự chặt đầu mình xuống để đền tội với nàng nữa mà thôi.

Thấy hân luống cuống lo lắng đến độ mồ hôi tuôn đầy trên trán, nàng liền hết ưu tư, lập tức nín khóc, đôi môi hồng nhỏ cong lên một chút có ý cười.

Nụ cười thật quyến rũ, làm mê hoặc lòng người, hân nhất thời mất hồn, nhin không được liên tiến đến hôn lên đôi môi nàng một cái.

Hành vi thật lớn mật nha, nàng hoảng hốt, mím chặt môi, sững sờ nhìn hân.

Trước đây mà nói, nếu hân chỉ cần có hơi chút cử chỉ vọng động, khẳng định là nàng trợn mắt trừng trừng nhìn hân, sau đó nếu dám có thêm hành vi cường đạo nào, nàng nhất định sẽ tự vẫn để bảo toàn trinh tiết.

Nhưng đến hôm nay trải qua nhiều biến cố, nàng nhận thấy hân đối với nàng thật tốt, từng ngày tháng trôi qua, từng hành động từng việc một đã làm nàng thật cảm động, dần dần đã mất đi cảnh giác đối với hân, luôn nhớ đến sự săn sóc ôn nhu của hân, bất tri bất giác đối với hân đã nảy sinh tình cảm.

Đột nhiên bị hân hôn, nàng phát hiện ra mình cư nhiên không hề tức giận, ngược lại trong lòng xuất hiện cảm giác hồi hộp xen lẫn hoan hỉ.

Độc Cô Thanh Ưng chờ bị nàng thưởng cho vài tát tai, hân biết mình da thô thịt dày, không ngại bị nàng đánh, hân chỉ lo lắng một nỗi, chính mình nhất thời xung động, nhin không được, hôn trộm nàng một cái, chỉ sợ làm nàng tức giận mà khóc rồi có thể giận hân luôn ba ngày không thèm để ý đến hân mà thôi.

Nhưng đợi một hồi lâu, vẫn không có cái tát tai nào, mà xem chừng nàng lại có vẻ thẹn thùng e lệ, ánh mắt mê hồn còn thể hiện chút cảm tình.

Hình như đối với hân không hoàn toàn là không hữu ý.

Nàng đối với hân đã động tâm.

Độc Cô Thanh Ưng vừa mừng vừa sợ, như chim ưng nhanh như cắt bắt lấy chim nhỏ, lại lần nữa khóa trụ môi nàng, đôi môi nóng rực của hân hôn hân lên hai cánh hồng đào hé mở.

Nàng rên nhẹ một tiếng, hơi thở hỗn hển, hai tay run rẩy đẩy khuôn ngực rắn chắc ấm áp của hân ra, thậm chí còn phát nhẹ hân một cái.

Bị hôn càn như vậy làm nàng có chút hốt hoảng.

Cái lưỡi rắn rỏi của hân xâm nhập miệng nàng, tựa như muốn đoạt đi tất cả hơi thở ngọt ngào của nàng, tham lam dây dưa hưởng thụ.

Được một tác lại muốn tiến thêm một thước, đôi song chướng cuộn cuộn cơ bắp ôm siết nàng vào lòng, dường như sợ nàng trốn chạy.

Quan Ngọc Nhi biết không thể chống cự lại, phát hân vài cái nữa, vẫn là không có tác dụng gì, cuối cùng chỉ nhéo nhẹ vào người hân, hơi thở run run chỉ biết thả lỏng chịu trận để mặc hân khinh bạc.

Một lòng chỉ muốn âu yếm thê tử, da mặt hân liền trở dày như tường đồng vách sắt.

Được hôn đôi môi ngọt ngào mềm mại, làm hân như say như tỉnh, mơ mơ thực thực, bất giác làm cho hân tự vấn lại mình, có phải hay không là đang mơ?

Này là đôi môi nóng bỏng, mềm mại xen lẫn với chút ngượng ngùng.

Như nắng hạn gặp mưa rào, khổ tận cam lai, hẳn kim lòng khôngặng càng lúc càng muốn hơn nữa, hơn nữa.

Ôm nàng trong lòng, cảm nhận được hơi thở nàng, được cảm giác của nàng, không hề đối với hân lãnh đạm.

Đôi môi hồng ngọt ngào say đắm này là của hân.

Làn da mịn màng non mềm này là của hân.

Nàng là nữ nhân của hân, nữ nhân của hân.

Bất giác nhận thức được ý đồ của hân, Quan Ngọc Nhi kinh hoảng giãy dụa, ra sức đẩy hân, thở hồng hộc cầu xin.

“Chàng đừng làm vậy, thiếp vẫn là chưa chuẩn bị gì, hơn nữa giờ đang giữa thanh thiên bạch nhật.” Nàng kéo vạt áo, vẻ mặt ngây ngốc không biết làm sao, đôi mắt bắt đầu ứa lệ.

Không cần thủ đoạn gì cao siêu, tiểu nương tử chỉ cần giường đôi mắt to thơ ngây ngân ngấn lệ nhìn hân, lập tức hân gơ hai tay đầu hàng.

Độc Cô Thanh Ưng không khỏi thở dài, cứ như hiện giờ dục hỏa đốt người thật muốn bốc khói toàn thân, chỉ hận không thể ôm nàng vào động phòng ngay lập tức, vẫn là phải áp chế dục vọng kia, nếu nương tử bị dọa sợ mà chạy mất thì hân muốn khóc cũng không kịp đâu.

Thôi, dục tốc bất đạt, động phòng vẫn là từ từ sẽ đến.

“Nương tử đừng sợ, vì phu chỉ vì xung động nhất thời, nương tử đừng trách móc, là ta không tốt.” Nói rồi từ tát mình mấy cái, ngoài miệng cứ lặp đi lặp lại, “Ta đáng chết, ta đáng chết.”

Đường đường một đại nam nhân, vì xin tội với nương tử lại tự tát tai mình, trông đáng điệu rất ư buồn cười, quả nhiên đã làm nương tử nín khóc mỉm cười.

“Đừng đánh, thiếp không trách chàng.”

“Thật không?”

Nàng ngượng ngùng gật đầu, khóe miệng có ý cười làm hân cả đời quyến luyến.

Nương tử đã không tức giận, đại chương liền thừa cơ vuốt đôi má hồng hồng non mịn, hồi nãy bị chiếm tiện nghi nàng không giận mà giờ còn cười với hân nữa.

“Thật tốt quá, nàng tử khóc, ta đau lòng lắm.”

Quan Ngọc Nhi bị hân khiến cho dở khóc dở cười, cũng không biết tại sao, bàn tay nhỏ nhắn thon dài bị hân sờ, toàn thân lại thấy rần rần như có luồng điện chạy qua người.

Hân liền như thế chăm sóc nàng, khiến nàng vui vẻ, làm ột người đang đứng lẳng lặng ở góc hành lang do dự, đi cũng dở, ở cũng không xong, vừa lúc đó tầm mắt của Quan Ngọc Nhi lướt qua vai Độc Cô Thanh Ưng, nhìn thấy Hướng Tịnh Tuyết, liền cuống quýt đứng lên.

“Hướng cô nương,”

Về mặt Quan Ngọc Nhi thập phần bối rối, không biết đối phương đứng ở đó đã bao lâu, có nhìn thấy hay không tình cảnh vừa nãy?

Hướng Tịnh Tuyết trầm mặc nhìn hai người, trên mặt hiện lên vẻ suy tư, một lát sau mới đi đến trước mặt hai người.

“Giờ Mẹo ngày mai, chúng ta sẽ xuất phát, đại biểu ta muốn ta đến thông tri các người, đề nghị của biểu ca lúc trước, không biết các người thương lượng thế nào?” (BS: tương tự như xác nhận, hay hỏi ý gì đấy)

“Phu thê ta quyết định ngày mai cùng các người đồng hành, làm phiền Hướng cô nương chuyển lời cho Lí công tử, chúng ta thực sự cảm ơn hảo ý.”

Hương Tịnh Tuyết gật nhẹ, nhưng vẫn chưa có ý rời đi, tựa hồ có chút gì muốn nói, nhưng vẫn là không thể mở lời.

“Hương cô nương, có chuyện gì nữa sao?”

Hương Tịnh Tuyết liếc nhẹ qua Độc Cô Thanh Ưng, đối với hắn có chút kính sợ, vội lắc đầu.

“Không có gì, ta đi đây không quấy rầy hai vị.” Nói xong, liền xoay người rời đi, ước chừng đi một đoạn đã cách đủ xa, nàng núp ở góc hành lang, nhin không được lại lén liếc mắt nhìn bọn họ một lần nữa.

Nhìn hình ảnh tình cảm mặn nồng của bọn họ, trong lòng Hương Tịnh Tuyết dậy lên cảm giác hâm mộ không ít.

Phu thê nên là như thế? Thuở nhỏ nàng bị nương giáo huấn, trưởng thành chỉ có thể được gả cho biểu ca, làm thiếu phu nhân, trước đây nàng không hiểu, nghĩ rằng lời nương nói tất đúng, cũng từng cho rằng nên gả cho biểu ca.

Nhưng hiện tại, nàng lại không chắc.

Đã nhiều ngày qua, Ưng gia đối với Quan cô nương thật sự tốt, nàng được tận mắt chứng kiến, cảm thấy vô cùng ấn tượng, nương cùng phụ thân cũng chưa từng như thế ân ái, phụ thân của nàng tam thê tứ thiếp, nương của nàng cùng các thê thiếp khác tranh đấu gay gắt, cuối cùng đến khi phụ thân tán gia bại sản, nương mới tập trung tài lực vào nàng, cấp tốc tìm cho nàng một nhà chồng tiền muôn bạc vạn.

Nàng chưa từng nghĩ tới hoặc thấy qua, một đại nam nhân sẽ vì nương tử mà khâu hài, nấu cháo, chăm sóc một bên, mặc kệ người khác chỉ trích, một lòng chỉ lo lắng cho bệnh tình của thê tử.

Một nỗi niềm xúc động dâng trào trong lòng nàng.

Hương Tịnh Tuyết nhìn hình ảnh bọn họ ân ái thật lâu, sau mới lẳng lặng tránh đi, hướng về phía khách viện của đại biểu ca mà cất bước.

Thông báo với đại biểu ca, Quan cô nương sẽ đồng hành cùng bọn họ vào ngày mai.

“Ta biết rồi,” Lí Mạo Duẫn gật đầu, nghe được tin tức này thực làm hắn vừa lòng không ít.

Hương Tịnh Tuyết đứng tại chỗ, nhìn biểu ca, vẫn chưa rời đi, Lí Mạo Duẫn khẽ nhíu mày, “Sao? Còn có việc gì?”

Ánh mắt Lí Mạo Duẫn trong phút chốc nhíu lại đầy thâm trầm.

Hương Tịnh Tuyết là người thẳng thắn, nghĩ gì nói đó, cũng không sợ chọc tức biểu ca.

“Ta biết biểu ca thích nàng, nhưng nàng đã thành thân, biểu ca đừng có làm chuyện có lỗi với người ta.”

Lí Mạo Duẫn mâu quang tức giận, chỉ hừ giọng nhếch mép cười nhẹ, nói, “Yên tâm đi, đoạt thê tử của người, ta không có hứng thú.”

Tuy rằng biểu ca phủ nhận hoàn toàn, nhưng Hương Tịnh Tuyết vẫn có cảm giác vô cùng nghi hoặc, tiếp tục chăm chăm nhìn biểu ca, tựa hồ như vẫn còn muốn nói.

“Còn chuyện gì nữa?”

Đôi mắt sắc bén nguy hiểm phóng thẳng vào nàng làm nàng không khỏi tâm sinh khiếp đảm. Định mở miệng, nhưng rốt cuộc không thể thốt nên lời, chỉ lắc đầu.

“Không có.”

“Không có chuyện gì thì lui ra đi.”

“Ngạ”

Hương Tịnh Tuyết xoay người lui gót, trước khi rời đi vẫn vụng trộm liếc biểu ca một cái, thần thái âm trầm khó dò kia của biểu ca làm lòng nàng thật nghi hoặc, bất an.

Bất giác, không hiểu sao, nàng cảm giác thật quý dị, tựa hồ thấy đại biểu ca giống như người xa lạ.

Ở Ngô phủ quấy nhiễu nhiều ngày qua, đại biểu cả người đều thay đổi, bên ngoài vẫn vậy nhưng trông ra lại vẫn không giống trước kia, nàng cảm thấy không ổn lắm, trong lòng không hiểu sao lại có sự khiếp sợ trước đại biểu ca.

Nàng phát hiện, chính mình cũng không thật sự hiểu hết con người bên trong của đại biểu ca, nhin không được nàng tự vấn bản thân, có thật sự mình muốn gả cho biểu ca?

Giờ phút này, trong lòng nàng tư tưởng hỗn loạn, thập phần suy tư.

(hết chương 6)

7. Chương 7

Sáng tinh mơ, Lí gia huynh đệ cáo biệt Ngô đại phu, cùng thương đội lên đường.

Quan Ngọc Nhi ngồi bên trong mã xa, Độc Cô Thanh Ưng cười tuần mã màu nâu nhạt, đi một bên.

Thương đội thẳng tiến về hướng nam, ban ngày thì đi, tối thì hạ trại nghỉ ngơi, trên đường không gặp gió không gặp mưa., cũng coi như là thông thuận.

Một ngày nọ, vừa quá Ngọ, Hướng Tịnh Tuyết, vốn ngồi chung mã xa với mẫu thân, đột nhiên tìm đến nàng.

“Ta ngồi chung xe với người được không?”

Quan Ngọc Nhi mặc dù có đôi chút bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu mỉm cười.

“Hướng cô nương, nếu không chê, thỉnh nàng ngồi với ta.”

Hướng Tịnh Tuyết gật rồi khinh thân nhảy lên xe. Nàng cùng các cô nương bình thường khác vẫn là bất đồng, ngoài ra vì còn có chút võ nghệ nên cử chỉ cũng có vẻ không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa tính cách nàng hào sảng, không giống Lâm gia tỷ muội, tuy rằng khách khí, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy họ rất cao ngạo vô cảm.

Hơi đứng lên, Quan cô nương thực thưởng thức vẻ hoạt bát thẳng thắn của Hướng cô nương.

Hai người ngồi ở mã xa, không nói gì, bầu không khí vô cùng bối rối, nàng liếc mắt nhìn thần sắc đối phương, cảm giác được Hướng cô nương tựa hồ không vui vẻ, nhẹ giọng hỏi.

“Hình như Hướng cô nương có chút tâm sự?”

Hướng Tịnh Tuyết nhìn nàng, trầm mặc một lát, liền gật đầu.

“Nếu không ngại, Hướng cô nương có thể hay không chia sẻ với ta để ta cùng cô nương phân ưu?”

Quan Ngọc Nhi vẻ mặt dịu dàng, ngữ khí ôn nhu, đôi mắt xinh đẹp mở to đầy thành thật và cảm thông. Làm cho Hướng Tịnh Tuyết, nguyên bản có chút do dự, liền cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Nàng xác thực đang cần một người lắng nghe tâm sự, lại không thể tùy tiện tìm đại một người, giờ phút này chỉ còn Quan Ngọc Nhi là người duy nhất mà nàng có thể nói hết.

“Thực ra, chuyến đi tới Giang Nam này là chủ ý của nương ta, mục đích muốn ta cùng hai vị biểu ca có cơ hội tiếp cận nhau, bởi nương hi vọng có thể gả ta vào Lí gia.”

Quan Ngọc Nhi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

“Như vậy lí do Hướng cô nương không vui là có liên quan đến hai vị Lí công tử?”

Hướng Tịnh Tuyết trầm ngâm một lát, rồi nói tiếp, “Vốn là cũng không có gì không vui, nhiều người muốn được gả vào Lí gia lắm, Lâm gia tỷ muội kia cũng có chủ ý này, mọi người hiểu rõ lòng nhau hết, chỉ có điều là không nói ra mà thôi.”

“Hai vị Lí công tử là nhân tài võ học, gia thế lại tốt, khó trách được nhiều cô nương yêu thích, những cô nương chưa thành gia lập thất, ai cũng đều hy vọng tìm được lang quân giống như họ.”

“Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng trên đường đi, trải qua nhiều sự việc, ta phát hiện, ta cũng không thực sự muốn như thế”

“Nha? Sao nói vậy?”

Hương Tịnh Tuyết đột nhiên thần bí kéo màn cửa lên một chút, sau khi xác định không có ai nghe lén, vẻ mặt nghiêm trọng quay đầu lại, thận trọng nói, “Nói thực ra, hiện tại ta một chút cũng không muốn gả cho bọn hắn.”

Quan Ngọc Nhi vì có chút bất ngờ, đồng thời bị thái độ thần bí của Hương Tịnh Tuyết ảnh hưởng, cũng nhỏ giọng thì thầm hỏi “Vì cái gì?”

“Bởi vì người”

“Ta?” Quan Ngọc Nhi chỉ chính mình, kinh ngạc sửng sốt.

“Ồ Ngộ đại phu, mấy ngày người bị nhiễm phong hàn, Ưng gia thức trắng đêm chăm sóc người, tự mình bồi người uống thuốc, nấu cháo, chăm sóc tận tình. Giờ trên suốt hành trình vẫn đi bên cạnh người. Hắn thật rất chiều cổ cho người nha, tự mình đưa nước đưa đồ ăn, trời lạnh sợ người cảm, trời bức sợ người nóng, luôn ân cần thăm hỏi, nhìn thấy như vậy, ta thật hâm mộ.”

Quan Ngọc Nhi nghe xong mặt đỏ bừng, thập phần ngượng ngùng. “Phu thê chúng ta làm cho Hương cô nương chê cười rồi.”

Hương Tịnh Tuyết lắc nhẹ. “Không cười, không cười, là cảm động a, ta lần đầu tiên thấy một thiết hán tử nhưng lại có thể có vẻ mặt ôn nhu như vậy. Người có biết, trước mặt người khác, Ưng gia thật uy vũ dọa người, giáo nhân kính sợ, nhưng ở trước mặt người, liền cười hi hi giống như con mèo nhỏ, cái này giống câu người ta thường hay nói, đó là con người sắt đá nhu tình.”

Quan Ngọc Nhi vô cùng sửng sốt, nguyên lai tướng công ở trước mặt người khác lại nghiêm túc như vậy a? Ở trước mặt mình lại không hề thấy thế, nghe vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác lo lắng.

Hương Tịnh Tuyết thở dài thườn thượt, “Nhìn qua đại biểu ca và nhị biểu ca có vẻ đúng là nhân tài võ học nhưng bọn họ vẫn là tâm cao khí ngạo, đi đâu cũng có người xu kẻ nịnh, cơm bưng nước rót, muốn bọn họ hầu hạ người khác? Có mà nằm mơ!”

Nàng thật thà nhìn Quan Ngọc Nhi, nói nhỏ, “Ta cảm thấy, muốn tìm trượng phu, sẽ tìm người chí tình chí nghĩa giống Ưng gia. Từ khi sinh ra đến giờ, ta chỉ nghe nói thê tử hầu hạ trượng phu, chứ chưa từng gặp trượng phu nào lại tự tay làm hài cho thê tử, hơn nữa lại là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa giống Ưng gia, rõ ràng là một cao thủ võ công cái thế, lại ẩn tàng thần bí, nếu không phải từng thấy qua thân thủ của hắn, chỉ sợ đến giờ, chúng ta còn tưởng hắn chỉ là một thôn phu.” (BS: giống như thôn cô vậy, ý là người quê mùa)

Nghe Hương Tịnh Tuyết nói liền một mạch, làm Quan Ngọc Nhi trong lòng dâng lên một cảm giác lạ lùng, tướng công đối với nàng thật tốt, nàng đều cảm nhận được, chỉ là nghe điều này từ miệng người khác nói ra, cảm thấy dễ chịu không ít a.

Trong lòng cảm khái, bàn tay thon thả nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ qua một bên nhìn ra ngoài.

Nguyên bản nàng chỉ muốn nhìn xem tư thế oai hùng trên lưng tuấn mã của tướng công, không ngờ hắn vừa liếc mắt thấy nàng có động tĩnh, liền lập tức thúc ngựa đến gần, cười tươi hơn hử hỏi “Nương tử, nàng cần gì? Khát nước? Hay là đã đói bụng?”

Quan Ngọc Nhi nhất thời không biết trả lời thế nào, nàng không hề khát lẫn đói bụng, chỉ là muốn nhìn hắn thôi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười kia, đúng như lời Hương cô nương nói, hắn đúng là một nam tử sắt đá nhu tình, đối với nàng chỉ biết thủy chung che chở bảo bọc, bất giác nàng thấy lòng mình càng ngày càng xao động trước hắn.

Càng suy nghĩ, hai má càng nóng bừng.

Thấy nàng không trả lời, mặt lại hồng lên như vậy, Độc Cô Thanh Ứng lập tức tỉnh ngộ.

“Nha, ta hiểu rồi, nương tử muốn đi ngoài đúng không? Ta lập tức gọi bọn hắc ngừn...”

“Không có!” Nàng nhanh miệng ngăn cản, chỉ sợ hắc nội lực thâm hậu, lại đan điền hữu lực, tiếng nói sang sảng, mọi người đều nghe, không có chuyện gì mà bị hắc làm náo động, “Thiếp...thiếp chỉ là muốn nhìn phong cảnh thôi, không có việc gì.”

Vội buông màn, không dám liếc hắc một cái, quay đầu lại, thấy Hường cô nương đang ngồi trên ghế, mặt rõ là có ý cười.

Kể từ lúc đó, Hường Tịnh Tuyết đều ngồi cùng một xe với nàng, đỡ phải nghe mẫu thân cầu nhàu không ngừng, cả ngày lúc nào cũng nhắc nhở, muốn nàng phải thân cận hai vị biểu ca, nghe riết làm lỗ tai nàng muốn ù đặc.

Có Hường Tịnh Tuyết bầu bạn, hành trình không còn cô đơn, Quan Ngọc Nhi – phong thái tinh tế dịu dàng, Hường Tịnh Tuyết – hoạt bát hào sảng, cả hai chẳng mấy chốc mà đã trở thành đôi bạn tâm giao.

Đến ngày thứ năm, thương đội đã vào thành, đêm không cần ngủ trên mã xa, mọi người đều tìm một khách điểm để nghỉ ngơi.

Đêm nay nghỉ ở khách điểm nên cũng thập phần thoải mái hơn, trừ bỏ lưu lại vài người trông coi hàng hóa ở bên ngoài, những người khác đều trở về phòng.

Nàng cùng Độc Cô Thanh Ứng là phu thê, đương nhiên nghỉ cùng một phòng.

Sau bữa tối, sau khi tẩy tịnh, thay y phục, Quan Ngọc Nhi ngồi ở trước gương đồng, nhẹ nhàng cầm lược gỗ, chải mái tóc đen dài.

Cửa hé ra, một thân ảnh rất cường tráng tiêu sái bước vào.

Nhìn qua gương đồng thoảng thấy bóng dáng đã biết là tướng công, nhưng nàng không xoay người, vẫn ngồi chải tóc.

Độc Cô Thanh Ứng vừa vào cửa, ánh mắt liền bị hút chặt vào nàng, ngẩn người si ngốc, tầm mắt nóng rực nhìn nàng từ đầu đến chân.

Cứ như thế hắc ngẩng nàng, tuy rằng không có hành vi lỗ mãng, nhưng nàng có thể cảm nhận được sức nóng từ ánh mắt của hắc, ngập tràn dục vọng như muốn lột trần nàng.

Đôi tay nhỏ bé đột nhiên bị nắm chặt, tim đập dồn dập, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắc dò hỏi.

“Để ta.” Thanh âm ôn nhu, ánh mắt thâm thúy.

Nàng đỏ mặt, không chút cự tuyệt, lược gỗ trên tay nàng giờ đang nằm bàn tay thô kệch của hắc.

Đại chương ôn nhu, động tác hết sức nhẹ nhàng một tay vuốt tóc, một tay cầm lược chải, cẩn thận chải nhẹ mái tóc suôn dài óng ả, mỗi một động tác đều tràn ngập nhu tình.

Hơi thở phả vào tai, làm nàng không khỏi hít một hơi thật sâu, chỉ sợ chính mình không cẩn thận phát ra thanh âm không nên thì thật là mắc cỡ nha.

Nên làm thế nào cho phải, chính mình đối với hắc ngày càng có cảm giác, cũng là trở nên kim lòng không đặt.

Nếu hắc muốn nàng đêm nay, nàng nên làm sao?

Cẩn nhẹ môi hồng, giờ nàng không còn chắc chắn như trước nữa.

Hiện tại trong tâm nàng bất tri vị trí của hắc bất giác đã chiếm một chỗ khá lớn, lớn đến nỗi nàng không có biện pháp nào đè nén tình cảm, mà đêm nay lại chung giường, càng làm cho nàng không thể không khẩn trương, thậm chí có đôi phần chờ mong.

Nhất tưởng đến cảnh đồng sàng cộng chỗ, vừa nghĩ đến đó bất giác hai tai nàng đều đỏ ửng. (BS: chung chăn gối, để làm gì thì ai cũng hiểu,...khử...khử...)

Ôi, nàng tưởng cái gì. Lại không nhất định sẽ phát sinh a.

Nàng hiểu được, nam nhân này rất sợ nàng, chỉ cần nàng chau mày, hắt liềm ngoan ngoãn quỳ rạp trên đất, không dám vọng động.

Nhưng ngẫm lại, vẫn có chút cảm giác không ổn, hắt mặc dù sợ nàng, giờ đôi mắt sáng quắc của hắt lại đang hướng thẳng vào nàng, dục hỏa dâng trào như muốn trắng trợn nói ra rằng muốn ăn nàng, hại nàng tâm cuồng trí loạn a.

Chỉ cần có cơ hội, hắt chắc chắn không bỏ qua, cho nên không có lý do gì tối nay hắt sẽ không thừa cơ ăn nàng.

Bởi vì trầm tư quá mức, khi nàng hoàn hồn lại, rõ ràng phát hiện gương mặt Độc Cô Thanh Ứng, không biết tự khi nào, đang ở rất gần nàng, ý đồ thực rõ ràng.

Theo bản năng, nàng định lùi lại, nhưng vừa nhòm người, phát hiện ra tay hắt đã sớm đặt lên eo nhỏ của nàng tự lúc nào, vừa nhòm dậy chính là lại rơi vào trong vòng tay ôm chặt của hắt.

“Ôi, chàng muốn làm gì?” Cát giọng chất vấn, một chút khí thế cũng không có, mà trái lại nhẹ nhàng êm dịu, vô cùng thẹn thùng, khiến hắt càng tâm hỏa sôi trào.

Khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt huyền mê ly sớm đã bán đứng nàng.

Trong phút chốc Độc Cô Thanh Ứng dùng những nụ hôn nóng bỏng để trả lời cho câu hỏi của nàng, hơi thở giao hòa, dây dưa.

Ngay từ đầu, hắt còn không dám làm càn, bởi vì mỗi khi xung động muốn phát tiết, nhưng đối mặt với sự kháng cự mãnh liệt của nàng, hắt lại cố gắng kiềm nén vì không muốn làm cho nường tử chán ghét hắt.

Đối mặt với một nường tử mảnh mai nhưng quyết liệt như vậy, hạng võ phu thô thiển cũng nhất nhất phải cẩn thận tôn trọng nàng a.

Tuy hôn nàng, hắt vẫn là cố gắng tỉnh táo kiềm chế bản thân để không mạo phạm đến nàng. Nhưng hôn một hồi, hắt kinh ngạc phát hiện, nường tử hoàn toàn không có ý giẫy dụa mà là mềm mại tiếp nhận nụ hôn của hắt.

Động thái này có nghĩa là nàng nguyện ý?

Độc Cô Thanh Ứng có chút nghi ngờ, sợ mình lầm, có lẽ nàng không ngại hắt hôn, nhưng cũng không có nghĩa là hắt có thể tiến thêm một bước.

Vì thận trọng, đại chưởng đặt tay lên người nàng có chút sờ soạng, vẫn như cũ không thấy nàng có chút kháng cự. Lòng của nàng cũng là đang nóng a.

Nàng nguyện ý tối nay thật sự trở thành nữ nhân của hắt!

Hắt vừa mừng vừa lo, lập tức chờ không kịp ôm lấy nàng hướng đến phía giường.

Vì thời khắc này, hắt chờ đợi thật là khổ sở nha! Có bao nhiêu đêm, hắt mong mỗi được cùng nàng ân ái mặn nồng, được hôn lên cánh môi mềm, nghe được tiếng thở của nàng, cảm thụ được nàng cùng mình hòa tan làm một, nghe nàng nũng nịu rên nhẹ trong vòng tay.

Tối nay, hắt muốn nàng trở thành thê tử thật sự của mình.

Đặt nàng nhẹ nhàng lên giường, hắt đứng bên cạnh, hướng đôi mắt đầy dục hỏa nhìn nàng.

Quan Ngọc Nhi, một tay đặt lên ngực nhìn Độc Cô Thanh Ứng thoát áo, lộ ra khuôn ngực màu đồng rần rần, trắng kiêu, có một vài vết sẹo nhỏ nhỏ, thân hình tràn ngập dã tính, thật hấp dẫn.

Nàng thẹn thùng, nhưng không có cách nào dời mắt, bởi vì nàng cũng bị thân hình hắt hấp dẫn mãnh liệt.

Nam nhân này đã thật sự chiếm được một vị trí đáng kể trong tim nàng.

Nhất tưởng đến chính mình sắp cùng chàng động phòng, nàng cảm thấy khẩn trương nhưng lại không biết nên làm gì cho phải.

Trong mắt chàng trắng trợn biểu lộ khát vọng muốn nàng, nàng cảm nhận được, cũng vì thế tâm động thẹn thùng, cuối cùng vẫn là bị đôi mắt nồng cháy thiêu đốt làm nàng phải quay đầu đi.

Đại chương kéo nhẹ cầm nàng, không muốn buông tha bất kỳ một biểu lộ thẹn thùng xấu hổ trên mặt nàng. Là vì hắn một lòng muốn khắc thật sâu hình ảnh này trong tâm.

“Tướng công – ngô – ” thanh âm mỏng manh bị hắn nuốt hết.

Tham lam hôn nghiêng lấy môi nàng, giống như lửa cháy lan trên đồng cỏ khô, hừng hực nóng rẫy, dây dưa không dứt.

Đôi môi nóng bỏng bá đạo chiếm lấy môi nàng, một tay nhẹ nhàng lần tìm đến khuôn ngực căng mẩy làm nàng không kìm được rên nhẹ một tiếng.

Xiêm y mỏng manh không cách gì ngăn được sự thiêu đốt của lòng bàn tay ấm áp, làn da mẫn cảm của nàng phút chốc run nhè nhẹ.

“Thật đẹp” Thanh âm khàn khàn thoát ra.

Tiểu thê tử của hắn thật xinh đẹp động lòng người, nhẹ nâng đôi tay ngà ngọc, đôi môi vẫn khóa trụ đôi môi nàng, không thể không cẩn thận một chút, quá mạnh tay sẽ làm nàng đau a.

Trong giây phút nghe được tiếng rên rỉ của nàng, hắn như được khuyến khích, liên tục sờ soạng, hôn không dứt

Đại chương rất cuộc chịu không được, thoát vội y phục trên người nàng, tham lam luồn tay vào trong yếm nhỏ, cảm nhận đôi nhũ hoa trắng hồng nõn mịn, so với sự tưởng tượng của hắn vẫn thấp phần mê hoặc hơn nhiều.

Hắn muốn nàng!

Hơi thở hỗn hển, áp chặt thân hình ấm nóng lên trên người ngọc, chuẩn bị nhấm nháp.

“Cộc...cộc...” Có tiếng đập cửa, hoàn toàn không đúng lúc vang lên.

Quan Ngọc Nhi nguyên bản bị những nụ hôn cuốn lấy đến mơ mơ màng màng, nhất thời tiếng đập cửa làm nàng định thần lại đôi chút.

“Tướng công”

Cộc...cộc...cộc....

“Tướng công, có người gõ cửa”

“Mặc kệ.” Hàm hồ nói, tham luyến hôn lên bờ vai trần trắng nõn, này môi hồng, này làn da mịn, này eo nhỏ, tất cả đều là của hắn.

“Nhưng mà...” Chưa kịp nói xong đã bị nụ hôn nóng bỏng phủ lên nàng, người nam nhân này, không hề có ý định ngừng lại, chỉ một lòng tiếp tục hướng vào đôi tai nhỏ của nàng mà cắn nhẹ.

“Ứng gia, Ứng gia, ngài có trong đó không?” Tiếng đập cửa nóng vội, giọng nói đầy khẩn cấp.

Quan Ngọc Nhi vội đẩy hắn ra, ngượng ngập nói, “Có người tìm chàng kia, hình như là có việc gấp, mau đi xem xem là ai!”

Độc Cô Thanh Ứng toàn thân cứng ngắc, bởi vì nửa chừng bị quấy rầy việc tốt, nên sắc mặt khó coi vô cùng, rất giống như ai quịt cửa hắn mấy trăm vạn lượng bạc.

Lời nói của nương tử tựa như thánh chỉ, hắn không thể không nghe.

Bụng đầy tức giận, hướng về phía cửa phát tiết, tròn mắt hung hăng

“Ai?”

Ngữ khí tức giận chất vấn đầy khí thế uy hiếp, người tới làm phiền tốt nhất là có một lý do chính đáng, nếu không hẳn sẽ lột da róc xương a.

Phảng phất cảm nhận được sự tức giận trong giọng nói, người ngoài cửa co rúm lại, thanh âm cũng trở nên rụt rè.

“Có chuyện quan trọng cần tìm Ứng gia.”

“Hắn chết rồi! Đi địa phủ mà tìm!” Nói xong quay người lại, cúi xuống muốn tiếp tục nhắm nháp thê tử.

Quan Ngọc Nhi vừa tức giận vừa buồn cười đẩy hắn ra. “Dừng tay nha, mau ra xem có sự tình gì!”

Thật là, có ai lại nguyên rửa mình chết!

Độc Cô Thanh Ứng mặc dù không muốn dừng, nhưng là nương tử không chịu, hắn cũng không có biện pháp, thật không cam lòng từ bỏ cơ hội, hắn cắn giận mặc vội quần áo, bốc hỏa ra mở cửa, dùng ánh mắt giết người đầy sát khí nhìn người trước mặt.

Ngoài cửa là gia nhân của Lí Mạo Duẫn, nhìn thấy nét mặt đầy thâm trầm của Độc Cô Thanh Ứng, liền bị dọa đến hoảng sợ, lùi lại hai bước, sau đó ấp úng hệt hơi mở miệng,

“Ứng gia,”

“Có chuyện gì? Nói.”

Tên gia nhân nuốt nuốt nước miếng, rồi khiếp sợ nói, “Là như vậy, thương đội xảy ra chuyện, Lí công tử sai tiểu nhân đến thỉnh Ứng gia giúp đỡ...”

“Nói với hắn, ta không rảnh!” Nói xong, liền đóng cửa lại.

Ồiiii..., Ứng gia thật đáng sợ, chỉ cần giương khuôn mặt thiết diện Diêm La, ánh mắt uy vũ ra nhìn liền có thể làm cho người trước mặt sồn đái ra quần, nhưng nếu không thỉnh được hắn, Lí công tử sẽ trách tội, nên vội gơ tay chụp cửa lại

Độc Cô Thanh Ứng khẩu khí không còn kiên nhẫn. “Bỏ ra, bằng không ta sẽ hủy hoại xương cốt nhà ngươi, biến ngươi thành nhân cầu.”

Vừa nghe vậy, mặt hắn liền trắng bệch.

Độc Cô Thanh Ứng võ công cao cường, bọn họ đều đã được nhận thức qua, cũng biết hắn không hề biết nể nang mặt mũi một ai, lập tức tiến thoái lưỡng nan, khóc không ra nước mắt.

“Có việc gì?” Phía sau truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng, làm cho Độc Cô Thanh Ứng nhin không được thở dài một hơi, quay người lại, quả nhiên nhìn thấy Ngọc Nhi.

“Không có gì.” Vẻ băng lãnh trên mặt lập tức tan biến, ngay cả ngữ khí cũng trở nên ôn nhu.

Thê tử trên người tuy có khoác áo choàng, nhưng Độc Cô Thanh Ứng không nghĩ tới việc để thê tử xinh đẹp bị người ở bên ngoài nhìn thấy, lập tức che ở đằng trước nàng.

Tên gia nhân vừa nghe được thanh âm của Độc Cô phu nhân, cảm thấy sự tình có chút hy vọng, thừa cơ cất cao giọng.

“Phu nhân, là thương đội có biến, Lí công tử phái ta đến thỉnh Ứng gia giúp đỡ.”

Ngọc Nhi lập tức nhướng đôi mi thanh tú. “Thương đội có biến gì?”

“Có người đến gây chuyện, đại công tử ứng phó không được, cho nên muốn thỉnh Ứng gia hỗ trợ.”

“Vậy sao?”

Dọc trên đường đi, Lí công tử ít nhiều cũng hỗ trợ, cấp cho họ một mã xa tiện nghi, còn cả đồ ăn thức uống, nay có việc nhờ không tiện chối từ, vì thế Quan Ngọc Nhi nhìn trượng phu, ngữ khí mềm mỏng.

“Tướng công, chàng đi xem thế nào.”

Độc Cô Thanh Ứng sắc mặt tối sầm, phảng phất như chết rồi, thập phần khó coi, có trời biết, hần ngàn vạn lần không muốn tại thời điểm này phải rời nàng mà đi đâu.

Quan Ngọc Nhi hiểu tâm tư của hần, nhưng lại không thể bỏ mặc thỉnh cầu của người ơn. Cẩn nhẹ môi, nhón chân, ghé vào tai hần nhỏ giọng nói thầm vài câu, sau đó đỏ mặt cúi đầu.

Độc Cô Thanh Ứng cả người chấn động, trợn to mắt, gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt ửng hồng. “Nàng nói thật?”

Nàng gật nhẹ, khoe môi khẽ cười, làm Độc Cô Thanh Ứng tâm thần rung động, vui sướng vô ngần.

Tinh thần hần thập phần phấn chấn không thôi vì nương tử hần đã hứa hẹn, chỉ cần hần vì nàng đi giúp người, nàng sẽ nguyện ý cho phép hần thoải mái đụng chạm nàng.

Nhất tưởng đến động phòng sẽ có hi vọng, cả người hần thần thái sáng ngời, xoa tay vội cất bước, ước gì đi nhanh về nhanh.

“Hảo, đi thôi.”

Nghe được Ứng gia đồng ý, gia nhân kinh hỉ, nhếch miệng cười ngây ngốc.

Trước khi rời đi, Độc Cô Thanh Ứng nhịn không được hướng về phía thê tử mở miệng nói nhỏ, “Chờ ta một lát, rất nhanh ta sẽ trở lại.”

Quan Ngọc Nhi xấu hổ gật đầu, mặt lại đỏ bừng, cơ hồ muốn làm cho hần say.

Hít một hơi, hần bước nhanh qua cửa, vẻ mặt khôi phục vẻ uy vũ băng lãnh, ra lệnh, “Dẫn đường.”

Tên gia nô không dám chậm trễ, vội dẫn đường.

Sau khi tướng công xuất môn, Ngọc Nhi trở lại, ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vuốt tay lên chân và gối, cảm nhận được chút hơi ấm ban nãy của chàng vẫn còn lưu lại, nhịn không nổi nàng nhoén miệng mỉm cười.

Hồi tưởng lại từng sự chăm sóc, chiếu cố đầy dịu dàng tận tâm của hần, từng việc từng việc một dần tích lũy lại càng làm cho nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tuy rằng chàng là một thô hán tử nhưng thật là người chính trực, nương ở tuổi vàng nếu biết được nữ nhi giả ột phu quân ôn nhu như vậy, chắc cũng yên lòng.

Nàng đột nhiên nhớ lại, từ đó đến giờ, cũng là chưa từng hỏi qua về gia cảnh của phu quân. Là người ở đâu? Gia cảnh thế nào?

Có lẽ chờ sau khi hồi gia hương nàng, chuộc lại hai đệ muội, nàng sẽ hảo hảo thăm tướng công.

Tiếng đập cửa lại vang lên làm ngắt dòng suy nghĩ, nàng đứng lên.

Tướng công nhanh như vậy đã xong việc?

Nàng một lòng tưởng tướng công xử lý sự tình tốt, cho nên mới sớm trở về như thế, vội vàng vui sướng ra nghênh đón, không suy nghĩ gì nhiều.

Mở cửa, nhìn thấy đối phương nàng ngây ngẩn cả người.

Ngoài cửa là một nữ tử xa lạ, chưa từng gặp qua, trong lòng không khỏi lấy nghi hoặc cất tiếng hỏi, “Xin hỏi, người là...” Chưa dứt lời, đối phương đột nhiên vung tay lên, chặt lên gáy nàng một cái dứt khoát.

Không kịp la một tiếng, trước mắt chỉ là một màn đen, nàng hôn mê bất tỉnh.

8. Chương 8

Quan Ngọc Nhi không biết mình đang ở nơi nào.

Vừa tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ, kích động muốn chạy trốn, nhưng ngoài cửa lại có người trông giữ, làm cho nàng không thể nào trốn thoát.

Nàng bị giam cầm trong này, lại có người trông coi. Không hề thốt một câu nào, ngày ba bữa, có người đem thức ăn vào đặt lên bàn, sau đó rời đi.

Người đang trông giữ nàng ngoài cửa, nhìn không ra là nam hay nữ, nàng thật không hiểu được bọn họ hà có gì phải vây khốn nàng.

Bị nhốt tại nơi này, tương lai mờ mịt, hồi ức đáng sợ ngày ấy lại trở về làm nàng kinh hãi.

Lúc trước bị ác nhân bắt cóc, đưa đến một nơi thật xa bán làm thiếp, may mắn gặp gỡ tướng công, cứu thoát nàng khỏi nguy hiểm.

Chỉ cần có tướng công bên cạnh, nàng sẽ không cần phải sợ hãi như vậy.

Nhưng hiện tại, không có tướng công ở bên, lại không hiểu được mình bị đưa đến nơi nào? Những người kia có lai lịch ra sao? Giam giữ nàng với mục đích gì?

Đối mặt với những điều không hiểu, không biết đó, nàng rất sợ hãi, nhịn không được lại rớt nước mắt.

Đến giờ phút, nàng bỗng phát hiện ra, vị trí của tướng công trong lòng nàng vô cùng trọng yếu, nàng rất nhớ hắn, tự dưng nàng nhịn không được sợ hãi suy nghĩ nếu sẽ không còn được gặp hắn thì phải làm sao? Nàng còn có rất nhiều điều chưa nói với hắn nha.

Nàng chưa nói với hắn, kỳ thật nàng rất nguyện ý trở thành nương tử của hắn, ngay từ đầu có lẽ là bị bức, nhưng từng ngày trôi qua, đối với hắn đã thực sự nảy sinh tâm ý.

Ngồi ở trên giường, nàng khóc tức tưởi, cũng không biết đã khóc bao lâu, mệt mỏi, cứ vậy ngả người lên giường ngủ thiếp.

Trong tâm trạng hoảng sợ như thế này làm cho nàng cảm thấy bị giam cầm một ngày cứ như một năm, đến một đêm nọ, nàng khóc đã mệt mỏi, ở trên giường nặng nề ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, bị tiếng đao kiếm giao kích đánh thức, rồi trong tích tắc, có một vòng tay ấm áp bao bọc lấy nàng.

“Đừng sợ, là ta.”

Hơi thở quen thuộc, lồng ngực rắn chắc thân thuộc làm cho nàng trong tức khắc liền nhận thức được.

Vòng tay âu yếm này đúng là của tướng công Độc Cô Thanh Ưng.

Hắn tới cứu nàng!

Quan Ngọc Nhi tràn ngập hoan hỉ, trong ánh sáng nhập nhoạng, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Độc Cô Thanh Ưng.

Hắn đã tới cứu nàng, tại thời khắc khó khăn nàng chợt nhận ra, nam nhân này nhất định sẽ tìm được nàng, mặc kệ có khó khăn trắc trở như thế nào đi chăng nữa, hắn cũng sẽ vì nàng giờ vai gánh vác.

Nước mắt sợ hãi vẫn chưa kịp khô giờ lại tuôn dài vì vui sướng.

“Tướng công – ” Nàng dụi đầu vào vòng tay ôm ấp ấm áp của Độc Cô Thanh Ưng, chợt nghe hắn rên một tiếng đau đớn, đồng thời cảm thấy trên ngực hắn ướt, nghe qua như mùi máu?

“Tướng công, chàng bị thương?”

“Ta không sao, nhưng còn nàng, nàng bị đau ở đâu mà sao lại khóc?”

Nàng lắc đầu, “Bọn họ giam cầm ta ở đây, không thể trốn thoát, nên ta sợ hãi mà khóc.”

“Đừng sợ, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn nàng.”

Kỳ thật, điều mà nàng chân chính sợ đó là sẽ không còn được gặp lại hắn, nàng không thể tưởng tượng được một ngày không còn hắn bên cạnh thì sẽ ra sao, vừa nghĩ tới đó, bất giác rùng mình.

May mắn, tướng công đã tìm ra nàng, nàng sẽ không bao giờ rời xa hắn nữa.

“Chúng ta đi.” Hắn dìu nàng, cùng bước ra cửa phòng.

Đây là một ngôi nhà to lớn xa lạ, bước ra khỏi phòng, dưới ánh trắng sáng tỏ nằng thấy được rõ ràng, trên người tướng công đầy máu.

“Lão Thiên a! Tướng công, chàng bị thương nặng?”

“Yên tâm, vết thương nhỏ thôi.”

Vết thương nhỏ? Người sáng suốt nhìn thấy cũng biết đây là vết thương nghiêm trọng.

Lúc này nằng liền hiểu được, tướng công vì cứu nằng, mạo hiểm tánh mạng, lại không lời than thở, chỉ một lòng an ủi nằng, lo làm nằng sợ hãi.

Nước mắt vòng quanh, lòng của nằng thực đau, thực rất đau.

“Tướng công không phải đao thương bất nhập sao? Tại sao lại bị thương?”

“Ta trúng kịch độc.”

Nghe được kịch độc. Quan Ngọc Nhi sắc mặt trắng bệch. “Sao có thể? Tướng công không phải bách độc bất xâm sao?” Nhất thời nhớ đến đêm đầu tiên mới quen biết tướng công, nằng đã dùng thuốc diệt chuột hạ độc mà hần cũng vô sự.

Độc Cô Thanh Ưng trầm sắc mặt, “Là Lí Mạo Duẫn.”

“Lí công tử? Hần đã làm gì?”

“Ta tuy rằng bách độc bất xâm, nhưng chung quy vẫn không phải là thần tiên, cũng là có nhược điểm, một khi bị hần khám phá ra, hạ kịch độc làm suy yếu nội lực, rồi cuộc không thể đao thương bất nhập – ngò!” Hai chân hần mềm nhũn, loạng choạng, suýt té nhào.

“Tướng công!” Quan Ngọc Nhi cuống cuống níu lại, nỗi lo lắng trong lòng lộ hết ra ngoài.

“Đừng quá lo, ta tuy trúng độc, nhưng vẫn đủ năng lực giải độc, chỉ cần có thời gian – nguy rồi, có người đến!” Chưa kịp dứt lời, chợt nghe có tiếng chân vội vã chạy đến.

Độc Cô Thanh Ưng nắm chặt tay nằng, chạy vội đi, chỉ tiếc hần có thương tích trong người, không thể đi nhanh, không bao lâu đã bị vô số người bao vây xung quanh, đó là những tên hán tử lưng hùm vai gấu, tay cầm đại đao, vừa thấy Độc Cô Thanh Ưng liền chém xuống.

Hần cùng lúc đối phó những tên này, cùng lúc che chở cho nằng, cắn răng chống đỡ, không để thê tử của hần bị thương tổn.

Những người này, Quan Ngọc Nhi nhận ra quả nhiên là thủ hạ của Lí Mạo Duẫn.

Độc Cô Thanh Ưng bảo hộ nằng ở sau lưng, một mình ra sức đối kháng, mặc dù bản thân bị trọng thương, nhưng uy lực không hề giảm sút, một đao quét tới làm năm tên đồng loạt lùi lại.

Cơ hồ dùng nhiều khí lực đã làm tổn thương nội lực, Độc Cô Thanh Ưng nhịn không được ới ra một bùm máu, làm Quan Ngọc Nhi vô cùng sợ hãi! Mọi người thấy thế, lúc này nguyên bản còn kiêng kị ba phần, nay tận dụng thời cơ, chậm rãi siết chặt vòng người chuẩn bị dốc toàn lực tấn công.

“Tướng công” Quan Ngọc Nhi gấp đến độ gương mặt tái nhợt, hận bản thân mình cái gì cũng không giúp được.

Độc Cô Thanh Ưng biết chính mình không thể chống đỡ được lâu, những người này đang đợi hần sức cùng lực kiệt mà ngã xuống. Khi đó nhất định bọn chúng sẽ thừa dịp mà cùng lúc xông lên ra đòn kết liễu. Hần không thể để sự việc đến nước đó! Nhìn nường tử khóc đỏ hồng đôi mắt, hần thề cho dù chết, cũng tuyệt đối không để nằng rơi vào tay những tên này.

Cho dù hiện tại trên người hần đầy thương tích, máu đổ đầm đìa nhưng cả người vẫn phát ra sát khí làm cho bọn hán tử vẫn như cũ không dám có hành động thiếu suy nghĩ, không ai muốn làm kẻ đầu tiên xông vào chịu chết, đều nhất nhất chờ hần ngã xuống mới dám động thủ.

Đột nhiên, từng người từng người kêu la thảm thiết, tiếp theo đó giống như quân bài té ngã la liệt trên mặt đất, kinh hoàng thấy mình bị ám toán, hoảng loạn tay chân quơ quào chống đỡ tuyệt vọng.

Không biết phi tiêu bắn ra từ hướng nào, phóng vào bả vai, vào chân từng tên một, làm bọn chúng vội vàng núp trốn phi tiêu, vẫn là chưa kịp nhìn ra là ai, liền sau đó có một bóng dáng khinh công đến trước mặt Độc Cô Thanh Ưng.

“Ưng gia, mau theo ta!” Người đó chính là Hướng Tịnh Tuyết, vội vàng thúc giục bọn họ mau chóng theo nàng.

Độc Cô Thanh Ưng không thốt một lời, lập tức ôm Ngọc Nhi vào lòng, cấp tốc rời đi.

Cứ theo Hướng Tịnh Tuyết dẫn đường, bọn họ tránh được đám thuộc hạ, chân cất bước chạy không ngừng nghỉ, không dám trì hoãn sợ bọn Lí Mạo Duẫn rượt đuổi đến nơi.

Chạy được không bao lâu, Độc Cô Thanh Ưng chống đỡ hết nỗi ngã xuống đất, ói ra một bùm máu to làm Quan Ngọc Nhi cùng Hướng Tịnh Tuyết sợ hãi vô cùng.

“Tướng công!” Quan Ngọc Nhi cả kinh hô lớn, bước lên trước dìu hắn, không biết phải làm sao, chỉ nhìn Hướng Tịnh Tuyết cầu cứu, “Giờ phải làm sao? Sắc mặt tướng công ngày càng tối sầm lại.”

Hướng Tịnh Tuyết cũng chạy lại, phụ nàng nâng Ưng gia sắc mặt tối đen lên, trong lòng vô cùng căng thẳng.

“Ưng gia trúng độc của biểu ca, phải nhanh chóng giải độc, đáng tiếc ta không có thuốc giải.” Hướng Tịnh Tuyết oán hận cắn răng nói, “Đều tại ta, sớm không phát hiện ra dã tâm của biểu ca, vì bức Ưng gia giao ra võ công bí kíp Đạo thương bất nhập, đã dùng kế bắt đi người, bởi vì hắn biết, chỉ có vậy mới khiến Ưng gia ngoan ngoãn dè dặt nội lực, tự nguyện uống độc dược, làm độc tính phát tán toàn thân, sẽ dễ dàng chịu sự khống chế của hắn.”

Quan Ngọc Nhi đột nhiên bừng tỉnh, nguyên lai nhược điểm của tướng công, chính là nàng a.

Hắn vì nàng, sẵn sàng uống độc dược, ngay cả tính mệnh chính mình cũng không màng.

Lòng của nàng vô cùng kích động không thể nào bình tĩnh lại.

“Lí công tử sao lại có thể làm như vậy? Lần trước gặp thổ phỉ, tướng công đã cứu các người mà.”

“Ta cũng thực khinh thường việc làm của biểu ca, cho nên lừa biểu ca để tới cứu hai người, may mắn Ưng gia võ công cao cường, tuy rằng trúng độc, nhưng vẫn đủ sức đột phá vòng vây, nhân cơ hội đó ta dẫn Ưng gia tới cứu người, sự tình sau đó người đã biết.”

Độc Cô Thanh Ưng mặt xám như tro, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn Ngọc Nhi mắt đầy lệ, cất giọng an ủi, “Nương tử yên tâm, vì phu chỉ cần chút thời gian, bức độc ra ngoài xong sẽ vô sự.”

“Chàng nói thật, không gạt thiếp chứ?”

“Vi phu khi thiên cuồng địa, cũng là không có gan gạt nương tử đâu.” (BS: ý là dù ngông cuồng không sợ trời không sợ đất, nhưng vẫn là sợ nương tử a)

Nghe tướng công nói như thế nói, nàng cảm thấy đôi phần nhẹ nhõm, thấy trượng phu hơi thở gấp gấp hỗn hỗn, nhìn bên hông hắn có túi nước, vội tháo ra nâng lên miệng hắn.

“Chàng uống chút nước đi.”

Hắn vẫn chưa chịu uống, ngược lại hỏi nàng, “Nhiều ngày nay, bọn họ có hay không để nàng khát? Để nàng đói?”

Đến nông nỗi này, hắn vẫn còn suy nghĩ cho nàng, toàn tâm toàn ý chỉ lo lắng cho nàng, sợ nàng bị đói, bị khát.

“Thiếp không khát, cũng không đói, đừng lo cho thiếp, mau uống nước.”

“Không cần, mau đi thôi.” Hắn tuyệt không muốn trì hoãn, chỉ sợ nương tử yếu rơi vào tay địch nhân.

Quan Ngọc Nhi mãnh liệt phản đối. “Không được, chàng mất quá nhiều máu, lại cứ đi không nghỉ, ta sợ...ta sợ....” Những lời tiếp theo nàng không cất nên lời, chỉ mới tưởng tượng đến làm cho nàng cả người thốt lạnh.

Đại chương khẽ lau nước mắt cho nàng, ôn nhu an ủi, “Yên tâm. Khụ....ta không sao...”

“Nghiêm trọng như vậy, chàng lại nói không việc gì? Thiếp biết chàng bị thương rất nặng, chỉ là cứng rắn chống đỡ, cứ như vậy mà chạy tiếp, chàng làm sao chịu được?” Nàng đau lòng lau mồ hôi cho hắn, cố nén nước mắt, biết hiện tại không phải là thời điểm để khóc lóc, vội lau dòng lệ, đôi mắt ánh lên nét kiên cường.

Tướng công đang bị thương, nàng phải cố trấn tĩnh.

Hiện tại nàng sẽ tận sức bảo hộ hắn, tuyệt không để bất luận kẻ nào đả thương hắn.

“Nào, để thiếp đỡ chàng.” Choàng cánh tay tướng công lên đôi vai mảnh khảnh của mình, sức nặng cánh tay muốn làm nàng té ngã, nhưng vẫn là cố gắng cắn răng chống đỡ.

“Nàng không đỡ nổi ta đâu.” Hắn thở hổn hển nói.

“Thiếp đỡ nổi.”

Hắn lắc đầu, không chịu để nàng đỡ. “Nàng chạy trốn trước đi.”

Lời này đã chọc giận đến nàng, làm dòng nước mắt rất vất vả mới kiềm nén được giờ tuôn ra như thác.

“Chàng nói cái gì, ta là người như thế sao? Bỏ lại chàng, chỉ biết cứu mạng chính mình thôi à?”

“Nương tử ngoan, nàng....nàng đừng khóc, vi phu chỉ sợ chạy không kịp nàng bị những người đó bắt trở lại thôi!”

Hắn không màng bản thân khó bảo toàn, chỉ một lòng lo đến an nguy của nàng.

Gặp nạn phu đảm đương, có phúc thê đến hưởng.

Hắn thật là một nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất. Hắn là trượng phu của nàng nha.

Nàng cầm tay hắn, rơi lệ nói, “Chúng ta là phu thê, không phải sao? Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Chàng đi đâu, thiếp sẽ theo cùng. Chàng đi địa phủ, thiếp cũng theo xuống, cùng chung một huyết, phu thê vốn là đồng lâm diếu, nếu gặp đại nạn, ta cũng không muốn sống một mình.” (BS: chim liền cánh, cây liền cành)

“Ngọc Nhi” Độc Cô Thanh Ứng đôi mắt ngập tràn kích động, nắm tay nàng thật lâu.

Thấy cảnh tình trước mắt, Hường Tịnh Tuyết nhịn không được cũng rưng rưng ngấn lệ, một lòng vì bọn họ lay động tâm can. Phu thê phải là như thế, đồng cam cộng khổ, hoạn nạn cùng chia, mối chân tình này thật khắc cốt ghi tâm, khắc sâu trong tâm khảm của nàng.

Khi nào, nàng có thể tìm được được một nam nhân như thế? Nguyện ý vì nàng mà hy sinh tính mệnh? Yêu nàng, chăm sóc nàng, chí tình chí nghĩa?

Hường Tịnh Tuyết dứt khoát lau dòng lệ, xoát một tiếng, rút thanh trường kiếm, hạ quyết tâm.

“Hảo, ta Hường Tịnh Tuyết, dù bằng bất cứ giá nào, hôm nay không thể cứu các người bình an thoát hiểm, ta thề không làm người!”

“Hường cô nương!”

“Ta dụ bọn chúng đi hướng khác, các người hãy thừa dịp mà trốn đi.”

Lời này làm cho Quan Ngọc Nhi sợ hãi lắc đầu. “Không được, Hường cô nương, hồi nãy người đã cứu chúng ta, tương đương phản bội biểu ca người, hắn sẽ không bỏ qua cho người, giờ đi như vậy, cũng như đi vào cửa tử.”

“Hừ, để coi ai sợ ai, ta dù sao cũng là biểu muội hắn, nếu hắn quả thật dám đả thương ta, ta cũng liều mạng với hắn, chắc hắn cũng toàn mạng, dù sao ta cũng không tính trở về.”

“Người không trở về? Vậy tính đi đâu?”

Hường Tịnh Tuyết, đôi mắt thông minh sáng ngời lấp lánh, thần thái hy vọng

“Ta muốn vân du giang hồ, thiên hạ to lớn, tất có chỗ cho ta dung thân, có thể nhận thức được tình nghĩa phu thê của hai người là phúc khí của ta, làm cho ta thông suốt rất nhiều. Xem như hôm nay chia tay, hy vọng ngày sau sẽ có ngày tái kiến! Mau chạy đi, ta dẫn dụ bọn hắc đi hướng khác! Hẹn gặp lại.”

Cáo biệt xong, Hường Tịnh Tuyết lập tức xoay người rời đi, vì hai người dẫn dắt truy binh theo hướng khác.

Quan Ngọc Nhi chỉ biết nghe theo lời nàng, đỡ tướng công chạy nhanh, cố sức đi thật xa, đi thật xa.

Mới đi chưa được mười bước, sức nặng trên vai nàng trĩu xuống, chỉ kịp á một tiếng, sức nặng đã ép nàng té ngã.

Vội vàng bò dậy, nhìn tướng công.

“A, tướng công, có hay không trúng vết thương của chàng?”

“Ta không sao, nàng mau chạy đi, chạy mau đi.”

Nàng vươn tay sờ trán hắc, vừa sờ phải đã kinh hãi không thôi, trán tướng công thật rất nóng nham.

Tướng công bắt đầu phát sốt, không còn tỉnh táo, nàng nhẹ cắn môi, vội vàng đứng lên, nhìn ngó xung quanh, vô cùng bất ngờ và vui mừng phát hiện, ở cách đó không xa có một cái xe đẩy bỏ không, vội vàng bươn bả chạy tới.

Xe chở hàng mặc dù cũ nát nhưng vạm vỡ vẫn là còn có thể dùng được, vì thế nàng vận hết khí lực, kéo xe lại chỗ tướng công. Sau đó, cố sức nâng Độc Cô Thanh Ưng dậy, rồi dồn hết sức lực kéo thân hình cường tráng của hắc lên xe, thật là vất vả rồi cuộc cũng thành công, nàng vội vàng đẩy xe từng bước từng bước một tiến lên.

Nàng biết hiện giờ điều cấp bách phải làm là tìm một chỗ để an bài cho tướng công, chiếu cố hắc, làm cho hắc có thể hảo hảo nghỉ ngơi, đem độc trong cơ thể bức ra ngoài.

Chậm chạp nặng nề đẩy xe, gặp lúc đường bằng phẳng cũng đã khó nhọc, lúc đường gập ghềnh lại là càng khổ sở.

Đôi tay mảnh mai phút chốc đều bị phỏng rộp, nhưng nàng không màng, cắn răng chịu đựng, chỉ chút thương tổn nhỏ đó cùng với thương tích trên người tướng công đâu thể nào so sánh được.

Sợ ánh mặt trời chói chang chiếu vào vết thương trên người tướng công, nàng hái lá cây cài lên người tướng công, lấy áo khoác đắp lên giúp hắc che chắn sương gió, còn chính mình vẫn là đổ mồ hôi như mưa đẩy xe.

Sợ tướng công khát, lại không nước, nàng liền thu thập sương sớm, chính mình không dám uống chỉ một lòng rót vào miệng hắc.

Nàng thậm chí còn trèo cây hái trái, cho dù không ít lần bị rơi xuống, bị thương đầu gối hoặc bị nhánh cây cào xước da, nàng vẫn không từ nan, cố sức hái bằng được trái cây mớm cho tướng công.

Thật vất vả mới tìm được gian miếu đổ nát, an bài cho tướng công xong nàng tìm nhặt cành khô để nhóm lửa.

Gian miếu đổ nát này mặc dù lâu năm thiếu tu sửa nhưng cũng là đủ che gió đụt mưa, đằng sau lại có một cái giếng nhỏ, nước vẫn là có thể uống được làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm.

Ban ngày, nàng không ngừng nhúng ướt khăn lau mồ hôi cho tướng công, nhai nát rau dại cùng trái cây kiên nhẫn mớm từng chút một từng chút một cho trượng phu.

Ban đêm, nàng thức trắng đêm trông chừng, nửa thức nửa tỉnh, thủy chung lo lắng cho tướng công, cũng là để ý thêm củi để tránh tắt lửa làm tướng công bị lạnh.

Nàng vui mừng phát hiện từng giọt máu tướng công ói ra, từ màu đen đã dần dần chuyển dần sang màu đỏ, hơn nữa số lần học máu, mỗi ngày một ít.

Dưới sự chiếu cố cẩn thận của nàng, Độc Cô Thanh Ưng sắc mặt dần dần biến chuyển, tựa hồ có chút khởi sắc, cũng không còn sốt nữa.

Nhìn tướng công hồ hấp dễ dàng, mấy ngày qua thần kinh căng thẳng giờ nàng đã tạm an lòng.

Rồi một buổi sáng nọ, Độc Cô Thanh Ưng mở mắt, chậm rãi ngồi dậy, ý thức của hắn đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, phảng phất cứ như vừa trải qua giấc mộng.

Nhìn quanh ngôi miếu đồ nát xa lạ, tầm mắt hắn cuối cùng dừng ở trên người tiểu thê tử, đang gục mặt trên đầu gối hắn ngủ say.

Khuôn mặt diễm lệ đã có phần tiêu tụy, mái tóc rối bù, quần áo tả tơi, dường như đã trải qua khá nhiều cực khổ, chắc đã thật lâu không có hảo hảo nghỉ ngơi..

Đại chưởng nhẹ vươn tay vuốt má rồi vén tóc lên cho nàng, dung nhan này mặc dù đã tiêu tụy, nhưng trong mắt hắn vẫn là đẹp nhất.

Nhẹ nhàng cầm đôi tay nhỏ nhắn, không nhìn được cái nhú mày, nguyên bản đôi tay này mịn màng mềm mại nay đã chai sần, còn có rất nhiều vết cắt. Hắn đau lòng vuốt ve từng vết thương trên bàn tay ngọc.

Nàng đang say ngủ bị quấy nhiễu, giật mình tỉnh lại, kinh hãi mở miệng, “Tướng công, chàng đã tỉnh.”

Thấy tướng công đã tỉnh nàng vô cùng cao hứng, nhưng lập tức cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, bởi vì tướng công đang chau mày, nàng hướng theo ánh mắt hắn nhìn xuống, thì ra tướng công đang xem tay nàng.

Mặt nàng bất giác đỏ lên vội rút tay lại, giấu ở sau lưng không cho hắn nhìn nữa, bởi vì tay nàng đã trở nên quá xấu, rất nhiều vết sẹo, không còn vẻ non mịn như trước mà vô cùng thô ráp.

“Tay nàng sao vậy? Ta xem xem.”

Nàng kiên quyết không nghe theo, lắc đầu quây quây, “Không được, tay quá xấu, chàng vẫn là không thể xem.”

Độc Cô Thanh Ưng lập tức hiểu ra, vẻ mặt căng thẳng, cảm giác như là ngực vừa bị đâm một đao. Lúc hắn bị hôn mê, một nữ tử trời gà không chặt như nàng, nếu không phải vì muốn dẫn hắn đào thoát, còn phải ở một bên chiếu cố hắn, thì làm gì đến nông nỗi này.

Nhất tưởng đến, khẳng định nàng đã chịu không ít gian khổ, tâm hắn liền đau, làm sao còn có thể so đo xấu hay không xấu? Hắn hận chính mình, cứ nhiên làm cho nữ nhân của mình chịu khổ.

Vươn đại chưởng ra ôm nàng vào lòng.

“Tướng công?”

“Để nàng phải ủy khuất rồi.” Hắn trầm giọng nói.

Nàng cũng ôm lấy hắn, trong lòng vô cùng xúc động, cảm nhận được khoảng cách giữa hai con tim yêu bỗng thật gần, không cần thốt nên tiếng nào đã hiểu rõ lòng nhau.

Nàng biết, tuy hắn không nói ra, vòng tay siết chặt như vậy chắc hẳn trong lòng hắn dâng lên sự áy náy lẫn cảm kích, cùng với nỗi niềm tự trách sâu kín.

Vỗ vỗ vào lưng rồi nhẹ gỡ tay hắn ra, nhỏ giọng nói, “Tướng công, chàng nhất định đã đói bụng? Để thiếp đi tìm gì đó cho chàng ăn nhé?”

“Ta không đói.”

Nàng hiểu được, hắn là lo lắng nàng mệt nhọc nên mới nói như thế. Thân thể chỉ vừa hồi phục, từ lúc hôn mê tới giờ chỉ được nàng mớm ớ rau đại cùng trái cây ít ỏi, hiện tại mới tỉnh lại nhất định cần ăn chút gì cho lại sức.

“Ăn một chút thôi được không? Thiếp đói bụng rồi, thiếp tìm gì đó để hai chúng ta cùng ăn nhé?”

Nghe vậy hắn liền gật, “Hảo”

Nàng vui sướng đi thu xếp, nhân lúc đó Độc Cô Thanh Ưng vận khí đan điền, vận hành kinh mạch, nhắm mắt dưỡng thần.

Biết tướng công không việc gì nàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Chuẩn bị xong, nàng đã nhường chút khoai lang rau đại để dứt cho tướng công no bụng rồi an bài cho hắn hảo hảo nghỉ ngơi.

Quan Ngọc Nhi đắp áo choàng lên người tướng công đợi cho hấn ngủ say, nàng mới cất bước tiêu sái ra phía sau miếu mức nước.

Nhìn bóng mình trong nước nàng không khỏi giật mình thẳng thốt, nhin không được tự hỏi – lão Thiên a, cái nữ nhân bệ rạc đó là nàng sao?

Mái tóc rối bời, khuôn mặt lem nhem, đã bao lâu nàng chưa rửa mặt, chải đầu, tắm rửa?

Mấy ngày qua nàng chỉ một lòng chiếu cố tướng công, căn bản không nhàn hạ để ý đến chính mình cũng không có tâm tư nghĩ đến việc này, thật không ngờ chính mình lại biến ra cái hình dạng xấu xí này, còn bị tướng công nhìn thấy nữa.

Nha, không được! Nàng phải mau mau tẩy tịnh thân mình a.

Thừa dịp tướng công đang ngủ, nàng hảo hảo tẩy tịnh au.

Cũng may gian miếu đồ nát này ở vị thế rất hoang vu không người lại qua, mấy ngày vừa rồi, cùng lắm là chỉ có vài con sẻ cùng con thỏ ngẫu nhiên xuất hiện. Rất yên tâm nàng cởi xiêm y rách nát ra, thoát cả yếm lẫn tiết khổ.

Giặt sơ xiêm y phơi trên bụi cây, sau đó nàng mới bắt đầu tẩy tịnh chính mình, xoa mái tóc đen dài, xối từng gàu nước giếng mát lạnh lên tóc, tẩy đi bụi bặm của nhiều ngày cực khổ vừa qua, nhúng ướt khăn xát xát lên người, từng chút từng chút một tẩy đi sương gió dãi dầu.

May mắn giờ đang là giữa trưa, ánh mặt trời chiếu rọi ấm áp, nước giếng mặc dù lạnh lẽo nhưng xối lên người cũng không cảm thấy lạnh lắm.

Bọt nước tung tóe trên cơ thể mỹ nhân, ánh mặt trời liếm lên thân hình nàng làm làn da nàng càng trở nên sáng bóng như trân châu, hồng ngọc. Khung cảnh này như bồng lai tiên cảnh nơi hạ thế làm cho Độc Cô Thanh Ưng vừa nhìn thấy, mắt muốn mờ đi.

“Nha!” Đột nhiên phát hiện sau lưng có người, Quan Ngọc Nhi giật mình hoảng hốt, nhận ra là tướng công tay chân nàng càng trở nên luống cuống. “Tướng...tướng công, chàng không phải đang ngủ sao?”

Tướng công vẫn là đứng yên như tượng, chỉ biết giơ đôi mắt nóng bỏng chiếu thẳng vào nàng, làm nàng thẹn thùng vội lấy tay che khuất thân mình, xấu hổ đến không biết phải làm sao.

Hấn không phải đang ngủ sao? Sao đột nhiên lại tỉnh, còn vô thanh vô tức đi ra sau miếu? (BS: không phát ra tiếng động, hơi thở / Cái này gọi là thiên thời, địa lợi nha, phi lễ...phi lễ....chớ nhìn a)

Cũng không biết hấn đã đứng ở kia nhìn nàng bao lâu, ôi thật xấu hổ quá!

Vài phút trước, Độc Cô Thanh Ưng đang ngủ đột nhiên giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn xung quanh không thấy thê tử, trong lòng bất giác lo lắng, rồi bỗng nghe được đằng sau có tiếng nước chảy, liền theo tiếng lần tìm đến.

Không thể ngờ được lại có cơ hội nhìn thấy thân hình mỹ nữ, một dòng nước ấm bốc thẳng lên ốt hấn, cơ hồ muốn xịt máu mũi.

“Chàng...chàng đứng ở đó bao lâu rồi?”

“Cũng khá lâu rồi.” Hấn thành thật trả lời.

“Vậy chàng thấy hết rồi hả?”

“Đối, đã thấy hết.”

Oa...mặt nàng nóng bừng, nóng tới tận đỉnh đầu a.

“Thiếp đang tẩy tịnh, làm sao chàng lại có thể nhìn lén? Mau xoay người qua chỗ khác.”

Độc Cô Thanh Ưng đương nhiên không thể xoay người, hấn chẳng những muốn nhìn mà còn muốn chạm tay vào nàng.

Bình thường, lúc nào hắn cũng đều ngoan ngoãn nghe theo lời nương tử, nhưng hiện giờ, không phải hắn không nghe mà là tay chân hắn không chịu theo sự phân phó của hắn. Vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, bắt đầu tự thoát quần áo chính mình.

“Ay da, chàng làm gì vậy?”

“Chúng ta cùng nhau tẩy.”

Quan Ngọc Nhi hít một hơi dài, nhìn tướng công trần như nhộng, trắng trợn đi đến trước mặt nàng, vươn đại chưởng ôm nàng, làm nàng ngượng ngùng, cuống cuống vùng vẫy.

“Tướng...tướng công.”

Khuôn mặt kia, từ lúc bị thương tới nay mới nở một nụ cười si ngốc đầu tiên

“Ta giúp nàng kỳ lưng nhé.”

(hết chương 8)

9. Chương 9

Quan Ngọc Nhi vội xoay người quay lưng về phía hắn, nàng vừa có động thái, đã bị đôi tay trắng kiện hữu lực vòng quanh eo nhỏ.

Hắn vẫn là không cho nàng có cơ hội chạy trốn.

“A tướng công, không cần, thiếp...thiếp tự mình làm được.”

“Nhưng là ta muốn hầu hạ nàng.”

Khuôn ngực rắn chắc hùng hậu áp vào tấm lưng thon thả bóng loáng của nàng, khàn khàn nói vào tai nàng, hơi thở nóng rực.

Nàng thấp mặt, hai gò má càng lúc càng nóng, hắn nói muốn hầu hạ nàng, hàm ý trong đó, làm sao mà không hiểu.

Lòng ngực ấm nóng của hắn áp lên lưng trần mẫn cảm ướt mềm của nàng, tiểu Ưng cương cứng kiên cường đâm vào cặp mông non mịn của nàng, biểu thị công khai khát vọng của hắn. (BS: xí hổ quá, nghĩa là penis, ai không hiểu vui lòng mở từ điển)

Độc Cô Thanh Ưng một tay kỳ lưng cho nàng, tay kia thủy chung vòng quanh ôm chắc lấy eo nhỏ của nàng.

Lưng của nàng thật đẹp quá!

Đại chưởng lấy khăn nhẹ nhàng chà xát trên lưng nàng, tầm mắt hướng từ trên xuống dưới, chậm rãi thưởng thức.

Hắn đương nhiên sẽ không chỉ thỏa mãn việc kỳ lưng cho nàng, đã chạm được vào đằng sau lưng, đương nhiên cũng muốn chạm vào đằng trước.

Khăn tay ướt đặt trên vai nàng, nhẹ nhàng xoa nắn sau đó chậm rãi đi xuống, đi xuống phần ngực ướt mà, động tác vô cùng chậm rãi.

Đại chưởng nắm chặt khăn nhẹ nhàng chà xát lên lên bầu ngực tròn căng mềm chắc, làm nàng nhin không được tiếng thở dốc.

“Thiếp muốn tự làm.”

“Không, ta muốn giúp nàng, bởi vì ta là tướng công của nàng.”

Đúng vậy, hắn là trượng phu của nàng, chỉ có hắn có thể giúp nàng tẩy tịnh. Càng giúp nàng kỳ cọ, toàn thân hắn huyết mạch càng sôi trào, hoàn toàn không nhìn ra vài canh giờ trước, vẻ mặt hắn vẫn còn yếu ớt thiếu thần sắc.

Nàng là phương thuốc tốt nhất cho hắn, nhưng hắn vẫn nhẫn nại không cần gấp gáp. Từ từ sẽ đến, hưởng thụ thân thể nàng là quyền lợi của trượng phu.

Bầu ngực đầy đặn non mịn dưới đôi tay xoa nắn của hắn, trong phút chốc nhũ hoa đã sẵn cứng lại và thêm phần hồng nhuận.

Bởi vì hô hấp dồn dập làm cho bộ ngực nàng phập phồng liên tục cùng đại chưởng hắn ma sát nhau, càng thêm phần kích thích, nàng liền cắn chặt môi lại, nhưng vẫn là không ngăn được phát ra tiếng rên rỉ.

Hắn vẫn tiếp tục hầu hạ, tẩy tịnh ở phần ngực no đủ xong tiếp tục chậm rãi đi xuống vào giữa hai chân nàng.

“A, không –” Nàng nhin không được hô nhỏ một tiếng, bởi vì quá mức mẫn cảm, không tự chủ được tự động co gối khép chặt hai chân

“Nàng tách chân ra đi” Hắn khàn khàn nói.

Hai gò má nàng ửng hồng, bất lực lắc đầu. “Không cần.”

“Nàng không tách chân ra, vì phu làm sao giúp nàng tẩy?”

Ý tại ngôn ngoại, nàng đương nhiên biết hắn muốn làm gì, đáp án vẫn là giống nhau.

“Không cần.”

Bị nương tử cự tuyệt không phải chỉ một, hai lần, hắn là đại trượng phu ngoan cường táo bạo, đương nhiên sẽ không dễ chết tâm, huống hồ nương tử lúc trước rõ ràng đã nguyện ý cùng hắn động phòng, nếu giữa chừng không có nhiều sự cố phát sinh như vậy, hắn lại bị thương, nàng đã sớm thành nữ nhân của hắn.

Thật vất vả mới hồi phục sức lực, giờ phút này bốn bề vắng lặng, nàng lại lộ xuân quang toàn thân, hắn không phun máu mũi xem như định lực đủ mạnh, nhưng vẫn là không chờ kịp, thật sự đã muốn nàng ngay lập tức.

Tiến triển được tới đây rồi, sao có thể nói là không cần?

“Vì cái gì không được?” Hắn chợt biến sắc, sự cự tuyệt của nàng thời khắc này thật như trời long đất lở, phi thường, phi thường, phi thường nghiêm trọng a.

Bị dồn ép, cuối cùng nàng mới ngập ngừng nói ra được một câu.

“Bởi vì rất sáng thôi.”

“Nga?”

Nàng cong môi nũng nịu, vẻ mặt ủy khuất, “Động phòng luôn diễn ra vào thời điểm trời tối, hiện nay đang giữa ban ngày, trời sáng trưng, xung quanh lại trống trơn, người ta....người ta mắc cỡ chết được!”

Nguyên bản này giờ hắn rất khẩn trương, giờ nghe xong chợt bình tĩnh.

“Điều đó thì có quan hệ gì đâu!”

“Đương nhiên là có quan hệ, người ta là lần đầu tiên mà!”

Nàng càng then thùng càng làm cho hắn thêm phần kích động, đến thời điểm mấu chốt này, cho dù là hắn có thể chờ đến trời tối nhưng “tiểu huynh đệ” của hắn vẫn là không có khả năng chờ.

Độc Cô Thanh Ưng đột nhiên cúi xuống ôm lấy nàng, làm nàng sợ đến mức hô nhỏ

“Aỵ da, chàng....chàng làm gì?”

“Tranh thủ trời sáng, có thể thấy rõ ràng, tẩy nàng dễ hơn!”

“A, chàng dám, không –” Nàng ngay cả ngăn cản cũng không kịp đã bị tướng công đặt lên trên, đem hai chân nàng nhẹ nhàng vịn bụng ra.

Cử chỉ lớn mật này làm nàng hoảng sợ không biết phải đối phó thế nào. Nàng vịn lần không thể tin được, giờ khắc này tướng công lại cứ nhiên không chịu nghe lời nàng.

Đôi mắt Độc Cô Thanh Ưng bừng bừng rực hỏa, gắt gao nhìn thẳng vào giữa hai chân nàng, chăm chú đến xuất thần.

“Tướng công –” Nàng thẹn đến muốn chui xuống đất.

So sánh với khí lực của tướng công, nàng tựa như sơn dương non mới sinh, giấy không được, chỉ có thể giữ nguyên tư thế, phô ra gian tởm tư mật giữa hai chân cho đôi mắt nóng rực kia thưởng thức.

Độc Cô Thanh Ưng tiếp tục hầu hạ tiểu nương tử của hắn, động tác vô cùng dịu dàng, giúp nàng tẩy tịnh chỗ bẩn cảm ấy.

“A, tướng...tướng công –”

“Đừng nhúc nhích.”

“Không....không cần”

“Sẽ nhanh thôi.”

Nàng thở hổn hển, thân mình không khỏi run rẩy, đôi mắt nhắm nghiền, cảm giác được ngón tay thô ráp của tướng công đang tra tấn hạch hoa miễn cảm nhất của nàng.

Thật xấu hổ a.

Cắn chặt môi hồng nhưng rốt cuộc nhịn không được nàng hé miệng bật tiếng rên rỉ đầy kích động, làm hắn càng thêm ra sức tỉ mỉ “hầu hạ” nương tử, đồng thời cũng dùng tốc độ nhanh nhất kỳ cộ ỉnh một phen, sau đó ôm thê tử hư nhược vô lực trở vào trong. (BS: mềm nhũn)

Quan Ngọc Nhi toàn thân tê dại, tứ chi hư nhược, rốt cuộc vô lực chống cự, tùy ý tướng công đặt nàng lên đồng cỏ khô êm ái, thân thể ấm nóng áp vào nàng, đôi môi ướt át lại ra công “tẩy tịnh” cho nàng một lần nữa.

Đặt từng nụ hôn lên khắp làn da trần của nàng, nhắm nháp thân thể mỹ nhân từng chút một, bàn tay ấm áp vuốt ve dịu dàng làn da mượt mà, hắn ngậm chặt bộ ngực sữa mềm mại, làm cho nó một lần nữa lại săn cứng.

“Tướng công, chàng...chàng...chỉ vừa mới hồi phục mà.”

“Không phải là vừa mới hồi phục mà là đã hồi phục.”

“Chàng chắc không?”

“Không tin? Vì phu có thể chứng minh.” Đại chương bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dời xuống, muốn nàng cảm thụ sự cương cứng của hắn.

“Nha” Khuôn mặt lập tức đỏ bừng, đốt nóng cả hai tai, bởi vì tay nàng đang đặt ở tiểu Ưng, cảm nhận được sự săn cứng kiên cường.

Nàng mím môi, trừng mắt nhìn không thể quay đi.

Nhìn là một chuyện.

Sờ lại là chuyện khác.

Đầu tiên nàng thật ngỡ ngàng a, nhưng lòng hiếu kỳ càng lúc càng tăng, sờ sờ một cái đột nhiên nàng nghe được một tiếng rên nhẹ, không khỏi nghi hoặc ngược mắt, phát hiện tướng công hô hấp biến đổi, khuôn mặt lộ vẻ căng thẳng.

Bàn tay nhỏ bé lại sờ sờ, phát hiện tướng công lại thâm sâu hít một hơi dài, giống như động tác của nàng cùng tướng công tương ứng, đột nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai chính mình cũng có thể đùa hấn, phát hiện được điều này làm nàng thực cao hứng, lá gan bất tri bất giác cũng lớn hơn.

Nhất tưởng đến hấn vừa lúc này khi dễ nàng, nhin không được muốn lợi dụng cơ hội trả thù hấn một chút.

Nàng cũng muốn làm cho tướng công tê dại khó nhin, làm cho tướng công cũng phát ra tiếng rên rì, làm cho tướng công thần phục ở “dưới tay” nàng.

Đôi tay nhỏ bé, xoa nắn lên xuống, chỉ có điều nàng không hiểu được, chà xát thể như lửa đổ thêm dầu, lửa cháy sẽ thiêu cháy chính nàng a.

Độc Cô Thanh Ưng gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên vỗ lấy môi nàng, rốt cuộc khắc chế không nổi dục vọng đau nhức kêu gào ở thân dưới, giữ chặt hai tay nàng lên đầu, đẩy mạnh tiểu Ưng kiên cường no đủ vào chỗ mẫn cảm ướt nóng mềm mại yếu ớt giữa hai chân nàng.

“A!”

Cơn đau đón bất ngờ chấn động giống như muốn xé rách nàng làm nàng run rẩy toàn thân, giấy dựa đánh hấn.

“Đau quá! Đi ra ngoài....mau đi ra...”

Độc Cô Thanh Ưng vội vàng đình chỉ, không dám vọng động, tùy ý nàng đánh.

Chiến sự đã đến được mức này, hấn đâu dễ dàng ngoan ngoãn chịu lui binh, hấn biết đau đón là nhất thời, kiên nhẫn chờ nàng thích ứng, nhẹ nhàng hôn đôi môi mọng ướt ngọt ngào của thê tử như muốn hóa giải nỗi lo lắng cho nàng.

Hấn vừa hôn vừa dỗ dành, đôi tay xoa bóp không ngừng bộ ngực sữa đang căng cứng, rồi vùi mặt vào giữa hai bầu ngực của nàng tham lam, nhắm nháp.

Hấn lại thành công thu phục nàng, tiểu nương tử không còn giấy dựa, hai cánh tay chỉ để lên vai hấn, bàn tay siết chặt, cào nhẹ vào lưng hấn, ngay lúc đó hấn cũng bắt đầu thông thả nhịp nhàng rút ra, đẩy vào giữa các cơ co thắt của nàng.

Điều mong muốn lớn nhất vào lúc này là được nhìn thấy nữ nhân của hấn ở bên dưới, toàn thân lửa nóng khó nhin, cảm nhận được nữ nhân của hấn nhấp nhô eo nhỏ, nhịp nhàng đưa đẩy theo mỗi lần xâm nhập của hấn.

Mồ hôi đầm đìa, cả hai như hòa tan vào nhau, dây dưa, không dứt, tiếng rên rĩ đầy kích động, tiểu Ưng kiên đỉnh nóng rực đầy nam tính và dục vọng nhồi vào chỗ sâu nhất của nàng.

Trải qua nhiều đau khổ, trời cao cuối cùng không phụ người có tâm, Độc Cô Thanh Ưng rốt cuộc đã được cùng nương tử của hấn động phòng.

Tuy rằng không có hoa lệ mỹ ốc, cũng không có giường lớn hồng trù tráng lệ, nhưng Quan Ngọc Nhi tuyệt không ngại việc ở trong gian miếu đồ nát này động phòng cùng tướng công.

Đây là lần đầu của nàng, vừa xong nàng xụi lơ vùi đầu vào ngực hấn nặng nề ngủ.

Ngủ được khoảng vài canh giờ, nàng từ từ tỉnh dậy, phát hiện tuy bên cạnh trống trơn nhưng vẫn còn lưu lại chút hơi ấm.

Nàng ngồi dậy, bởi vì y phục đang phơi ở bên ngoài, nàng đành khoác tạm áo choàng của tướng công lên người, đi chân trần tìm kiếm tướng công.

Rất nhanh nàng phát hiện ra thân ảnh khôi ngô của tướng công ở hậu viện miếu, hấn đang ngồi ở cạnh giếng, nhìn bóng mình qua nước, cạo râu.

Độc Cô Thanh Ưng quay đầu, ánh mắt khóa trụ khuôn mặt thê tử, khuôn mặt mơ màng vừa tỉnh giấc, mái tóc dài hơi rối càng làm cho nàng thập phần quyến rũ diễm lệ.

Đại chương vươn ra. “Lại đây”

Nàng then thùng chậm rãi tiến đến, nhẹ đặt tay vào đại chưởng.

Hắn giật nhẹ tay như muốn kéo cả người nàng muốn ngã vào lòng hắn.

“Nha” Nàng hô nhẹ, sự động chạm da thịt trắng trơn giữa thân thể nàng và thân hình cường tráng rắn chắc đầy dã tính của hắn làm ngực nàng bất giác săn lại.

“Nàng không có mặc y phục bên trong.” Đôi mắt như có lửa, đại chưởng đã thâm nhập áo choàng, làm càn sờ soạng.

“Xiêm y của thiếp đang phơi, lúc đó chàng cũng thấy mà!” hai gò má hồng hồng, cái miệng nhỏ, đôi mắt to tròn vô tội nhìn hắn nhẹ giọng kháng nghị, chụp đôi tay không an phận của hắn.

“Không mặc y phục, càng mát mẻ nha.” Hắn nhếch môi cười cười ra chiều đắc ý.

Nương tử, mị mầu không bằng lòng liếc hắn một cái, rồi nhẹ giọng hỏi, “Sao chàng đột nhiên lại cạo râu thế?”

Nàng biết, hắn thích để râu quai nón, mỗi lần rửa mặt, quá lăm chỉ tu bổ chút ít mà thôi, lần này nhất thời không biết tậ sao lại cạo hết râu.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt râu hắn, nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy tướng công, nàng đã bị hàm râu uy vũ này dọa khiếp sợ, nhưng hiện tại nàng hoàn toàn không sợ, còn cảm thấy thật đáng yêu.

“Râu này không tốt, làm đau nàng.” Tầm mắt hắn hướng vào phần cổ mảnh mai của nàng, trừ bỏ các dấu hôn, còn có rất nhiều mảng đỏ hồng, nhìn thấy dấu vết này, hắn liền ý thức được, nguyên lai râu của mình đối với nàng vẫn là rất cứng rắn, sẽ làm làn da tuyết ngọc kia bị ửng đỏ đau rát.

Bởi vậy hắn hạ quyết tâm, đem hàm râu quai nón nhiều năm gìn giữ cạo cho bằng hết.

Lời nói này không khỏi làm nàng cảm động a.

Nghĩ tới sự quan tâm chu đáo ngọt ngào như thế của tướng công làm cho lòng nàng thật là ấm áp.

Độc Cô Thanh Ứng để tiểu thê tử tự nhiên ngấm vuốt bộ râu của hắn, hưởng thụ hương vị say đắm mơ màng sau phút mây mưa thân mật.

“Nhìn kia, cạo râu như vậy sao, đều hồng cả rồi.” Nàng buồn cười nói, hàm râu oai hùng bị hắn dùng chủ thủ cạo đông một mảng, tây một mảng thật là bất nháo.

“Vậy giờ phải làm sao?”

“Để thiếp giúp chàng.”

Hai mắt hắn sáng ngời, lập tức đồng ý. “Hảo” Nguyên bản đang ôm thê tử trong lòng, hắn lập tức nâng nàng lên đặt ngồi trên đầu gối hắn, mặt đối mặt hắn.

Như thế tiểu Ứng cứng rắn no đủ của hắn vừa vặn để ở giữa hai chân nàng thăm dò, nàng then thùng liếc hắn một cái, nhưng tướng công tài ba của nàng chỉ ngoác miệng ra cười, thật sự trừ bỏ tư thế này không còn tư thế nào thuận tiện hơn để có thể cạo râu nên nàng cũng hảo để hắn tùy hứng.

“Đừng lộn xộn, nếu không sẽ cắt phạm vào da chàng, đừng trách thiếp không cảnh cáo trước.”

“Hảo, bất động.” Hắn nâng cằm lên, chờ nương tử hầu hạ.

Một đại nam nhân lại làm ra vẻ như đứa nhỏ chờ đợi được chăm sóc, làm nàng không khỏi buồn cười.

Cầm chắc chủ thủ trong tay, chủ thủ trước đây từng được dùng để lấy mạng hắn nay lại được dùng để cạo râu cho hắn, thật là không khỏi cảm thấy thế sự thay đổi quá mau nha.

Nàng tập trung cao độ, động tác thật cẩn thận, cạo râu cho tướng công từng chút từng chút một.

Độc Cô Thanh Ứng thừa dịp đó chăm chú nhìn thê tử mỹ miều, trông mắt thâm u, chiếu rọi khuôn mặt đỏ bừng như say rượu của nàng, tinh thần kích động, dễ gì mà chịu bất động!

Áo choàng trễ nãi sa xuống, thân hình nàng nửa kín nửa hở hiển hiện trước mắt như trên người. Đại chương không an phận, nhin không được xâm nhập áo choàng, ve vuốt nhẹ nhàng.

Nàng là nữ nhân của hắn, trái tim cũng đã trao trọn cho hắn, Độc Cô Thanh Ứng cảm thấy hạnh phúc dâng trào, trong lòng như đang nổi điệu khúc nghê thường, có nàng ở bên, thiên đường là đây chứ ở đâu xa.

Cho dù giây phút mây mưa thân mật trôi qua chưa bao lâu, hắn vẫn là đang quyến luyến không thôi, đại chương hướng lên trên sờ soạng, bao trùm khóa trụ bộ ngực sữa non mịn tròn căng sẵn chắc, ngón tay thô ráp chà xát nhẹ nhàng lên nụ hoa mềm mại mẫn cảm, ngực này là của hắn.

“Ay, đừng đùa nha.” Nàng nhẹ giọng kháng nghị. Đánh khê lên tay hắn, làm đại chương này không thể không thu hồi a.

Thấy hắn rút cuộc ngoan, nàng liền chuyên tâm tiếp tục cạo bộ râu vừa thô vừa cứng trên cằm hắn.

An phận được bắt quá chỉ trong chốc lát, đại chương lại tiếp tục động tay động chân, lần này lạng lẽ sờ cặp mông mượt mà bóng loáng mê người, mông này cũng là của hắn.

Đại chương ôm trọn mông nàng, kéo nhẹ vào lòng, tiểu Ứng cứng rần của hắn cương cứng vừa vặn đặt nhẹ vào vị trí mềm mại mẫn cảm giữa hai nàng, tiến vào một chút.

Nàng không nhin nổi, hít sâu một hơi, gò má đỏ bừng, nghiêm mặt liếc hắn một cái, nhưng không buông lời chỉ trách, chỉ là cắn môi, rồi tiếp tục chuyên chú công tác.

Không để ý đến hắn?

Tiểu Ứng dưới thân thêm phần kiên đỉnh, nhẹ nhàng cọ xát vào đùi non của nàng, rõ ràng ý đồ đùa giỡn với nàng, câu dẫn kiều thể, thực muốn làm cho nàng thể hiện ra dáng điệu ước dục khó nhin.

Nhưng càng cọ xát, thân dưới hắn càng lúc càng đau nhức, dục vọng như vực sâu không đáy, tra tấn lý trí hắn, hắn dù sao cũng là huyết khí phương cương nam tử, càng lúc càng không thể nhẫn nại.

Râu tựa hồ như vĩnh viễn cạo không xong, làm cho hắn như chịu cực hình tra tấn.

“Xong chưa?” Hắn nóng vội hỏi.

“Vẫn chưa đâu.”

Nàng cố ý!

Hắn biết vì càng lúc động tác của nàng càng trở nên chậm hơn, hơn nữa, khóe môi lại vụng trộm cười thầm.

Đại chương bao phủ hai mông sẵn chắc dùng chút sức nhẹ nhàng kéo lại, tiểu Ứng no đủ kiên đỉnh cương cứng tiến thẳng sâu vào long môn của nàng.

“A!” Nàng cất tiếng thét chói tai, không ngờ hắn liền như thế trực tiếp tiến vào.

Vì quá hưng phấn, bị trượt tay, nàng làm rớt chủy thủ, đại chương nhanh tay tiếp ngay lấy không để thương tổn mảy may đến tiểu thể tử.

“Không công bằng. Sao chàng có thể cứ nhiên không báo trước thẳng tiến vào – đáng ghét –” Đang chu môi hồng kháng nghị liền liền bị hắn nhanh chóng khóa trụ.

Hắn gắt gao đỡ lấy kiều thể tử, ôm chặt nàng vào lòng làm cho thân thể của cả hai dán chặt vào nhau không một khe hở, cũng làm cho nàng không thể trốn chạy, chỉ có thể đón nhận hắn không điều kiện, cất chứa hắn.

Quan Ngọc Nhi đột nhiên cảm nhận một cơn kích thích cực đại tràn tới, làm toàn thân nàng chấn động run rẩy.

Tướng công rõ ràng vừa mới hồi phục, sao dường như lại có vẻ như vĩnh viễn dùng không hết tinh lực?

Nàng không khỏi hờn dỗi. “Tướng công, chàng...chàng...không ngoan.”

Sau khi ân ái với nàng, thật sự rất khó an phận, muốn hắn thuận theo như trước đây, chỉ có cách xử trảm tiểu Ứng.

Độc Cô Thanh Ưng “hầu hạ” thê tử tận tình, như muốn phát tiết ra hết bản năng dục vọng dã thú.

Hai người ở ngôi miếu đổ nát, liên tiếp trong ba ngày, trọn ba ngày, dục vọng như không hề cạn, hần hăng đêm đều “hầu hạ” nàng. Chẳng đến ngày thứ tư, bọn họ mới khởi hành.

Độc Cô Thanh Ưng tự hứa với lòng, không bao giờ để nàng chịu khổ nữa, mấy ngày qua thật tội cho nàng, giờ hần công lực cũng đã hồi phục tám chín phần, sẵn thả bắt cá, lột da, làm thịt, toàn bộ đều một mình cang đáng.

Sau mấy ngày ăn rau quả dại, bọn họ rốt cuộc đã có thể ăn thịt.

Bởi vì khi đào vong, không còn hành lí, ngay cả ngân lượng cũng không còn, làm nàng không khỏi lo lắng, nhưng Độc Cô nói nàng yên tâm, hần đã có biện pháp.

Lúc gần tới thành trấn, Độc Cô Thanh Ưng tiện tay ngắt vài loại dược thảo ở bên đường, sau khi vào thành bán cho hiệu thuốc bắc, được không ít bạc nha. Chuyện đầu tiên cần cấp nhất chính là mua cho nương tử ít bộ đồ mới. (BS: Ưng ca thật là bản lĩnh hơn người, lượm dại vài cọng cây, bán được một đồng tiền, có tiền rồi, việc đầu tiên lại là mua đồ mới cho Nhi tỷ, ngưỡng mộ quá.....*mắt chớp chớp*)

Thay đồ mới, hài thêu mới, Quan Ngọc Nhi lại khôi phục bộ dáng kiều mị xinh đẹp động lòng người.

Độc Cô Thanh Ưng nhìn không chớp mắt đến thất thần. Vì lo lắng nương tử đã chịu quá nhiều vất vả, Độc Cô Thanh Ưng đến khách điểm lớn nhất thành, đặt một thỏi nguyên bảo lên bàn trước mặt chưởng quầy.

“Cho ta một thượng phòng tốt nhất.”

“Dạ...dạ...đại gia, vừa vặn còn thừa một phòng thượng tốt nhất, mời theo tiểu nhân”

“Ngoài ra, đưa nước ấm đến phòng cho nương tử ta tẩy tị”

“Dạ..dạ...”

“Còn nữa, nửa canh giờ nữa, người đem lên phòng một vò rượu quý ngon nhất cho ta.”

“Tuân mệnh, tiểu nhân lập tức đi thu xếp cho đại gia.”

Quan Ngọc Nhi ở một bên nhìn tướng công ra tay rộng rãi như thế, không khỏi tròn đôi mắt, kéo kéo góc áo hần.

Độc Cô Thanh Ưng thấp đầu, cả kinh hỏi, “Nương tử có gì phân phó?”

“Ở phòng thượng, lại kêu toàn thứ đắt tiền, sao không chi tiêu tiết kiệm một chút?” Nàng biết tướng công là vì nàng, nhưng bọn họ cũng không giàu có gì, thật vất vả mới bán được được ít tiền. Tốt nhất là nên dè xẻn một chút. (BS: hức...hức...Nhi tỷ đúng là biết thu vén nha, nhưng mà tỷ ơi, hết tiền thì lại ra thành bứt thêm vài cọng cây nữa, lại bán được khối tiền, tha hồ tiêu, tỷ phải xài tiền mạnh tay, Ưng ca mới có cơ hội thể hiện bản lĩnh đàn ông đi kiếm tiền về cho tỷ chứ)

Đại chưởng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, trấn an, “Đừng lo lắng, vi phu tự biết chừng mực.”

Nàng vẫn lo lắng, nhưng ở trước mặt có người ngoài, nàng cũng không dám nói thêm, cất bước đi theo tướng công.

Chưởng quầy khúm núm dẫn họ tới thượng phòng, bước vào trong liền cảm nhận được phòng này thật rất thanh tịnh, yên tĩnh.

“Nhị vị quý khách an tâm nghỉ ngơi, đợi lát nữa, nước ấm sẽ được đưa tới.”

Độc Cô Thanh Ưng gật đầu, nét mặt thủy chung uy vũ băng lãnh làm cho người ta không khỏi kính sợ. Chưởng quầy không dám chậm trễ cung kính cúi đầu lui ra ngoài.

Người vừa lui ra, biểu tình nghiêm túc của Độc Cô Thanh Ưng liền biến mất thay vào đó là khuôn mặt tươi cười rạng ngời, ôm thê tử vào lòng, hôn trụ đôi môi hồng nhuận, hai tay vội vàng sờ soạng khắp người nàng.

“Ay, chàng lại làm gì? Ban ngày ban mặt mà.”

“Ta muốn ăn nàng.”

“Hiện tại? Không được đâu, lát nữa người ta đem nước ấm lên đây mà.”

“Không ngại, bọn họ sẽ đặt nước ở phòng khách, còn đây là nội phòng.”

“Nha, hay thật, ai vừa mở miệng nói sẽ tự biết chừng mực, giờ lại thế này?”

Hắn nhướn miệng cười, hơi thở nóng rực phả vào tai nàng. “Đối với nàng, vi phu vĩnh viễn không cho phép mình có chừng mực.” Nhắc nhở nàng lên đặt trên giường lớn, dùng tốc độ nhanh nhất thoát y phục nường tử, làm cho nàng không còn mảnh vải che thân.

Một canh giờ sau, trong bồn nước ấm có hai người đang ngâm mình, hơi nóng làm gương mặt Quan Ngọc Nhi thêm phần hồng nhuận.

Độc Cô Phi Ưng âu yếm vừa cạo vừa hôn lên bầu ngực mịn màng của nàng, đã có rất nhiều dấu hôn.

“Nha, rất nhột.” cất giọng khê cười, làm hắn càng thêm phần thích chí, thậm chí còn cắn cắn nhẹ khiến nàng phát hắn một cái, kháng nghị hắn rất “tham ăn”.

Quan Ngọc Nhi cười rử dùng hai tay chặn cái miệng tham lam lại, nam nhân này, đã lưu rất nhiều dấu hôn xanh tím trên thân thể non mịn trắng trẻo của nàng, còn tiếp tục nữa, có phải hay không hại nàng không thể xuất môn gặp người.

Hôn không được bầu ngực sữa của nàng, hắn sửa miệng nếm thử hương vị mười ngón tay trắng muốt mịn màng.

“Ngay cả ngón tay cắn, chàng thật muốn ăn thiếp à?”

Hắn bổ sung một câu, “Còn có ngón chân, ta cũng yêu, cũng muốn cắn.” Không phải lời ngon tiếng ngọt a, đó là hắn nói thật.

“Ba hoa.” Nàng bật cười, rút tay lại, để tránh ấy ngón tay cũng bị xanh tím vì dấu hôn của chàng.

Sau một phen náo động, nàng lười nhác tựa vào ngực tướng công, hỏi một câu,

“Tướng công...”

“Ân?”

“Gia cảnh tướng công thế nào?”

Nàng đã bắt đầu để ý đến hắn, đã biết nghĩ cho hắn, trước giờ đã sớm muốn biết, giờ sẵn đây có cơ hội nàng muốn hỏi cho rõ ràng.

“Không có ai.”

“Di?”

“Ta là cô nhi.”

“A”

Nàng thực kinh ngạc, không ngờ hoàn cảnh tướng công lại như thế, một người thân cũng không có.

“Phụ thân, mẫu thân đều đã qua đời?”

“Ân”

Quan Ngọc Nhi trong lòng tê dại, nguyên lai tướng công lại mệnh khổ, cô độc một thân một mình, nhịn không được đau lòng nói, “Không quan hệ, tướng công còn có thiếp, chúng ta là phu thê, thiếp chính là thân nhân của tướng công.”

Tâm lòng thánh thiện ôn nhu của nàng làm hắn mím môi lại, gắt gao vòng tay ôm chặt nàng vào lòng.

Nàng mơ hồ cảm thấy tướng công cũng không muốn nói nhiều, tựa hồ có gì còn giấu diếm, nhưng ngẫm lại vẫn là không nên quan tâm, không muốn chạm đến nỗi đau xưa kia, cho nên không hỏi nhiều nữa

Cánh tay thon mềm nhỏ bé của nàng cũng vòng quanh thắt lưng, đầu gục vào ngực, cứ thế ôm nhau, bởi vậy không nhìn thấy, tướng công trên mặt để lộ ra tia khác thường.

(hết chương 9)

10. Chương 10

Mười ngày sau, tại Hàng Châu.

Mọi người đều nói “Giang Nam xuất mỹ nữ, mỹ nữ xuất Giang Nam” mà trong đó Giang Nam Hàng Châu là nhiều mỹ nữ nhất.

Tứ Hải đồ phường ở thành Hàng Châu luôn là nơi náo nhiệt nhất, cùng yên hoa liễu hạng chỉ cách một con ngõ nhỏ. (BS: đồ phường: sòng bạc / yên hoa liễu hạng: hình như là thanh lâu)

Các con bạc vào ra vô cùng nhộn nhịp, nhưng luôn là khi đi vào thắt lưng tiền muôn bạc vạn, mặt tươi hớn hở, búng búng khí thế, đến khi đi ra nếu vận khí tốt thì còn giữ được bộ y phục trên người, còn nếu vận khí không tốt thì không cần nói chắc mọi người đã rõ. Cơ hội gỡ vốn đều không có.

Có người bởi vì thua táng gia bại sản đột nhiên trở nên phát điên, tự dưng khóc lóc thảm thiết tại sòng bạc cũng không có gì là lạ. Có người cạy sạch tiền, được sòng bạc nhân từ quảng ra ngoài.

“Ồi!”

Một lão nhân vừa bay qua bậc cửa, đầu cắm xuống đất, trên miệng rõ ràng còn có một dấu hài.

Lão nhân ngồi dậy khó nhọc, gương mặt vô cùng sợ hãi, còn có hai đại hán tử ác sát hung thần đang đứng ở bên cạnh.

“Muốn trốn hả?”

“Đại gia, tha mạng nha!”

“Biên lai người đánh bạc thiếu nợ đây nè, trả tiền đi!”

“Đại gia, gia tài sản nghiệp ta đều thua bạc hết rồi, còn gì đâu mà trả?”

Bọn đại hán cười cười tà mị. “A, đúng rồi, thê tử của ngươi đã đi bán muối, ba đứa nhỏ cũng gán nợ hết, chỉ có thể trách ngươi vận khí không tốt, nếu không có tiền trả hay là chặt lấy hai cánh tay ngươi gán nợ vậy.”

Lão nhân nghe xong, tay chân đều bủn rủn, quỳ lạy lia lịa. “Không cần a, đại gia! Cho ta mượn thêm một ít để gỡ vốn, lần này ta nhất định thắng nha!”

“Bốp!” Hán tử hung hăng đá lão nhân một cước, đối với hạng thua sạch bạc, chúng không bao giờ thương hại, càng cầu xin thì chỉ càng chuốc lấy nhục nhã.

Bọn Tứ Hải đồ phường này vô cùng tác oai tác quái, luôn sẵn sàng đánh người giữa thanh thiên bạch nhật, bởi vì không ai dám ngăn cản cho nên càng ngày càng kiêu ngạo.

Đối với con nợ bạc, kết cục chính là đây.

Một tên giữ lấy lão nhân, một tên rút thanh đại đao chuẩn bị dụng hình.

Lão nhân sợ xanh mặt, toàn thân run rẩy liên hồi, cơ hồ muốn tiểu ra quần, hán tử ở ngay trước mặt giờ cao đại đao, dùng hết sức chặt xuống.

“A —” tiếng heo bị giết thảm thiết vang lên. (BS: hihihi, ý là tiếng hét như tiếng heo bị chọc tiết ấy)

Trên mặt đất loang lổ vết máu, còn có một cánh tay nằm lơ lửng.

Hán tử vẻ mặt hoảng sợ, bởi vì cánh tay hắn chém đứt chính là tay của tên đồng bọn, còn lão nhân kia vẫn bình yên vô sự hiện thời đang được một tên nam tử khôi ngô nắm trong tay.

Nam tử này có dáng vẻ của người phương Bắc, vô cùng cao lớn khôi ngô, thể trạng rắn chắc tráng kiện, phát ra khí thế uy vũ không tầm thường, tuy khuôn mặt thiếu đi hàm râu quai nón nhưng trông ra lại có vẻ tuấn lãng nhã nhặn vô cùng, ở cạnh bên còn có một nữ tử thanh tú.

Không phải ai xa lạ chính là Độc Cô Thanh Ưng và Quan Ngọc Nhi, thê tử của hắn.

“Lão nhân này, chính thật là cha nàng?”

Độc Cô Thanh Ưng ánh mắt tinh anh, trên tay xốc một lão nhân nét mặt hoảng loạn.

Khi đại đao chém xuống, hắn đến muộn không kịp thân thủ cứu người cho nên đá tên nam tử đằng sau ra thế cho lão nhân.

“Ồi...” Quan Ngọc Nhi không nén nổi cất tiếng thở dài ngao ngán, nhẹ nhàng nói, “Phụ thân, sao người vẫn không chịu sửa đổi?”

Lão nhân đã hoàn hồn, sau khi nhận ra nữ tử trước mắt chính là nữ nhi của mình, kinh hãi hô lớn “Ngọc Nhi, là người thật sao? Người...người, sao lại ở đây? Người này là ai?”

Quan Ngọc Nhi lãnh đạm buông một câu. “Chàng là trưởng phu của ta.”

“Người đã thành thân? Thật tốt quá.” Lão nhân bỗng chốc thấy trời quang mây tạnh, vô cùng mừng rỡ, lâng lâng đến chín tầng mây. Hướng về phía Độc Cô Thanh Ưng hỏi liên, “Hiền tể, người có hay không có bạc sẵn ở đó? Mau cho nhạc phụ mượn một ít, à...không...không phải, người cưới nữ nhi của ta, nên đưa ta tiền sính lễ, à....một vạn lượng bạc, đưa ta mau.”

“Phụ thân!” Quan Ngọc Nhi cắn giận hét lớn, “Người như thế nào còn mặt mũi tự xưng nhạc phụ để đòi tiền? Nương bị người bức phải tự vẫn, ta bị người hại bị đem bán ở nơi đất khách quê người, may mắn được tướng công cứu giúp, nữ nhi mới có thể sống đến ngày hôm nay, còn nữa nếu không có tướng công vừa này ra tay cứu người, hiện tại cánh tay đang nằm trên mặt đất nay sẽ không phải là của người sao?”

Chỉ cần liếc mắt qua, trong lòng Độc Cô Thanh Ưng đã hiểu rõ tình huống.

“Sát!” Một thanh đại đao bổ xuống đầu Độc Cô Thanh Ưng, thừa dịp ba người đang nói chuyện, tên hán tử của đồ phưởng tiến đến đánh lên, vốn tưởng rằng như vậy nhất định thắng chắc không ngờ không hiểu tại sao, đại đao gãy đôi, hai tên hán tử sợ hãi há hốc mồm, thêm cả lão nhân nữa cũng sững sốt không kém.

Độc Cô Thanh Ưng không chút động đậy, điều duy nhất làm hắn quan tâm là khuôn mặt đang nhuốm vẻ ưu sầu của nương tử, còn thanh đao kia vừa bổ xuống chỉ là giúp hắn thư giãn gân cốt.

Quan Ngọc Nhi cũng bình tĩnh không kém, cùng tướng công kinh qua không ít phen hoạn nạn, nàng đã sớm luyện được tính tình trầm tĩnh, gặp nguy không loạn, cả hai phu thê vẫn thản nhiên như không, tiếp tục nói chuyện với nhau. (BS: Nhi tỷ và Ưng ca giờ xứng ghê, BT y như nhau – BT=biến thái)

“Nương tử tính thế nào?”

Ngọc Nhi nhẹ nhàng lắc đầu. “Thiếp cũng không biết, tướng công có chủ ý gì không?”

“Nương tử, nàng có tin ta không?”

“Thiếp là nữ nhân của chàng, tất nhiên là hoàn toàn tin tưởng chàng rồi, vậy lần này tùy tướng công làm chủ.”

“Hảo.” Độc Cô Thanh Ưng gật đầu, nếu nương tử không có ý kiến gì khác, thì sự tình ắt hẳn sẽ rất tốt đẹp.

Đôi mắt chim ưng sắc bén của hắn chậm rãi hướng về phía hai hán tử của đồ phưởng, làm đối phương hoảng sợ phải lùi vài bước.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Ưng buông lão nhân ra, lạnh lùng nói, “Hắn nợ ngươi bạc, cứ đòi tự nhiên”

Lão nhân vừa nghe, tinh thần bắn loạn kêu lớn, “Hiền tể, người....người....người nói gì?”

“Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, cho dù ta cho người thật nhiều sính kim, người cũng mau chóng thua bạc hết, nếu đã như vậy, không bằng bây giờ cứ để người ta chặt hai tay của người, thứ nhất trả dứt nợ, thứ hai là nhạc phụ cũng sẽ không có phương tiện để đánh bạc, há chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?” (BS: tiền sính lễ)

Lời này làm lão nhân cấp sợ tới mức hai chân nhũn ra, đổ phờng hán tử thì được lời như cởi tấm lòng, lá gan trở nên lớn hơn, rút một thanh đại đao khác, hướng về phía lão nhân chuẩn bị đòi nợ. Độc Cô Thanh Ưng ôm nương tử trong lòng, phút chốc khinh công lên trên nóc nhà đứng nhìn, tính thấy chết mà không cứu. Làm cho lão nhân ngay cả cơ hội trốn ra sau lưng họ cũng không có.

Lão nhân vừa kêu cứu mạng, vừa mắng hấn, rồi khóc lóc, cầu xin,... Độc Cô Thanh Ưng vẫn thủy chung thờ ơ không màng.

“Tướng công” Quan Ngọc Nhi sắc mặt tái nhợt, nhịn không được kéo góc áo tướng công.

Đại chương ẩm áp bao trùm đôi tay bé nhỏ lạnh như băng của nàng, thấp giọng nói, “Yên tâm, ta hiểu được, người dù sao cũng là phụ thân nàng, ta sẽ không để người khác đả thương nhạc phụ, chỉ là ta muốn dọa người sợ, nếu không làm thế, người vĩnh viễn không sửa đổi tính tình, ta muốn buộc người phải hạ lời thề độc.”

Quan Ngọc Nhi liền thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên vẫn có điểm không đành lòng, nhưng không biết phải làm sao chỉ biết quay đầu nhìn qua hướng khác.

Lão nhân bị truy té, rất nhiều lần xem chút bị đại đao chém vào người, cho dù không bị chém trúng, nhưng cũng tước rất không ít tóc, hoặc là tay áo, ngay cả đai lưng cũng bị chặt đứt.

“Nữ nhi! Mau cứu cha nha!”

Quan Ngọc Nhi bịt tai, nhắm mắt lại, đơn giản là không nhìn cũng không nghe. Nàng tin tưởng tướng công, vì phụ thân hảo, nàng nhất quyết kiên trì.

Độc Cô Thanh Ưng hô, “Chỉ cần người hướng lên trời thề độc, ta liền cứu người.”

“Hảo...hảo...hảo, ta thề. Nếu Quan Đông Sinh ta lại đánh bạc, sẽ không được ăn cơm!” Ta sẽ ăn cháo suốt đời.

Độc Cô Thanh Ưng trầm mặc băng lãnh, không chút động tĩnh.

“Người sao vậy, còn không xuống đây cứu ta – Má ơi –” Lão nhân thiếu chút nữa bị sạt mông.

Độc Cô Thanh Ưng thủy chung thờ ơ.

“Hảo..hảo..hảo! Ta Quan Đông Sinh nếu còn đánh bạc, sẽ bị chó cắn!” Cùng lắm thì về sau xách theo đả cẩu bồng hộ thân.

Độc Cô Thanh Ưng cùng thê tử quay lưng nhìn qua hướng rừng cây, hồ nước, a... cảnh đẹp nha.

“Ta Quan Đông Sinh nếu lại đánh bạc, sẽ bị đau bụng đi ngoài đến chết – bị phong hàn – tuyệt tử tuyệt tôn, không người nối dõi.” Sau này sẽ chú ý ăn uống cẩn thận, phòng mưa tránh gió một tí, con cái thì có ba đứa rồi, tuyệt sao được mà sợ.

Độc Cô Thanh Ưng nhìn thê tử trêu mếu nói, “Chúng ta đi thôi.” Vụt một cái, hai người biến mất, chẳng biết đi đâu.

Lúc này trên đường cái có rất nhiều người vây quanh, vô cùng náo nhiệt, chỉ trở, đả kích Quan Đông Sinh, nói hấn khiến gia đình tan nát, nay bị chặt tay chân thì cũng là gieo gió gặt bão thôi.

Cuối cùng Quan Đông Sinh bị truy đuổi đến ngõ cụt, hán tử giương cao đại đao, cười ác sát, từng bước một tiến tới gần hấn.

Quan Đông Sinh bị dọa đến tiểu ra quần, xanh cả mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân run rẩy không ngừng, hiện tại cái chết lù lù trước mặt, hấn rốt cuộc tự biết đại họa lâm đầu, chung quy hấn vẫn là không muốn kết bạn với thần chết a.

“Ta...ta Quan Đông Sinh hạ lời thề độc, nếu hôm nay được cứu trợ, trọn đời tuyệt không đánh bạc, kiếp này nếu phá vỡ lời thề sẽ bị chặt đứt tay chân, cả đời làm khát cái, chết sa địa ngục, vạn năm không thể siêu sinh.”

Trong chớp mắt, thanh đại đao sắc bén gãy làm hai khúc, tên hán tử của Tứ Hải đồ phường cũng bị đánh bay vào tường, hôn mê bất tỉnh.

Độc Cô Thanh Ưng thẳng người nhìn xuống nhạc phụ đang hoảng sợ nằm bẹp ở dưới đất, chậm rãi nói, “Thiên địa khả chứng, hy vọng nhạc phụ có thể ghi nhớ lời thề độc, lần sau nếu lại bị người đuổi giết, khẳng định sẽ không còn may mắn như vậy đâu.” Nói xong rút ra một túi bạc, cúi xuống đặt vào tay nhạc phụ rồi đứng lên.

“Người cầm số bạc này tìm kế sinh nhai, coi như bắt đầu lại từ đầu, hy vọng người sẽ sống tốt.” Những lời nên nói đều đã thốt ra, Độc Cô Thanh Ưng xoay người, nói nhỏ vào tai thê tử, “Chúng ta đi thôi.”

Quan Ngọc Nhi cúi nhìn phụ thân hồi lâu, nâng mặt lên ngược nhìn tướng công nhẹ gật đầu, lau đi dòng lệ, theo tướng công rời đi.

“Hiện tại chúng ta sẽ xử lý thế nào, tướng công?” Nàng hỏi, muốn biết tiếp theo tướng công tính toán thế nào.

Độc Cô Thanh Ưng buông lời trăm nghìn thiết trả lời nàng. “Hủy đi Tứ Hải đồ phường, cứu hai đệ muội của nàng về.” (BS: chém đinh chặt sắt)

“Nhưng Tứ Hải đồ phường, người đông thế mạnh, thiếp sợ...”

“Đừng quá lo, vi phu nắm chắc thắng lợi, đồ phường nhất định phải bị hủy, nếu không, không biết có người bị bọn chúng hại tan cửa nát nhà, ta cam đoan với nàng, tuyệt không để nàng phải chịu ủy khuất nữa.”

Quan Ngọc Nhi cùng hần trao đổi ánh mắt nhu tình chứa chan cảm xúc, rồi nàng gật nhẹ đầu, vừa định cùng tướng công cất bước rời đi, bất chợt thấy một thân ảnh vô cùng quen thuộc ở trên lầu đối diện.

“Tướng công, là hần.” Ở lầu hai lầu quán đối diện, chính là đám người huynh đệ Lí Mạo Duẫn.

Độc Cô Thanh Ưng chậm rãi nâng mâu quang quỷ mị, khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí.

“Cố nhân hạnh ngộ, sao có thể không chào một tiếng, nương tử, vi phu đi ném vài nhân cầu cho nàng được cao hứng một chút nhé?”

Quan Ngọc Nhi nhin không được che miệng cười khẽ, đáp lời phu quân.

“Hảo, ném cao ột tí, thiếp thật muốn thấy vài quả bóng nhỏ từ lầu hai lăn xuống a.”

“Tuân mệnh.”

Một năm sau.

Mưa vừa dứt hạt, trên lá sen còn dính vài giọt hình thành những giọt nước trong suốt dưới ánh mặt trời càng thêm phần lóng lánh sáng ngời như những hạt pha lê.

Quan Ngọc Nhi nửa nằm nửa ngồi trên ghế dựa đang say giấc nồng, Độc Cô Thanh Ưng nhìn nàng đầy triu mến yêu thương, cảm thấy nàng như con mèo nhỏ đang lười biếng cuộn mình ở ghế.

Cánh tay chắc khỏe nhẹ ôm lấy kiều thê, muốn bế nàng lên giường nằm cho thoải mái hơn, hần rất cẩn thận ôn nhu sợ làm kinh động giấc ngủ của nàng.

Nàng mơ màng mở đôi mắt đẹp, nhìn thấy khuôn mặt của trượng phu, liền nhẹ mỉm cười, nụ cười làm suốt đời này Độc Cô Thanh Ưng quyến luyến.

“Tướng công.”

Thanh âm ôn nhu lẫn với vẻ nũng nịu là cho hần nhovn miệng cười hạnh phúc.

“Sao nàng không về phòng mà ngủ? Đang vào mùa mưa, thế nào nàng cũng bị lạnh”

Độc Cô Thanh Ưng ngồi lên ghế dựa, ôm thê tử vào lòng, lập tức nhiệt năng từ cơ thể ấm áp của hần tỏa ra lập tức vây quanh nàng, làm nàng thoải mái hít một hơi dài.

“Chỉ là nhắm mắt để đó chứ đâu có ngủ.”

“Không có ngủ? Xem nàng lại có vẻ buồn ngủ vô cùng, may mắn ta về kịp, bằng không nàng bị lạnh, ta sẽ đau lòng a, hơn nữa, hiện tại nàng không phải chỉ có một mình.” Đại chương nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng, đây chính là lý do làm cho hần thập phần khẩn trương.

Từ ngày biết thê tử có thai, hần cao hứng đến nỗi mỗi ngày dường như không ngủ, đồng thời ngày nào cũng căng thẳng thần kinh, chỉ sợ tiểu thê tử bị khát, bị đói, hay bị lạnh, bị nóng....

Nàng biết, hần rất yêu nàng, nên luôn vì nàng mà suy nghĩ, không cho nàng động tay làm bất cứ việc gì, gần một năm nay, hần đã vô cùng cưng chiều nàng, nay có thêm đứa nhỏ, hần lại càng thường xuyên chiếu cố, một tác cũng không rời.

“Tướng công...”

“Ân”

“Thiếp cảm thấy hạnh phúc quá.”

“Thật không?” Ôn nhu hôn lên đôi môi, mái tóc nàng.

“Hôm nay thiếp nhận được phong thư từ Hàng Châu của đại bá mẫu Thác Nhân gửi.”

Đôi mày rậm khẽ nhíu, “Trong thư nói gì?”

“Đại bá mẫu nói, phụ nhân hiện giờ có một quán bánh bao, sinh ý tốt lắm, hơn nữa, sắp tới phụ thân sẽ thành thân.”

“Nhạc phụ có ý định thành thân?”

Quan Ngọc Nhi nhẹ gật đầu, nhớ lại, “Một năm trước, tướng công chẳng những trị dứt tính cờ bạc của phụ thân, làm cho người phải hạ lời thề độc không dám cờ bạc nữa, rốt cuộc có thể một lần nữa hảo hảo làm người, để đến bây giờ thiếp không còn phải lo lắng vì phụ thân nữa.”

“Đây đúng là mục đích của ta a, như vậy nàng có thể toàn tâm toàn ý hướng vào ta, chuyên chú hầu hạ một mình ta.”

Quan Ngọc Nhi cười khẽ, tựa đầu vào ngực hần, tưởng nhớ lại, “Sau khi chàng hủy đồ phùng, tìm được chỗ để muối của thiếp, chuộc bọn họ lại, không còn phải làm nô bộc của người ta, sau đó giao cho đại bá mẫu. Cho bà một món tiền để bà chiếu cố chăm sóc cho hai đệ muội, làm ột đại bá mẫu đang nghèo khổ, cô quạnh đột nhiên chẳng những có hai đệ muội để chăm sóc mà giờ cũng không còn nghèo khó nữa.”

“Như thế nàng có thể không còn phải lo toan, chuyên tâm dưỡng dục cho đứa nhỏ của chúng ta.”

Bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh xoa xoa lên lồng ngực rắn chắc cường tráng của mặt, trên mặt tràn ngập cảm kích.

“Chàng còn lo lắng tu sửa lại mộ phần của mẫu thiếp, thỉnh Lí sư phụ ở chùa tụng kinh niệm Phật ầu thân, điều đó cũng làm vì thiếp vô hậu cố chi ưu?” (BS: không còn lo lắng, ưu tư về sau nữa)

Hần gật đầu. “Đối.”

Nàng nhin không được bật cười, mắt đẹp long lanh thâm tình sâu thẳm, nhẹ giọng nói, “Ta biết, tướng công làm hết thấy, toàn bộ là vì luyện tiếc ta khổ sở, không muốn để cho ta từ nay trở đi phải rót một giọt nước mắt nào, gặp nạn phụ đảm đương, có phúc thê đến hưởng, đúng hay không?”

Độc Cô Thanh Ưng ôn nhu nhìn nàng, cười rạng rỡ, cúi xuống hôn thê tử một cái thật dài.

Đại chương bao trùm dây dưa xoa nắn bộ ngực vun đầy, bởi vì đang mang thai nên càng thêm no đủ căng tròn.

“Nhưng mà tướng công ơi, gần đây thiếp đang lo lắng một việc....”

Hắn khựng lại, dời ra một khoảng, nhìn thê tử, mày rậm lập tức nhú lại căng thẳng, “Nương tử có cái gì ưu sầu, mau nói với ta.”

Xem điệu bộ khẩn trương của hắn, nàng nội tâm vô cùng cảm động vội lên tiếng trấn an, hai bàn tay nhỏ bưng lấy khuôn mặt hắn.

“Việc thiếp đang lo lắng, chính là chàng nha.”

“Ta? Ta xảy ra chuyện gì?”

Đôi mi thanh tú nhìn thẳng vào hắn, thoáng chút ưu tư, “Ta biết, gần đây tướng công có tâm sự.”

Độc Cô Thanh Ưng sững sốt, lập tức muốn phủ nhận, nhưng nhìn ánh mắt sáng ngời của tiểu nương tử đang hướng thẳng vào mình, làm hắn nhất thời nghẹn lại, không biết phải nói cái gì.

Hắn đã tận lực che dấu hết mình, nhưng là hai người đồng sàng cộng chẩm, vẫn là rất cuộc cũng dễ dàng phát hiện.

“Sao vậy? Mau nói cho thiếp biết, chàng có tâm sự gì?” Đôi mắt nàng vô cùng lo lắng.

Mày rậm lập tức giãn ra, vẻ căng thẳng lập tức biến mất, thấp mặt, hôn nhẹ vào môi nàng nói, “Nàng suy nghĩ quá nhiều a, không có việc gì.”

Về mặt nàng hồ nghi, “Thật sự không có việc gì?”

Tướng công luôn luôn thích an ủi nàng, mặc kệ dù có nhiều thống khổ, hắn vẫn vĩnh viễn trả lời là không có việc gì. Nàng thật hoài nghi, người này cho dù hấp hối chỉ còn một hơi thở, chắc vẫn là như thế trả lời nàng, bởi vì hắn luyện tiếc nàng lo lắng, cũng giống như cảm giác luyện tiếc của nàng đối với hắn vậy.

Gặp nạn phu đảm đương, có phúc thê đến hưởng, hắn chính là một người như vậy.

Đại chương khê xoa gáy nàng, áy náy nói, “Ta chỉ là đau lòng cho nàng, từ ngày nàng có thai, tháng nào cũng nôn.”

Nguyên lai là sự tình này a.

Dung nhan diễm lệ đang ưu sầu liền chuyển sang an tâm, nở miệng cười duyên dáng.

“Chuyện ấy thật bình thường a, chỉ là thai hành, không có việc gì.” Ngay cả nàng cũng bắt chước hắn, cũng học nói theo câu Không có việc gì.

Nương tử ôn nhu, làn da, mái tóc, ánh mắt đều rất đáng yêu, hắn rất thích mỗi ngày được nhìn thấy nàng, rất mong muốn được yêu thương, được luyện tiếc nàng cả đời này kiếp này. Không thể tưởng tượng được một ngày không có nàng thì sẽ ra sao?

Nàng là vương bản duy nhất cả đời này của hắn, khi hắn bị trúng độc hôn mê, chính nhờ ý niệm này mới giúp hắn chống đỡ vượt qua được thời khắc sinh tử ấy.

Hắn không thể ngã xuống, bởi vì hắn là chỗ dựa của nàng, từ nay về sau nếu không có hắn, ai sẽ bảo hộ nàng? Mà hắn cũng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho nam nhân khác làm điều đó thay hắn đâu.

Hắn không dám chắc có nên hay không nói cho nàng biết thân phận thật sự của hắn, kỳ thật hắn không phải cô nhi, ban đầu nói thế chỉ để lừa nàng, đây chính là điều duy nhất hắn lừa dối nàng.

Sau khi biết thê tử mang thai, hắn bắt đầu do dự, chăm sóc nàng thật tốt, để nàng được tận hưởng cuộc sống thân tiên tự do tự tại, nhưng kỳ hạn ba năm đã sắp hết. Bọn họ sắp tới rồi, nếu là biết hắn đã thành thân, lại sắp có hài tử, sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Có lẽ thê tử sớm muộn gì cũng biết, chi bằng hiện tại cứ nói với nàng sẽ tốt hơn.

“Ngọc Nhi.”

“Àn?” Khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị trong lòng hắn ngẩng lên, đôi mắt mở to vô sầu vô ưu hướng thẳng vào hắn.

“Ta...” mới thốt được một chữ, hắn liền dừng lại, do dự có nên nói ra, không biết có hay không dọa nàng sợ.

“Có một chuyện, vi phu nghĩ nên nói cho nàng hay, nàng nghe xong, đừng kinh ngạc quá, kỳ thật cũng không phải gì ghê gớm, chỉ là việc rất nhỏ, đó là chuyện liên quan đến gia thế của vi phu.”

Cặp mắt đẹp đầy tò mò dán chặt vào hấn.

“Vi phu kỳ thật không phải là cô nhi, lần trước ta nói vậy không phải cố ý muốn gạt nàng, chỉ là chưa đúng lúc, ta không muốn làm nàng lo sợ.” Trên thực tế, hấn lại thật sự đang rất sợ nàng a.

“Chàng không phải cô nhi?”

“Đôi, việc này kể đến thì thật dài.”

Thấy trượng phu ấp a ấp úng, đôi mắt nàng càng ánh lên tia nghi hoặc. Đột nhiên nàng chớp mắt như ngộ ra gì đó. Thật không thể ngờ tới, nàng buông lời băng lãnh.

“Người đã có nương tử?” Trước khi thú nàng, kỳ thật trượng phu đã có thê thiếp?

Độc Cô Thanh Ưng cũng trong nháy mắt thay đổi nét mặt, lập tức khẩn trương phủ nhận. “Không có! Tuyệt đối không có, nàng đừng nghĩ vậy!”

“Vậy tại sao, chàng ấp úng?”

“Bởi vì...bởi vì...”

Mắt đẹp đỏ lên, lập tức hai dòng lệ tuôn trào, “Vậy là người không cẩn thận đã cùng người khác có hài tử?” (BS: bó tay Nhi tỷ luôn)

Độc Cô Thanh Ưng nghẹn thở, nói không nên lời, thật sự là càng nói càng sai, hiểu lầm to lớn quá, hấn không sợ trời không sợ đất, chỉ là sợ nước mắt của tiểu thê tử.

“Ôi, đừng khóc, không phải như vậy đâu.”

Sắc mặt hấn càng lúc càng xanh mét, nàng lại đang mang thai, trong người không khỏe, hấn thật lo lắng.

Độc Cô Thanh Ưng hoảng hốt, lau nước mắt cho thê tử, bởi vì rất chuyên tâm không nói tiếng nào, làm cho Quan Ngọc Nhi ở một bên hồi lâu, nhìn không được liền hỏi thẳng.

“Chàng cứ nói thẳng ra, không được sao?”

“Thiên a, cả buổi trời mà nói chưa xong, hai người không mệt nhưng chúng ta đứng đây nhìn cũng mệt rồi ”

Quan Ngọc Nhi ngậy ngốc nhìn ra sau lưng Độc Cô Thanh Ưng, không biết tự khi nào xuất hiện hai vị cô nương.

Hai vị cô nương, một người mặc thanh y, một người mặc tử y, biểu tình bất đồng, trang sức bất đồng, nhưng hai khuôn mặt vẫn là giống nhau như đúc. (BS: Thanh y: áo xanh, tử y: áo đỏ)

Độc Cô Thanh Ưng thở dài, biết rốt cuộc không trì hoãn nổi nữa, chỉ hảo nói, “Tử Bảo, Thanh Bảo, tới đây gặp đại tẩu của các người đi.”

Đại tẩu?

Quan Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn tướng công, “Các nàng là...”

“Muội muội.” Hấn cười khổ, chỉ mới hai đứa tiểu muội muội nho nhỏ đã khiến cho nàng kinh ngạc như vậy, nếu tất cả mọi người đến đây, chẳng phải dọa nàng chạy mất?

“Đại tẩu, ta là đại muội Tử Bảo”

“Ta là nhị muội Thanh Bảo, bá kiến đại tẩu.”

Hai khuôn mặt xinh đẹp giống nhau như đúc cùng lúc hướng Quan Ngọc Nhi hưng phấn chào hỏi, hai cặp mắt nhìn thẳng vào nàng, vẻ mặt ngạc nhiên.

Tướng công có hai muội muội song sinh? Làm cho Quan Ngọc Nhi vừa mừng vừa sợ, e lệ gật đầu.

“A, nguyên lai tướng công có hai muội muội.”

Độc Cô Thanh Ưng há miệng, chưa kịp phun nửa chữ, Tử Bảo lập tức ngắt lời nói, “Không chỉ có hai ta, còn có Đại đệ, Nhị đệ, Tam muội, Tứ muội, Ngũ muội.”

Tử Bảo dứt lời, Thanh Bảo liền tiếp sức, “Cùng với Đại biểu đệ, Nhị biểu đệ, Tam biểu đệ, Đại biểu tỷ, Nhị biểu muội, Tam biểu muội.”

“Ngoài chừng đó huynh đệ tỷ muội ra, còn có Đại thúc công, Nhị thúc công.”

“Cùng với biểu bá, biểu thẩm”

“Hai biểu thẩm lận.”

“Đúng, đúng, hai biểu thẩm, cùng với Đại đường muội, Nhị đường muội –”

BS: đúng ra không nên chen ngang, nhưng cho phép mình giải thích một chút về các đại từ danh xưng để mọi người biết thêm chút thông tin nhé!

— Muội: em gái / Tỷ: chị gái

— Đệ: em trai / Ca: anh trai

— Biểu: là họ hàng bên ngoại (biểu ca: anh họ, biểu muội: em họ,...)

— Đường: họ hàng bên nội (đường ca: anh họ, đường muội: em họ,...)

— Thúc: chú hoặc cậu (nhỏ hơn ba mẹ) / Bá: chú hoặc cậu (lớn hơn ba mẹ)

— Thẩm: thím (vợ chú hoặc vợ cậu)

“Thôi!” Độc Cô Thanh Ưng quát lớn, không cho phép hai nàng nói thêm, khẩn trương nhìn về mặt kinh ngạc của thê tử.

Quan Ngọc Nhi há hốc, choáng váng một lúc lâu sau mới mở miệng, “Tướng công, nguyên lai người có nhiều người nhà như thế à?”

“Đối.”

“Tẩu tẩu à, nếu nương biết đại ca đã thành thân, khẳng định vui vẻ vô cùng!”

“Đúng đúng, nếu phụ thân biết tẩu tẩu có bầu, lại càng cao hứng đến bỏ nhà a!”

Chẳng những có người nhà, hơn nữa công công lẫn bà bà đều khỏe mạnh? (BS: đừng sốc nha, công công là cha chồng, còn bà bà là mẹ chồng a)

Quan Ngọc Nhi tuy rằng kinh ngạc nhưng hồi phục trấn định rất nhanh, hiện tại nàng đã rất cục hiểu rõ, tướng công không phải cô nhi, người nhà lại rất đông đến mấy chục người, tuy là hơi khiếp sợ, nhưng nàng vẫn là cảm giác bồi hồi nhiều hơn.

“Tướng công, rõ ràng chàng có thân nhân, sao lại không nói thật với thiếp? Nếu thiếp biết tướng công có hai muội muội xinh đẹp như thế thì còn vui mừng không kịp nữa a.” Nàng đứng lên, hướng hai vị muội muội, khuyu nhẹ chân chào, Tử Bảo cùng Thanh Bảo lập tức mỗi người một bên, đỡ đại tẩu.

“Đại tẩu, cũng là người tốt nhất, ta đã sớm nói với đại ca, nên sớm dẫn đại tẩu hồi gia, tẩu tẩu nhất định rất cao hứng, hẳn lại cứ trì hoãn, sợ dọa người.”

Quan Ngọc Nhi lắc đầu, nhỏ giọng, “Không dọa đâu, ta cao hứng còn không kịp nữa.”

“Ngày đó đại ca bước chân ra khỏi cửa, hứa rằng sau ba năm sẽ trở về, nhưng ba năm qua đi, đại ca vẫn không về, phụ thân và mẫu thân liền phái hai người chúng ta đi tìm đại ca, rốt cuộc chúng ta đã biết nguyên lai đại ca vẫn là chưa thể về, bởi vì tẩu tẩu đang có bầu, không thích hợp lặn lội đường xa. Mẫu thân và phụ thân rất nóng lòng thấy đại ca cưới vợ sinh con, cuối cùng cũng đã đạt thành tâm nguyện.”

Quan Ngọc Nhi cười khê, “Chờ ba tháng nữa, hài tử ổn định, ta không còn nôn nữa, sẽ theo tướng công về nhà, bái kiến công công bà bà.”

“Đại tẩu, người nói thật?”

“Nếu biết tướng công còn nhiều thân nhân như thế, ta thân là nhi tước, cũng là nên trở về hầu hạ cha mẹ chồng mới đúng lẽ.” (BS: con dâu)

“Đại tẩu quả nhiên là người thông tình đạt lý, khó trách nương nói, sinh con gái vẫn tốt hơn là sinh con trai, vừa thả ra khỏi cửa cũng coi như mất con luôn.”

Ba người rôm rả nói chuyện, Độc Cô Thanh Ưng đi theo sau, thủy chung cười hùa chứ không thốt được câu nào, trên mặt hiện nét xấu hổ.

Tử Bảo cùng Thanh Bảo, tuy là gặp đại tẩu lần đầu nhưng lại không có gì ngại ngùng, phát hiện đại tẩu chẳng những tính tình hiền lương, còn thật rất ôn nhu, hai người thay phiên nhau kể gia cảnh cho tẩu tẩu.

Quan Ngọc Nhi nghe được đại gia đình tướng công rất là đông người, đoán rằng đó là một đại tạp viện. (BS: giống đại tạp viện của Tiểu Yến Tử trong Hoàn Châu công chúa ý)

“Nhà chúng ta làm cái gì?”

“Bán trà.” Tử Bảo nói.

Nguyên lai là hiệu trà, Quan Ngọc Nhi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

“Còn có bán được,” Thanh Bảo bổ sung.

Còn mở hiệu thuốc bắc? Khó trách tướng công biết được liệu, nàng tỉnh ngộ gật gật đầu.

“Nhà chúng ta sinh ý tốt lắm, tẩu tẩu.”

Quan Ngọc Nhi nghĩ rằng, sinh ý tốt, nàng làm thê tử, về sau nhất định sẽ phụ giúp, còn nếu chưa đủ khả năng thì học tập từ từ.

Nàng liếc tướng công mỉm cười, muốn làm hấn an tâm, cho dù hấn có người nhà, thì cũng đâu có gì nghiêm trọng.

Từ đầu đến cuối, trên mặt Độc Cô Thanh Ưng đều hiện nét cười khổ, bảo trì trầm mặc, dù sao sớm hay muộn cũng sẽ minh bạch, hấn sẽ không nhiều lời.

Chờ ba tháng sau, đưa thê tử lên đường hồi gia, nàng sẽ nhìn thấy, tới đón bọn họ có mã xa, xa phu, thị nữ, bà mụ cùng bảo tiêu, tùy xa hành lý, cái gì cần đều có, cái gì không cần cũng có.

Gia tộc của hấn, không phải là một tiểu viện nhỏ nhỏ, cũng không phải dân gia bình thường, mà là danh gia vọng tộc.

Tới khi về đến trước cổng lớn, sẽ thấy hàng trăm kẻ hầu người hạ xếp hàng dài ngênh đón Đại thiếu gia cùng tân thú phụ nhân. (BS: Đại thiếu gia là Ưng ca, còn tân thú phụ nhân là phụ nhân mới cưới, tức là Nhi tỷ)

Đến lúc đó, Ngọc Nhi của hấn sẽ biết được, tướng công của nàng không phải là thôn dã tiểu phu, mà là con của một danh môn thương nhân, là người thừa kế của gia tộc Độc Cô lớn nhất phương Bắc.

Bất quá, đó cũng là sự tình sau ba tháng nữa, cho dù thê tử bị dọa sợ, nhưng là đang mang thai, nàng còn có thể nào bỏ chạy đi đâu?

Từ giờ tới đó, hấn sẽ cùng nương tử hảo hảo hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ này, chuyện về sau cứ để về sau tính.

————— Toàn văn hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-hao-ngoan-ah>